

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juliol 2014 · núm. 163 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

LEC i LOMCE: lleis educatives antidemocràtiques, privatitzadores, mercantilistes, segregadores i imposades.

Disseny Arnau Art

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 163 · Juliol 2014 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

LEC i LOMCE: lleis educatives antidemocràtiques, privatitzadores, mercantilistes, segregadores i imposades.

Disseny: Arnau Art

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Tàrrega
Ardèvol 12 bis, 2n, 25300 Tàrrega

EDITORIAL

Contra l'atac als drets i les llibertats

Seguirem defensant la justícia social i la dignitat de les classes populars

Ens trobem immersos en una greu deriva autoritària de l'estat, que s'enfronta mitjançant l'exercici d'una brutal repressió, tant policial com judicial, al creixent malestar de la població, manifestada en el dret a expressar la seva indignació davant l'onada de lleis, decrets, etc., amb els quals el govern, retalla drets laborals i socials en benefici d'interessos privats i que estan sumint a àmplies capes de la població en una situació d'escassesa i misèria que ens transporta a la foscor i la injustícia d'èpoques passades.

Quan la població manifesta la seva oposició a aquest atac als drets fonamentals i als drets humans, el poder, es defensa amb tot el seu aparell repressiu, amb els seus cossos i forces de seguretat, amb totes les eines legals de la seva justícia, en un exercici de estendre la por i la repressió directa contra les persones, organitzacions i moviments que exercim, de forma pacífica, els nostres drets i llibertats com són el dret a la vaga, a la manifestació, a la llibertat d'expressió.

Drets que s'exerceixen com mitjà de revertir la situació actual de desastre i misèria a les quals les polítiques neoliberals, implementades des de la Troica i executades servilment pel govern de l'Estat, ens estan duent.

Drets que com el de Vaga, està sent demolit de manera encoberta des del poder, mitjançant la repressió i la criminalització dels piquets informatius, les detencions arbitràries i les condemnes il·legitimes i desproporcionades, i que ens introduïxen en una espiral perillosa, més pròpia d'una dictadura, que d'una democràcia.

Aquesta situació de repressió de les lluites obreres i socials passa en un moment en el qual la corrupció política i empresarial campa a pler per tot el territori, amb més de 1500 imputats i centenars de condemnades per delictes gravíssims contra la hisenda pública i l'interès ciutadà, sense que hagi entrat ningú a la presó.

La sentències i peticions de presó desproporcionades als i les activistes socials per defensar els seus legítims drets demostra el desequilibri i la doble "vara de mesurar" que s'empra quan es tracta de jutjar a treballadors o a empresaris. Si un empresari comet el delicte d'impedir el dret constitucional a la Vaga, amenaçant amb acomiadaments o saltant-se els serveis mínims, o bé establint-los abusius, una vegada demostrat i sentenciat el delicte, se li sanciona amb multes econòmiques i mai amb penes de presó.

Davant aquesta situació, la CGT, manifesta la seva intenció de seguir lluitant en la defensa dels drets de les i els treballadors i treballadores, donant suport i defensant a totes les persones represaliades per lluitar per una societat més justa i igualitària, juntament amb totes les organitzacions i col·lectius que defensen sense por, la llibertat del nostre poble.

"La democràcia o és directa, o no és democràcia"

Rafael Cid, escriptor i periodista

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

>> Idren

TEMA DEL MES

És necessari actuar constantment perquè l'anarquisme sigui moviment, perquè les seves aigües es mantinguin sempre agitades i perquè no s'aparti mai d'una sensibilitat crítica dirigida, fins i tot, cap a si mateix

L'actualitat de l'anarquisme

Entrevistes amb Tomás Ibáñez

L'anarquisme com catapulta

Amador Fernández-Savater

La memòria viva no va néixer per a ancora. Té, més aviat, vocació de catapulta", diu Eduardo Galeano. No converteix el passat en un model que exigeix repetició, ni ens aixafa sota el pes de referències en les quals hem de reconèixer-nos obligadament, sinó que més aviat acompanya i inspira les recerques del present.

La vida de Tomás Ibáñez, militant històric i teòric anarquista de referència, està marcada per l'anarquisme des de la seva infància: fill de l'exili llibertari a França, va participar en els anys 60 en els circuits estudiantils anarquistes quan encara gairebé ningú en el camp de l'antagonisme s'atrevia a qüestionar l'hegemonia del Partit Comunista. Al maig del 68, integrat en el Moviment 22 de Març al costat de companys anarquistes com Daniel Cohn-Bendit o Jean-Pierre Duteuil, se submergeix en la cotidianeitat dels esdeveniments fins que és detingut el 10 de juny i confinat en desterrament per la seva condició de refugiat polític.

El 1973 va tornar A Espanya i va participar en els fracassats intents de reconstrucció de la CNT. Ha estat catedràtic de Psicologia Social en el Departament de Psicologia Social de la Universitat Autònoma de Barcelona fins a la seva jubilació en l'any 2007. És autor de nombrosos llibres i textos sobre anarquisme, ciències humanes i, especialment, psicologia social.

Tomás Ibáñez treballa des de fa anys perquè la història d'anarquisme sigui memòria viva i no llengua morta, catapulta i no ancora. Autor de referència per als corrents llibertaris a Espanya i l'estranger, ha enriquit els plantejaments anarquistes bàsics amb les aportacions del post-estructuralisme francès i, molt en concret, de Michel Foucault (no sense escàndol dels "guardians del temple" anarquista). Co-fundador de la revista Archipiélago, en la qual treballem junts durant diversos anys, acaba de publicar en l'editorial Virus Anarquismo es movimiento, on s'explora la reactualització contemporània d'idees i pràctiques que alguns van relegar massa precipitadament al museu de la Història.

El virus anarquista

- Cites en el llibre a Christian Ferrer: "l'anarquisme no s'ensenya i tampoc s'aprèn pels llibres, sinó que es propaga per contagi, i el contagi les més de les vegades és irreversible". En el teu cas ha estat així, és una història de fidelitat que dura ja mig segle. Quins van ser els teus primers contactes-contagis amb l'anarquisme? Crec recordar que hi ha històries familiars pel mig, és així?

Sí, Amador, hi ha efectivament històries familiars pel mig i això explica que "els contactes" amb l'anarquisme fossin molt precoços. El 1947 la meva mare, activista de les Joventuts Llibertàries de Saragossa, va passar a França duent-me en braços per una ruta pirinenca, i això va fer que jo creixés en el càlid ambient de l'exili llibertari. Era un ambient per on circulava una multitud de nostàlgics, però esperançats, relats d'una lluita revolucionària encara propera, i on l'ajuda mútua mai es feia esperar. Òbviament, la sensibilitat d'un nen no podia captar que aquest ambient també albergava lluites fratricides, rancis dogmatismes i inevitables misèries, amb la qual cosa la petjada que em va deixar només podia ser positiva. Aquest va ser "el contacte", no obstant això "el contagi" arribaria més tard.

- Quan, per on?

El meu primerenc activisme anarquista hagués pogut esgotar-se i extingirse sense més, de no haver estat perquè en l'estiu de 1963 vaig arrossegar el meu sac de dormir fins al campament que organitzava cada any la FIJL (Federació Ibèrica de Joventuts Llibertàries). Va ser una experiència inoblidable que va obrir de bat a bat les portes, ja definitivament, al virus de l'anarquisme. Autoorganització, vida en comuna, companyonia, debats, sentiment de viure en altre planeta on la igualtat i la llibertat s'havien fet realitat, però també ràbia i lluita. Perquè es donava la circumstància que la FIJL havia emprès recentment un línia de fustigació frontal al franquisme i l'execució a garrot vil de dos dels seus militants, Francisco Granado i Joaquín Delgado, que preparaven un atemptat contra Franco, va caure en el campament com una indignant i dolorosa notícia. Al recollir la meva motxilla i acomiadar-me dels meus companys, la idea de tornar "a la normalitat" se'm va fer insuportable, en el tren que em retornava a casa mirava als viatgers i em sentia com un absolut estrany en un món que ja no era el meu.

Per descomptat, vaig suportar aquesta "normalitat", però el sentiment que era intolerable mai m'abandonaria. Des de llavors estic convençut que el que de debò deixa petjada en les persones i les transforma en profunditat és la seva immersió en un escenari de vida, d'experiències i de lluita que es construeix en comú i en uns espais arravassats a les regles de la societat instituïda.

La "A " dintre d'un cercle: l'origen desconegut d'un símbol

- Després et vas moure en els circuits de l'anarquisme estudiantil previ a Maig del 68, quins records et vénen d'aquella època?

El que evoca en mi, com un primer flash, és la imatge d'un inacabable desert. Durant el meu primer any d'universitat, el 1962 prop de Marsella, em movia en el potent sindicalisme estudiantil d'aquells anys sense aconseguir donar amb cap altre estudiant llibertari. A l'any següent em vaig traslladar a la universitat de París on, a l'inici del curs, uns estudiants trotskistes em van informar, entre riures, que coneixien "a l'altre" estudiant anarquista de la Sorbona i que podien posar-nos en contacte.

A partir d'aquí, pensant que sent dos ja érem invencibles vam remoure cel i terra fins a trobar un altre parell de companys… I així va néixer el 1963 una minsa coordinació d'estudiants anarquistes parisencs que tenia nom de dona, LEA, que va créixer a poc a poc i que atrauria, algun temps més tard, a estudiants de la recent creada universitat de Nanterre, com Daniel Cohn-Bendit o Jean-Pierre Duteuil, qui contribuirien a la creació del Moviment 22 de Març que va encendre la metxa de Maig del 68.

- I què hi ha d'aquesta història que et situa en l'origen del símbol anarquista per excel·lència, l'A dintre d'un cercle?

És ben certa, i és una història molt senzilla. A l'arribar a París em vaig fer el propòsit d'ajudar a l'acostament entre els diversos grups i tendències en les quals es fragmentava el minvat moviment anarquista, el que em va dur a llançar iniciatives de coordinació en els sectors més joves. Se'm va ocórrer llavors que una forma de propiciar una confluència consistia a trobar un denominador comú que, al no pertànyer en exclusiva a cap de les organitzacions, pogués constituir un punt de coincidència. Es tractava també de multiplicar la presència percebuda del moviment anarquista pel simple fet de la repetida aparició d'aquest denominador comú en les expressions públiques (pasquins, pintades, etc.) dels diferents col·lectius anarquistes.

Vaig proposar aquesta idea en un dels grups als quals pertanyia, insistint que havia de ser un símbol que fos fàcil i ràpid de dibuixar, i que pogués evocar l'anarquisme de forma suficientment directa. La proposta va ser acceptada, ens llancem a una pluja d'idees i a altes hores de la nit convenim que una "A" en un cercle podia ser un bon logotip. Va ser així com, a l'abril de 1964, sortia a tota plana en el nº 48 del nostre butlletí "Jeunes Libertaires", la primera "A" en un cercle. L'acompanyava un editorial on explicava el sentit de la proposta i en el qual es convidava a tots els grups anarquistes a apropiar-se aquest símbol.

Però ull, en realitat només havíem creat una imatge i formulat una proposta, no havíem creat un símbol. L'A en un cercle només es convertiria en un símbol de l'anarquisme mitjançant l'acció de milers i milers de mans que la van pintar en els carrers del món, es tracta doncs d'una creació col·lectiva multitudinària de la qual ningú té la paternitat.

Maig del 68: tecnologies, lideratges i assoliments

- I de sobte Maig del 68. Parles de Maig del 68 com "un regal". Per què un "regal"? Quin va ser el contingut del regal?

Un autèntic regal és una cosa que t'ofereixen per a donar-te plaer, sense obligació i sense demanar res a canvi. Si no ho esperes, si és una sorpresa i si t'omple de satisfacció, el regal encara es creix més en la seva condició d'autèntic regal. Això va ser per a mi Maig del 68. En l'immediat, el contingut del regal va ser l'oportunitat de viure durant diverses setmanes un veritable somni, de presenciar unes escenes que usualment només arribem a veure quan els somnis ens transporten lluny de les realitats quotidianes. I també va consistir a demostrar, fàcticament, que allò que, increïblement, estava passant era possible ja que, precisament, estava passant.

Amb posterioritat, el regal va consistir a deixar un record que segueix traslladant aquell període al present com si el temps no existís, sense alterar la intensitat de les vivències que allí van esdevenir. I també va consistir a arrelar el convenciment que si allò havia ocorregut podia tornar a ocórrer, amb altres matisos, en altres contextos,

L'actualitat de l'anarquisme

però amb les mateixes característiques bàsiques.

- M'agradaria citar aquí la descripció de la vivència de Maig del 68 que vas fer en el número de la revista Archipiélago que vam dedicar a Maig del 68:

"(…) Estem potser en el moment àlgid de Maig, les vivències flueixen de forma incontenible i les bolquem aquí de forma desordenada. Sentiment de ser part d'una comunitat creada molt ràpidament però travessada per llaços molt intensos que, paradoxalment, semblen venir d'antic, inserció en un "nosaltres" format per molts desconeguts i no obstant això molt propers, molt còmplices, creació de noves relacions socials, nous amics. Necessitat d'estar sempre disponible, en cada instant, sempre en alerta, davant d'un futur immediat que es va construint en el moment, sense predeterminacions. Atrapats en un ritme desenfrenat, vertiginós, barreja d'exaltació i d'esgotament, impressió molt forta d'estar fent història, de ser protagonista, d'estar tenint efectes sobre la realitat, d'estar constantment confrontats a desenvolupaments imprevists que superen als seus protagonistes, i, durant un temps, impressió d'anar cada dia a més, d'encertar en les accions empreses. Alegria i entusiasme, un plaer nascut de la pròpia acció en la qual s'està immers. Desig molt intens que allò no acabés mai. Impressió que un estava fent col·lectivament coses que no es podien fer i que eren impensables fins a aquest moment. Impressió d'estar desafiant l'establert, el poder, el intocable. Impressió d'haver posat la màquina "fora de control", d'haver llançat un procés de reaccions en cadena, imparable i imprevisible…"

- Un procés de reacció en cadena, imparable i imprevisible, que van detonar els estudiants però que va arribar de seguida al moviment obrer, desembocant en pocs dies en una vaga general massiva que va paralitzar durant un mes el país sencer. La velocitat i intensitat de la comunicació entre diferents subjectes va ser potentíssima. Però... on estava Twitter?

Esdeveniments com els de Maig del 68 s'han produït en altres moments de la història, efervescències populars que esclaten d'imprevist i on la gent "actua per si mateixa", no han esperat al sorgiment de les noves tecnologies ni a la constitució de les xarxes socials. Crec, això sí, que en cada època aquestes efervescències populars, alhora destructives i constructives, han sabut apropiar-se i utilitzar les tecnologies existents, la ràdio va ser important al maig del 68, i els tallers de serigrafia, entre altres coses. No obstant això, en totes aquestes situacions d'efervescència creadora gens pot substituir la copresència física de les persones, els gestos, les veus, les mirades, les paraules, els frecs.

També crec, com ho explico en el meu llibre, que les noves tecnologies i les xarxes socials tenen unes característiques que fomenten el procés d'auto-organització de la gent en situacions d'efervescència popular, però no perquè s'usin amb fins i resultats auto-organizatius, sinó simplement perquè propicien confluències massives sense que existeixi una estructura prèvia, un pla preestablert, una direcció que ordeni i canalitzi les activitats.

- Mentre que el primer 15M es va caracteritzar per l'anonimat (cap "rostre" en particular es va convertir en el símbol de la protesta), avui es dóna, entorn de figures (tan distintes) les de Ada Colau o Pablo Iglesias, un debat sobre la necessitat o pertinència dels lideratges. Et volia preguntar la teva opinió sobre el particular i sobre el "lideratge" de Daniel Cohn-Bendit al maig del 68, el líder paradoxal d'un moviment que es caracteritzava pel seu rebuig de la delegació i la representació. Què aportava el lideratge de Cohn-Bendit i què limitava?

Els lideratges sempre són tant més perillosos quant més carismàtics, i és innegable que tot el sistema actual concorre per a instituir i potenciar lideratges. En la societat de l'espectacle els rostres venen, i també tranquil·litzen quan substitueixen a l'anonimat de les efervescències col·lectives. Certament, els lideratges ajuden a visualitzar els moviments i a ampliar la seva presència mediàtica però el preu a pagar és altíssim. Quants líders accepten tornar a l'anonimat abans que s'esgotin les seves possibilitats de seguir sent capdavantera? Ada Colau constitueix sens dubte una grata excepció.

El lideratge en moviments basats en la democràcia directa constitueix una aberració. Daniel Cohn-Bendit va tenir, indiscutiblement, un paper de líder, però era un líder atípic, no pretenia "representar" al Moviment del 22 de Març que, a més, no tenia càrrecs ni cap portaveu oficial permanent i que va decidir acte dissoldre's al cap d'uns mesos. Dany també era atípic perquè participava políticament de la idea que no hi havia d'haver capdavanters, el que el situava en una difícil posició què grinyolava amb les seves conviccions i amb les dels seus companys. El seu paper de líder suscitava crítiques internes i es prenien mesures per a qüestionar aquest lideratge, com per exemple convocar rodes de premsa utilitzant el seu nom perquè acudissin els mitjans, però on era un altre company el que intervenia finalment, explicant que Cohn-Bendit era un nom col·lectiu ("tots som Cohn-Bendit") sota el qual podia parlar qualsevol membre del 22 de Març.

- En algun lloc dius que no té molt sentit parlar de Maig del 68 en termes "d'èxit" o "fracàs", per què?

No es pot parlar d'èxit o de fracàs perquè aquests termes només s'apliquen a accions intencionades i Maig del 68 no va ser un projecte, ni es va fargar per a arribar a uns objectius, va ser "un esdeveniment" en tot el sentit de la paraula. Ara bé, els esdeveniments solen tenir efectes i produir coses. Maig del 68 va ser un esdeveniment de certa magnitud, objectivable en termes quantitatius de participació popular o de durada, etc. No obstant això, els seus efectes, igual que aquest batre d'ales d'una papallona a Austràlia que provoca una tempesta a Europa, van ser infinitament superiors a la seva magnitud i encara es manifesten al cap de mig segle. Senzillament, Maig del 68 va canviar la cultura política, practiques incloses, de la dissidència, d'una banda, i molts dels supòsits culturals de la societat per altra banda. En efecte, les actuals pràctiques de l'antagonisme social popular enllacen en bona mesura amb les que va encoratjar Maig del 68 i l'efecte que va tenir sobre els canvis culturals respecte de la identitat sexual, per exemple, són innegables.

Actualitat de l'anarquisme: transformar la societat sense prendre el poder

- Què pot aportar l'anarquisme als moviments actuals?

Una de les claus més interessants que pot aportar al meu judici és la rellevància del "prefiguratiu" enfront de l'escisió entre mitjans i fins típica de la política clàssica. És un principi bàsic de l'anarquisme: no sacrificar ni supeditar els valors que es defensen en el present a unes promeses que, per definició, sempre apunten al futur. En qualsevol cas, aquest futur que s'anhela ha d'estar "ja present" en els passos que es donen per a construir-lo, el "prefigurativo" no significa altra cosa que aquesta necessària presència.

L'anarquisme sempre ha proposat una "revolució en el present" que remet a la desconfiança cap a qualsevol discurs que basi la seva força persuasiva en les promeses que ofereix i a la prevenció cap a qualsevol pràctica que només s'orienti a preparar el futur. La seva ètica està travessada de cap a cap per l'exigència de reduir al màxim la distància entre el que es diu i el que es fa, o entre el que es vol ser i el que s'és.

- Una altra clau seria substituir la idea de presa "del poder" per la de "transformació de la societat". Et semblen dos termes dicotòmics, vasos comunicants?

Una vella idea anarquista diu que mai es pren el poder, que el poder sempre et pren a tu tan prompte com creus haver-lo pres. Agustín García Calvo ho sintetitzava molt bé quan declarava que "l'enemic està inscrit en la forma mateixa de les seves armes", prendre les seves armes és transformar-se ja en l'enemic. Una de les lliçons bàsiques de l'anarquisme passa per assentar la convicció que potser no hi hagi camí, però que, en qualsevol cas, el camí del poder mai pot ser el camí.

La idea de transformar la societat sense prendre el poder, que gaudeix avui de certa popularitat, sempre ha inspirat a l'anarquisme i, clar, li ha posat en la delicada situació d'haver de conciliar l'assenyat possibilisme que exigeix millorar el millorable o, també impedir el pitjor, i l'indispensable radicalisme que apunta cap a la incongruència de comprometre's amb allò mateix que es qüestiona. La solució més satisfactòria sempre ha estat de tipus "indexical", és a dir, fer una valoració en funció de cada context particular, o, dit d'altra forma, no "escindir" radicalment els valors de les situacions en les quals intervenen, el que no significa, per descomptat, "supeditar-los" a les situacions, cosa que ens faria vulnerables a la seducció exercida per les "dreceres del poder".

- Per a acabar, Tomás, no creus que moltes vegades l'anarquisme (com moviment organitzat, com ideologia o com identitat) és el principal enemic de les idees/pràctiques anarquistes?

Jo no diria que "el principal enemic", hi ha molts altres i molt més letals, començant per la repressió, però sí que el fet que l'anarquisme constitueixi unes organitzacions que reprodueixen inevitablement les característiques, més o menys accentuades segons els casos, de totes les organitzacions (estructures, lluites i apetències de poder, tendència a convertir l'organització en una finalitat en si mateixa, patriotisme d'organització, etc.), el fet que el discurs anarquista es petrifiqui en ideologia i que el pes de la història construeixi una identitat anarquista enquistada en un patró fix i inamovible, no només limita la proliferació de l'anarquisme tancant-lo en un gueto, sinó que representa, a més, cert qüestionament de les seves pròpies premisses.

Per això és necessari actuar constantment perquè l'anarquisme sigui moviment, perquè les seves aigües es mantinguin sempre agitades i perquè no s'aparti mai d'una sensibilitat crítica dirigida, fins i tot, cap a si mateix. Si d'una cosa estic segur, i pot ser que sigui l'única, és que no hi ha anarquisme més genuí que aquell que està disposat a posar constantment en perill els seus propis fonaments tornant cap a si mateix la més irreverent de les mirades crítiques.

** Entrevista realitzada per Amador Fernández-Savater publicada a eldiario.es*

L'actualitat de l'anarquisme

"Mai es pren el poder, sinó que és el poder qui ens pren"

Brais Benítez

Tomás Ibáñez (Saragossa, 1944) viu amb els ideals llibertaris com a guia. Fill de l'exili a França, va començar la seva marxa política en els grups juvenils anarquistes francesos i de joves exiliats espanyols. Des de principis dels seixanta fins a inicis dels vuitanta, va bolcar les seves energies en la construcció d'organitzacions llibertàries, la lluita antifranquista i la reconstrucció de la CNT el 1976.

Autor de nombrosos assajos sobre dissidència, anarquisme i lluita contra la dominació, recentment ha publicat Anarquisme és moviment (Virus, 2014), en el qual repassa la vigència dels ideals i postulats anarquistes en l'actualitat. Ibáñez analitza el ressorgiment de l'anarquisme al segle XXI, i com aquest ha impregnat les lluites dels moviments socials, des del 15M a l'expansió dels centres socials autogestionats, les cooperatives de consum i les xarxes d'economia alternativa. Alerta dels perills que han d'afrontar aquests moviments en el pas a la lluita per la via electoral que alguns d'aquests ja preparen.

- "Els cants de sirena que anunciaven albades radiants s'han extingit", afirma en el llibre. Ja no és possible esperar l'alliberament, l''anarquia' com a estat de les coses, que postulava l'anarquisme?

Aquests cants de sirena situaven en un futur més o menys llunyà la recompensa que rebrien les lluites emancipadores, i aquesta recompensa era tan fabulosa que servia per avaluar les lluites en funció de quant ens apropaven a l'anhelada meta.

El que ja no és possible és mantenir aquest tipus de discurs de clares arrels religioses, avui hem après que el valor de les lluites no depèn de les promeses que inclouen sinó que radica en el seu propi esdevenir, en les seves característiques substantives, i en el que permeten crear en el present. L'extinció d'aquests cants esborra la fascinació per la terra promesa i la supeditació del trajecte al seu desenllaç, però res ens diu sobre la possibilitat o no d'aconseguir algun dia una societat de tipus anarquista. Amb independència que això passi o no, l'anarquia no radica en el futur sinó en el present, en cada lluita, en cada objectiu assolit, que reflecteixin els seus preceptes.

Amb l'extinció dels cants de sirena també s'esfondra la creença en el brusc adveniment d'una societat que camini cap a l'anarquia sobre les ruïnes encara fumejants de l'actual sistema, el gran i fulgurant esclat revolucionari que aportaria el definitiu alliberament és només un mite, com també és un mite una societat lliure de conflictes, de tensions i de lluites. No hi ha cap albada radiant al final del camí, simplement perquè el camí no té final, cada nou dia haurà de ser lluitat una vegada i una altra. Ara bé, això no significa que no calgui conrear la utopia, però sabent que només representa una guia per actuar en el present i no la prefiguració de la meta que s'aconseguirà algun dia.

- Sosté que "l'anarquisme ressorgeix al segle XXI, es reinventa". Quines característiques deixa enrere i quines apareixen?

En la mesura en què l'anarquisme es forja en el si de les lluites contra la dominació és lògic que canviï quan aquestes es modifiquen per seguir fent front a l'emergència dels nous dispositius de poder. És a dir, allò a què s'enfronta l'anarquisme canvia i això el fa canviar.

El que l'anarquisme contemporani deixa enrere és, entre altres coses, un conjunt d'idees influenciades per la Modernitat, tals com la fe infrangible en el progrés, l'enlairament acrític de la Raó, una concepció massa simplificadora del poder, unes pràctiques concordes amb el que va ser la centralitat del treball, i també deixa enrere un imaginari revolucionari construït entorn de la gran insurrecció del proletariat.

Es configura un anarquisme més tàctic que estratègic, més del present que utòpic, on el que importa és la subversió puntual, local, limitada, però radical, dels dispositius de dominació, i la creació aquí i ara de pràctiques i d'espais que ancoren la revolució en el present, transformant radicalment les subjectivitats d'els qui les desenvolupen. El que també caracteritza a l'anarquisme contemporani és un menor encapsulament en si mateix, una major obertura a construir conjuntament amb altres tradicions no específicament anarquistes una sèrie de projectes i de lluites comunes.

- Assenyala que l'anarquisme "és una cosa d'avui, aquí i ara". En què es concreta actualment als nostres barris?

L'anarquisme s'ha involucrat en l'intent de construir una realitat veïnal feta de realitzacions concretes, com són les cooperatives de consum, de producció, d'educació, els CSOA, les llibreries, les xarxes d'economia alternativa. No cal oblidar que la progressiva destrucció de la vida veïnal ha estat un dels factors que han restat força a l'anarquisme en la mesura en què és precisament als barris on es poden teixir relacions transversals que qüestionen diferents dispositius de dominació, i no només els que se situen en l'àmbit laboral.

- També fa referència als "guardians del temple", que pretenen un "anarquisme embalsamat", com una amenaça per a la pervivència de l'anarquisme. Qui són els 'guardians del temple'? Quin anarquisme pretenen preservar contra la força dels canvis?

Dic en el llibre que vaig estar guerrejant durant un temps contra els "guardians del temple" i, en efecte, durant els anys de la meva militància anarquista més intensa, és a dir des de principis dels anys seixanta fins als vuitanta, aquests constituïen un seriós problema en el si dels moviments llibertaris de França, d'Itàlia, o d'Espanya, per citar tan sols els que millor conec.

La seva voluntat de preservar la puresa de l'anarquisme heretat, d'evitar qualsevol contaminació per idees o per pràctiques sorgides fora de les seves fronteres, la seva fe, gairebé religiosa, en la inqüestionable superioritat de l'anarquisme, i la seva dedicació a la tasca de vetllar per la immutabilitat de la seva essència, els tancaven en un dogmatisme i en un sectarisme impropis de qualsevol sensibilitat mínimament anarquista. Les expulsions, les desqualificacions, les escissions, no eren, aleshores, gens infreqüents.

Avui la pròpia força dels canvis ha buidat d'energia les proclivitats sectàries i els "guardians del temple" ja no representen cap problema, encara que no està de més romandre atentes a eventuals rebrots d'actituds fonamentalistes.

- Què pot aportar l'anarquisme als moviments socials en l'actualitat?

Molt. L'anarquisme pot fer-los beneficiar de la llarga experiència que ha acumulat en relació amb unes maneres de funcionament que aquests moviments estan reinventant actualment, però que ell ve practicant des de fa molt temps: maneres de debatre, de decidir, d'actuar basats en la democràcia directa, en l'horitzontalitat, en el respecte de les minories, en la no delegació permanent, en l'acció directa, etc. També pot enfortir-los en el recel que ja manifesten cap a l'exercici del poder, o en la seva desconfiança cap a la figura política de la "representació". Val la pena recordar en aquest punt la manera en la qual Michel Foucault denunciava "la indignitat de parlar en nom dels altres".

En la mesura en què la memòria històrica d'innombrables lluites sorgides "des de baix" ha sedimentat en el si de l'anarquisme, i en la mesura en què les experiències i els sabers històrics ajuden a entendre millor el present, és obvi que l'anarquisme pot ser de gran utilitat per als moviments emergents. Per fi, l'anarquisme també pot revelar-se útil posant de manifest, de forma crítica, els errors que s'han comès sota els plecs de la seva pròpia bandera.

- I quines pràctiques actuals dels moviments socials poden inscriure's en els preceptes de l'anarquisme?

L'horitzontalitat, la manera de conduir els debats, d'elaborar les propostes i de prendre les decisions, l'accent posat sobre el caràcter "prefiguratiu" que ha d'impregnar els continguts i les formes de les lluites, és a dir, la insistència sobre la necessitat que les pràctiques que es desenvolupen no contradiguin les finalitats que es persegueixen. També cal esmentar la pràctica de l'acció directa i l'escepticisme enfront de les mediacions, la crítica de la delegació i de la representació, o el rebuig del centralisme i del vanguardisme, sense oblidar l'aversió cap a qualsevol forma de dominació, etc.

- Va haver-hi anarquisme en l'eclosió del 15M?

N'hi va haver, per descomptat. Subscric plenament les paraules de Rafael Cid quan es refereix a ell com a una "inesperada primavera llibertària". A partir del moment en què l'únic subjecte polític legítim va ser la pròpia gent que estava present a les places i que estava implicada en la lluita, al marge de qualsevol instància exterior a ella mateixa, ja estàvem de ple en el cor dels preceptes anarquistes. Si afegim que el recel cap a la representació es manifestava amb una força impressionant, encara ressalten més nítidament els trets llibertaris que el caracteritzaven.

Des de la meva pròpia concepció de l'anarquisme, el fet mateix que no s'acceptessin manifestacions identitàries, encara que fossin anarquistes, reforça el caràcter anarquista del 15M. Saber si hi ha anarquisme, avui, en el 15M és una cosa que se m'escapa per no haver seguit amb la suficient atenció la seva evolució més recent, però intueixo que el seu caràcter heterogeni i polimorf haurà sabut preservar enclavaments d'anarquisme.

- El succeït a Can Vies (al barri de Sants de Barcelona), en la qual els seus ocupants, amb els veïns, han seguit treballant al marge del que pogués pretendre l'ajuntament (per exemple reconstruint el centre) reflecteix la pervivència de les idees anarquistes?

Més que la pervivència de les idees anarquistes, el que reflecteix el succeït a Sants és l'entroncament, o la sintonia, entre algunes de les característiques de l'anarquisme d'una banda, i el tipus de pràctiques que es van desenvolupar, i que se segueixen desenvolupant, en el conflicte de Can Vies, per una altra. Sintonia també amb la sensibilitat que manifesten amplis sectors dels col·lectius que protagonitzen l'actual insubmissió de caràcter social i polític.

Les assemblees obertes, la negativa a negociar el que es considera innegociable, el rebuig de qualsevol pacte que impliqui participar en el sistema i sotmetre's a la seva lògica, la fusió de l'existencial i del polític, és a dir la no separació entre la forma de viure i de ser, d'una banda, i les pràctiques polítiques per una altra, l'acció directa manifestada fins i tot en la decisió de no deixar en mans alienes la reconstrucció de l'edifici, tot això estableix fortes ressonàncies entre l'anarquisme i el succeït a Can Vies.

La pervivència, o fins i tot, l'actual puixança de l'anarquisme barceloní en el si d'alguns col·lectius joves es va manifestar en els enfrontaments nodrits, en part, per les columnes que van confluir cap a Sants des de diversos barris.

- En un passatge del llibre afirma que "lluitar contra l'Estat consisteix també a canviar les coses 'a baix', en les pràctiques locals". En els últims anys han sorgit diverses experiències autogestionades i moviments socials que, com la PAH, han exercit de contrapoder a l'Estat. Si aquestes opten per la via electoral, corren perill de perdre la seva força emancipadora?

Des del meu punt de vista aquest perill és evident. La integració en el sistema, assumint algunes de les seves pràctiques i adquirint parcel·les de poder, amb el lloable propòsit de combatre'l i de transformar-lo des de dins, desactiva més ràpid que tard la força de qualsevol política emancipadora. No és que, com afirma el tòpic, "el poder corromp…", sinó que "per arribar al poder ja cal estar corromput", és impossible d'una altra forma perquè no hi ha camí cap al poder que no impliqui pràctiques més o menys desvirtuades, així com múltiples desistiments i compromisos de major o menor grau.

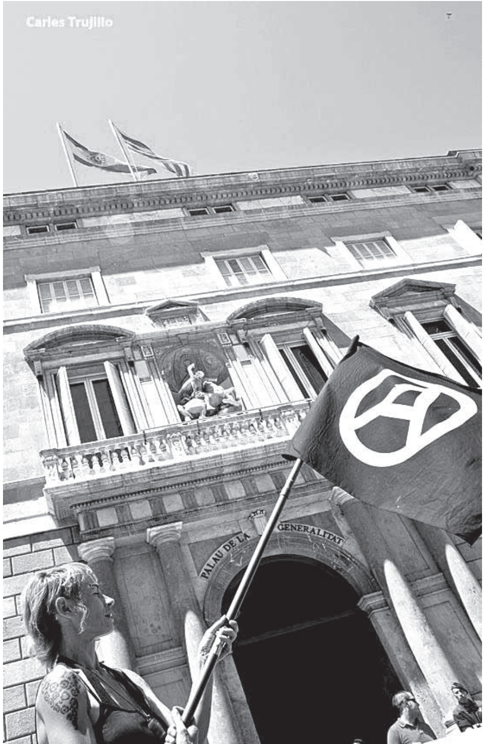
Per això sóc tan fervent defensor de l'exercici del "contrapoder" com a virulent crític del "poder popular". El fet de reivindicar i de treballar per consolidar aquest últim condueix gairebé sempre a donar finalment el salt cap a la via electoral, i, clar, cal preguntar-se què passa llavors amb el clam que "no ens representen", o amb el legítim crit de "que se'n vagin tots"?

- En línia amb l'anterior, si moviments socials i grups amb pràctiques horitzontals, assembleàries i autogestionàries, arriben al 'poder', prenen les institucions, poden arribar a perdre aquestes característiques?

No és que puguin arribar a perdre-les, és que les perdran sí o sí, inevitablement. Mai es "pren" el poder sinó que és el poder qui "ens pren", perquè com bé deia Agustín García Calvo, "l'enemic està inscrit en la forma mateixa de les seves armes", usar-les és reconèixer la seva victòria i adoptar el seu rostre. No cal haver estudiat molta psicologia ni molta sociologia per saber que la immersió en un determinat context i el fet d'assumir les seves pràctiques incideix sobre la forma de ser i de pensar de qualsevol que es presti a això.

Per a poder autojustificar la pròpia conducta cal posar d'acord les idees assumides fins llavors com a pròpies amb les practiques efectivament realitzades, ignorant la indestriable simbiosi entre idees i pràctiques propugnada per l'anarquisme, i oblidant aquella famosa pintada en els murs del Paris de 1968 que deia: "Actua com penses o acabaràs pensant com actues". Un moviment com el que esmentes en la teva pregunta no intentaria mai donar el salt cap a la conquesta del poder si estigués animat per la profunda convicció que mai cap exercici de poder aconseguirà engendrar un espai de llibertat.

** Entrevista realitzada per Brais Benítez publicada a la revista La Marea.*

Carles Trujillo

TREBALL - ECONOMIA

La gran estafa social, política i econòmica del PP, es consolida amb la contra-reforma fiscal: despossessió de les rendes i drets de la majoria social, a cop de BOE i, entrega dels mateixos als rics i poderosos

CGT contra la reforma fiscal del govern de l'Estat

SP Comitè Confederal CGT

La gran estafa social, política i econòmica del PP, es consolida amb la contra-reforma fiscal: despossessió de les rendes i drets de la majoria social, a cop de BOE i, entrega dels mateixos als rics i poderosos.

La CGT denunciàvem, en el seu moment, que el Programa d'Estabilitat 2014-2017 que el PP va remetre a Brussel·les a finals d'abril, fixava una rebaixa substancial en la despesa pública d'uns 5 punts del PIB, uns 7.000 milions d'euros, en continuar amb la congelació dels sous de totes les administracions Públiques, seguir amb la taxa de reposició 0 en l'ocupació pública, a més de reduir els consums intermedis.

Alhora, la retallada de la despesa abasta també en el període 2013-2017 a les prestacions socials, les de desocupació en uns 6.000 milions i les pensions en uns 3.000 milions.

I a més aquesta retallada "bestial i inhumana" es fa en un context on el creixement del cost del deute incrementarà els interessos en 8.700 milions d'euros fins al 2017, suposant que es pagaran en el període 2012-2017 ni més ni menys que 196.791.000 d'euros d'interessos d'un deute que no és legítim i tampoc és públic.

La situació d'emergència social que viu l'estat espanyol: 13 milions de persones en risc de pobresa, 6 milions de persones desocupades on 4 milions no perceben cap prestació social, i la impunitat total de les grans corporacions empresarials i els poderosos, davant d'un sistema fiscal i polític corromputs des de la seva essència, amb la nova contra-reforma del PP té serioses perspectives d'agreujar-se substancialment.

El PP, des que va arribar al poder (novembre 2011), ha seguit "fidelment" les polítiques del Banc Mundial,l'FMI, el BCE i la Comissió Europea: privatització i retallada de serveis públics i prestacions socials; desregulació indiscriminada dels mercats laborals; rebaixar els impostos i les cotitzacions empresarials, i reducció de la progressivitat dels impostos sobre la renda, incrementant paral·lelament els impostos indirectes com l'IVA.

En aquesta contra-reforma anunciada per al 2015/2016, la progressivitat és la "gran perjudicada" al simplificar de set a cinc els trams actuals de l'IRPF.

Però qui són els beneficiaris i guanyadors la mateixa? Segons el sindicat de tècnics d'Hisenda (GESTHA), no més de 73.000 contribuents. Pel contrari, els 11,5 milions de treballadors i pensionistes que guanyen menys de 11.200 euros anuals no es veuran afectats per la rebaixa fiscal proposada per Montcloa, ja que actualment no tributen. El parany es troba en que "la rebaixa en el primer tram de l'escala de l'IRPF i l'augment de les quanties dels mínims personals i familiars afecten a tots els contribuents per igual, de manera que els 8,8 milions de ciutadans que cobren entre 12.450 i 33.000 euros esmorteiran l'impacte de la rebaixa fiscal de les grans fortunes, amb un augment dels seus tipus d'entre 0,25 i 1 punt sobre la tarifa vigent ".

La baixada de la tributació de rendes del capital és un repartiment dels beneficis i de la riquesa social a la inversa: els rics, cada vegada més rics

La baixada de la tributació de rendes del capital, és un repartiment dels beneficis i de la riquesa social, a la inversa: els rics, cada vegada més rics. "Afecta negativament la progressivitat perquè qui obtingui més d'un milió d'euros en dividends pagarà proporcionalment igual que un treballador o autònom que guanyi 50.000 euros ".

Pel que fa a la rebaixa de l'Impost de Societats, només beneficiarà les grans empreses i a les grans corporacions, sobretot les de l'Ibex 35, que en l'actualitat la seva tributació real se situa en una mitjana del 3,5%, ocasionant una pèrdua recaptatòria de 26.000 milions.

La reforma fiscal de 1977 (per la qual es va crear l'IRPF com a impost sobre la renda personal progressiu), de la Llei general de sanitat de1986 (per la qual es va establir el dret universal a l'assistència sanitària pública), de la Llei General de Seguretat Social de 1966 (amb vocació d'asseguramento públic a totes les persones treballadores i davant totes les contingències que originen pèrdua del salari), els Sistemes Universals de Prestacions i Serveis Públics, són impossibles de mantenir sense un sistema impositiu progressiu i generalitzat, és a dir, tots i totes contribueixen i cadascú en funció dels seus ingressos.

Les polítiques de "robatori i espoliació" de rendes salarials, de rendes de pensions, de desmantellament de tot allò que sigui públic i especialment dels drets essencials: educació, sanitat, cures, dependència, cultura, energia, comunicacions, transport, etc., estan condemnant a la majoria de la societat a una vida precària, al regne de la il·legalitat (treballar en l'economia submergida) i a un model social per a la majoria de la població sense protecció social, sense pensions, sense prestacions per malaltia, sense prestacions per atur.

Una societat sense serveis públics o de molt mala qualitat, escassos i sense protecció universal dels mateixos, on l'educació infantil, l'atenció a la dependència i les cures, siguin inexistents i, "qui els vulgui que els compri".

Es lliura a la població al "mercat" i d'aquí a la pobresa social, material i afectiva.

CGT seguirà insistint: les solucions només poden venir de la mobilització social.

Cal parar-los cada dia, en cada acomiadament, en cada persona que és desnonada del seu habitatge, en cada robatori que ens fan amb cada euro que paguen del "deute il·legítim dels banquers i grans corporacions empresarials", en cada llit d'hospital que tanquen, en cada línia ferroviària o aeroportuària que "regalen als seus amics rics ", en cada professor/a a qui impedeixen ensenyar en la pública, en cada persona que mor abandonada i en solitud perquè "els diners públics de les cures" se'ls lliuren als banquers ...

CGT crida a la desobediència CIVIL i a preparar una Gran VAGA GENERAL Laboral, Social i de consum entre tots i totes, que sigui determinant per canviar aquesta situació en favor de la majoria social.

L'ÚNICA SOLUCIÓ ÉS LA MOBILITZACIÓ

Marxes de la Dignitat: El 21 de juny vam encerclar la Generalitat de Catalunya

Redacció

Donant continuïtat a la mobilització de les Marxes de la Dignitat del 22 de Març, aquest Moviment va portar a terme una nova acció de protesta en el carrer el 21 de Juny de 2014 a tot l'estat espanyol. Es tractava d'envoltar tots els Parlaments autonòmics de l'estat per a exigir conjuntament:

- No al pagament del Deute, per il·legítim, fraudulent i injust.
- No a la Unió Europea dels Mercats.
- No a les retallades socials.
- No a les Reformes Laborals.
- No a la supressió de drets i llibertats ciutadanes.
- No a les privatitzacions del sector públic.
- Per unes Pensions públiques suficients i dignes.
- Pel dret a les cures de les persones depenents.
- Per la Renda Bàsica de les iguals.
- Pel dret a l'habitatge com bé inembargable. No als desnonaments!
- Pel dret a la Sanitat i l'Educació per a totes i tots.
- Per la justícia gratuïta i universal.
- Pel dret a l'avortament lliure i gratuït.
- Per la fi de la repressió a les protestes ciutadanes.
- Contra la Corrupció política i empresarial.
- Fora la Monarquia!
- Per la convocatòria d'una vaga general, laboral, social i de consum, fins que sigui determinant per a canviar el model social que estem sofrint.

El Moviment Marxes 22M, integrat per nombrosos col·lectius socials, polítics i sindicals, entre ells, la CGT, segueix la seva trajectòria reivindicativa, ocupant el carrer amb les milers de persones que estan sofrint la gran estafa social a la qual ens tenen sotmesos, aquest Govern i els anteriors, la Troica, la UE, el FMI i les grans Corporacions empresarials i financeres de l'estat espanyol i de la resta del món.

Després del 22 M a Madrid (manifestació històrica), es van ocupar centenars d'oficines de l'antic INEM i s'han fet manifestacions exigint la llibertat de les detingudes i el sobreseïment de les seves causes.

Ara aquesta nova mobilització "Envolta els Parlaments", per reclamar pa, treball i sostre i dir No al pagament del deute. A Barcelona hi va haver dos punts de trobada per a les columnes de manifestants, a les 17.30h, a Plaça Urquinaona i a Plaça Catalunya/Pelai, aplegant més d'un miler de persones, fins a trobar-se a la Plaça Sant Jaume,on es van fer diversos parlaments per part d'empreses o sectors socials en lluita, i també amb reivindicació antirepressiva pels fets de Can Vies.

I per a la tardor s'han acordat noves actuacions amb l'objectiu de "donar la volta" entre tots i totes a aquest sistema corrupte, injust, discriminador, masclista, totalitari, repressor, etc,... perquè la lluita és l'únic camí.

Manifest unitari Marxa de la Dignitat Catalunya

Ens trobem davant d'un moment absolutament límit. L'atur, la precarietat, la pobresa, la repressió i les polítiques retrògrades, entre molts altres motius, ens posicionen en un moment de màxima alerta que necessita que tots i totes ens mobilitzem per recuperar els nostres drets i revertir la situació de manera contundent.

La situació demana una resposta col·lectiva de la classe treballadora, de la ciutadania en general i de tots i cadascun dels pobles que dia rere dia veuen com els seus drets s'esvaeixen sota governs corruptes que com el del PPSOE o el de CiU, en el nostre cas, dediquen els seus esforços a aplicar polítiques antisocials que retallen i empobreixen les nostres vides amb el fi de complaure les institucions que conformen la Troika com l'FMI, la UE i el BCE. Polítiques que es veuen condicionades per un deute il·legítim, adquirit pels governs amb el BCE i la banca alemanya i francesa amb l'únic objectiu de salvar la banca. Els interessos d'aquest deute, suposen el desmantellament de la sanitat pública, de l'ensenyament, de la llei de dependència i de tot el conjunt de les ajudes socials.

A Catalunya, som més de 800 mil aturats, i així mateix els llocs de treball van acompanyats de la precarietat en la seva major part i no permeten sortir, en molts casos, de la pobresa, la qual creix dia a dia mentre uns pocs veuen com augmenta la seva riquesa. El 65% dels aturats han vist ja esgotades les seves prestacions socials, la qual cosa significa que aproximadament 90 mil famílies es troben ja sense cap tipus d'ingrés.

A més, les últimes reformes laborals han suposat un nou atac als treballadors i treballadores com també a les organitzacions sindicals, facilitant, encara més, els acomiadaments, i provocant més retrocessos en les conquestes socials i laborals assolides amb tants anys de lluita i patiment. Precarietat, subcontractació, disminució dels salaris… són algunes de les conseqüències més sagnants d'aquestes reformes. D'altra banda, la violència estructural s'ha imposat als centres de treball, mitjançant la por i les represàlies i amb la voluntat d'aturar qualsevol protesta i possibilitat d'organització per part dels treballadors i treballadores.

Tot i així, resistim, i les respostes socials davant la conjuntura es succeeixen dia rere dia amb lluites de treballadors i treballadores d'empreses com Panrico sent un gran exemple i havent dut a terme la vaga més llarga dels últims anys a Catalunya; d'Alstom, de Cosmocaixa, d'HP, de TMB, de TV3; com també en els sectors públics, com la sanitat i l'ensenyament, que han donat respostes contundents davant les mesures i les lleis aplicades amb la voluntat de desmantellar un sistema públic i de qualitat, com és el cas de la Llei Wert , la qual suposa a més, un atac directe a la nostra cultura i la nostra llengua i la LEC la qual avança en la privatització de l'ensenyament i s'allunya de la seva laïcitat. La mobilització, dóna fruits, com demostren les lluites dels treballadors i treballadores de recollida d'escombraries de Madrid i Alacant entre d'altres, la lluita veïnal de Gamonal, de la marea blanca contra la privatització dels hospitals a Madrid.

Els desallotjaments d'habitatges han continuat sense interrupció, tot i el rebuig social i els forts moviments de solidaritat veïnal que la PAH i altres col·lectius han canalitzat i organitzat; milers de famílies continuen quedantse al carrer mitjançant pràctiques absolutament inhumanes, fruit de la fam insaciable dels bancs i de les grans promotores immobiliàries. Així doncs, l'expropiació d'habitatges i els lloguers socials són encara un objectiu de lluita per assolir.

La situació es veu, encara més, agreujada quan les conseqüències d'aquest sistema injust, que ens maltracta i ens reprimeix, recau sobre col·lectius més vulnerabilitzats com: la dona, els infants, els joves, els immigrants o les persones grans, receptors directes del càstig que suposa aquesta crisi que a hores d'ara tenim més que clar que és una estafa. La desigualtat, és escandalosa i intolerable, el dret de les persones a una vida digna, ha d'estar assegurat: s'ha de garantir l'habitatge, els subministraments d'aigua i energia, pensions adequades, com també una Renda Garantida que permeti cobrir com a mínim les necessitats bàsiques.

El poble de Catalunya, s'ha mobilitzat en contra de les polítiques del PPSOE com també de CiU que amb el suport d'ERC, és còmplice directe impulsant i inspirant retallades en tots els sectors com també les privatitzacions dels drets socials en general.

La majoria de la població, rebutja i no se sent identificada amb un sistema que aplica mesures criminals, que defensa i deixa impunes els abusos policials, que vol aplicar lleis repressores com la llei mordassa o la contrareforma de la llei de l'avortament, la qual suposa un retrocés vergonyós i inadmissible en els drets de la dona.

El nostre poble no se sent identificat amb un sistema basat en la desigualtat, la misèria i la submissió. No se sent identificat amb uns governs que retallen drets fonamentals mentre inverteixen milers de milions en armament i en mesures repressores.

El poble català no se sent identificat amb un Estat espanyol que s'empara en una Constitució que no garanteixen l'exercici del dret a decidir de tots els pobles.

La Marxa de la Dignitat vol recollir totes i cadascuna de les reivindicacions i lluites del nostre país i, per tal d'aconseguir-ho, ens plantegem articular un moviment col·lectiu i amb continuïtat que defensi amb contundència els següents objectius:

- Dir NO al pagament d'un deute il·legítim, enfrontant-nos a la banca europea (BCE, UE)
- Acabar amb l'atur, la precarietat mitjançant el repartiment del treball i la riquesa.
- Retirada immediata de totes i cadascuna de les retallades com també de les reformes laborals.
- Garantir feina, educació, sanitat, aliment, l'habitatge i les pensions dignes per a totes les persones sigui quina sigui la seva procedència. Així com també una renda garantida de ciutadania.
- Combatre la repressió, la impunitat i els abusos policials.
- Rebutjar les polítiques patriarcals que humilien la dona trepitjant els seus drets com el de decidir sobre el seu propi cos. Diem NO a la contrareforma de la lli de l'avortament d'en Gallardón.
- Exigir la dimissió del govern del PP, el de CiU; els governs fidels a la Troika. Que se'n vagin TOTS!
- Garantir l'exercici del dret a decidir de tots els pobles.

Pa, treball, sostre i dignitat per a tots i totes.

La lluita i la mobilització acaben donant els seus fruits.

http://marxadeladignitat.org/

Panrico posa fi a una històrica vaga després de vuit mesos

Redacció / CGT Vallès Oriental / CGT Panrico

Les treballadores de Panrico de la planta de Santa Perpètua de Mogoda a Barcelona van decidir el 13 de juny en assemblea acabar amb la vaga indefinida iniciada feia aproximadament vuit mesos contra l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) presentat per l'empresa i que afectava 215 treballadores. Amb 99 vots a favor, 45 en contra i 3 vots nuls, la plantilla va decidir tornar a la feina el 16 de juny, després d'una roda de premsa que van convocar a les deu del matí a la porta de la fàbrica.

La decisió es va concretar després d'una assemblea tensa, on la plantilla també va decidir no acceptar ni la mediació de la Generalitat ni els acords que la direcció de Panrico havia posat sobre la taula, en considerar que l'objectiu de no permetre ni un sol acomiadament continuava vigent.

La vaga indefinida va començar el passat 13 d'octubre només a la fàbrica de Santa Perpètua de la Mogoda inicialment per reclamar els salaris que Panrico no havia pagat. Les setmanes següents l'empresa va decidir que dels 745 acomiadaments previstos a tot el grup una part important es produirien precisament en aquesta planta vallesana, en una clara mesura de persecució sindical, tal com va denunciar la plantilla en el seu moment. Des d'aleshores, les treballadores de Panrico van protagonitzar una vaga històrica i exemplar de 237 dies, la més llarga de les últimes dècades.

El retorn a la feina de la plantilla de Panrico coincidia amb la sentència de l'Audiència Nacional que declarava nul l'ERO presentat per Coca-Cola i exigia la readmissió de les 812 treballadores acomiadades.

Valoració de CGT Vallès Oriental de la desconvocatòria de la vaga a Panrico

El 13 de juny, els i les treballadores de la planta de Santa Perpètua de Panrico han votat per a desconvocar la vaga que mantenien des del 13 d'Octubre de 2013. I diem "han votat per a desconvocar" perquè, en el que semblava ser una assemblea informativa, en la qual el Comitè d'empresa i de vaga ha explicat com s'han desenvolupat les últimes converses amb l'empresa i la Generalitat, ha estat en els deu últims minuts quan el president del Comitè ha dit que "el Comitè d'empresa i de vaga hem decidit desconvocar la vaga". Només una persona del Comitè no estava d'acord. Alguns treballadors han demanat que la decisió se sotmetés a votació de l'assemblea. El resultat ha estat: 98 a favor de desconvocar; 45 en contra; 3 nuls.

No és la primera vegada que se li demana a la plantilla que desconvoqui la vaga… a canvi de no-res. Des de la segona setmana des que va començar, des de CCOO, i a través del seu braç executor, el president del Comitè i els seus secuaços, ja estaven dissenyant estratègies per a trencar la vaga. No han pogut amb uns treballadors que han despertat, potser una mica tard, però amb força. No han estat tots, però sí una majoria que han treballat amb ganes, que han lluitat contra el que consideren un atropellament a la seva dignitat.

Treballadors que han tingut tres grans enemics: l'empresa, la Generalitat (advocat defensor de l'empresa) i el seu propi sindicat CCOO. Un sindicat al que molts treballadors estan afiliats fa més de vint, trenta anys, al que consideraven el seu defensor i protector. I s'han adonat que ha estat el seu pitjor enemic en aquest conflicte. No solament no han mogut ni un sol dit per a donar suport la lluita que duien les treballadores, sinó que, a més, han intentat torpedejar-la des de tots els fronts, també en el tema jurídic.

CCOO ha muntat tal embull jurídic que, a dia d'avui, els treblladors no tenen clar si el seu sindicat ha denunciat el que havia de o el que li convenia… Sense oblidar-nos de la famosa caixa de resistència, en el compte de CCOO, i que han tingut la poca vergonya de negar-se-la als treballadors quan els ha donat la gana.

La gota que ha satisfet el got de la traïció ha estat la sentència de l'Audiència Nacional. En primer lloc, no admet la impugnació de l'ERO presentada per CGT al·legant "falta de representativitat", una cosa que no té precedents en la jurisprudència. Però si accepta la impugnació feta per CCOO que, sembla ser, és la més convenient per a la sentència exemplaritzant que surt, o es vol que surti. Ja que, figura en la pròpia sentència, la impugnació de l'ERO presentada per CCOO contradiu la signatura que el propi sindicat va plasmar a l'ERO…

Una sentència que justifica l'ERO i reconeix els arguments econòmics de l'empresa, amb la qual cosa avala els acomiadaments previstos per al 2014: 589 a nivell estatal i, d'ells, 154 en la planta de Santa Perpètua. Si que qüestiona els acomiadaments programats per a 2015 i 2016 al·legant que no es poden programar acomiadaments amb tanta antelació. La sentència també declara improcedents els acomiadaments fets el 2013 perquè s'haurien d'haver abonat en un sol pagament i es va fer en "còmodes terminis" (per a l'empresa) de 18 mensualitats.

Després de la sentència hi ha hagut reunions entre l'empresa, la Generalitat (com mediadora, diu) i el Comitè dels treballadors. Reunions en les quals l'empresa es manté enrocada i s'atreveix a "demanar triar als acomiadats a dit". També demana que es retirin totes les denúncies que hi ha contra l'empresa. Cosa que no pot signar el Comitè perquè hi ha denúncies individuals i les presentades per CGT, que aquí el Comitè no hi té res que fer…

Reunions difícils per als treballadors en les quals en cap d'elles s'ha presentat cap assessor del seu sindicat: CCOO.

Sense entrar en les negociacions, perquè CGT no tenim representació en el Comitè, sí que han estat companys del sindicat assessorant i dissipant els dubtes dels treballadors, afiliats o no. Recordem que CGT compta amb només nou afiliats en la planta de Santa Perpètua…

Han estat vuit mesos de conflicte molt durs, de molt sofriment i moltes traïcions, i desenganys, que han viscut els i les treballadores. Però també de molt aprenentatge. Aquest conflicte els ha donat experiència, a partir d'ara ja no se serà tan fàcil enganyar-los. Encara els queda un llarg camí per recórrer, però duen la motxilla plena de dignitat, experiència i força, molta força.

Des de la Secció Sindical CGT Panrico i aquest sindicat volem donar les gràcies a tots aquells que heu estat pendents d'aquesta vaga i donat suport als treballadors, bé aportant aliments, econòmicament, acudint a les seves convocatòries de mobilització, etc.

CGT Vallès Oriental davant la situació a Panrico Santa Perpètua de Mogoda

Des del Sindicat CGT del Vallès Oriental, volem fer arribar a la opinió pública la situació actual del conflicte que «manté» la plantilla de Panrico.

En primer lloc informar que "NO ESTAN TREBALLANT" per la qual cosa els productes que estan a les prestatgeries dels supermercats "NO ELS ESTAN PRODUINT els i les treballadores de PANRICO SANTA PERPÈTUA "

Divendres 13 de Juny, CCOO va pressionar per acabar amb la vaga i aquesta vegada ... sí ho va aconseguir, es va votar desconvocar. Així les coses, el dilluns 16 de juny els treballadors i treballadores es van presentar a l'empresa per entrar a treballar però "NO SE'LS PERMET ENTRAR A TREBALLAR " i el President del Comitè va informar que havia rebut un correu en què l'empresa li comunicava que "DONAVA VACANCES A TOTA LA PLANTILLA "; situació totalment irregular, ja que les vacances han de ser pactades i no estan dins de l'acordat en conveni.

Seguidament va informar que a partir de dimarts 17 de juny s'iniciava període de consultes per un nou ERTO que ha posat l'empresa a tota la plantilla, d'entre sis mesos i un any de suspensió de contracte (a l'atur).

Així doncs, el període de negociacions va finalitzar el divendres 20 de juny sense acord. Segons el president del Comitè d'Empresa, aquesta diu que les vacances donades als i les treballadores es consideren permís retribuït des de dilluns 16.

Acabades les negociacions del ERTO es va parlar aquell mateix dia a la tarda sobre l'ERO d'extinció, i l'empresa manté que realitzaran els acomiadaments tal i com els ha validat l'Audiència Nacional, anunciant la seva intenció d'acomiadar 38 treballadors a partir del dilluns 23 (de moment no s'han produït)

Tot el que ve succeint des que «van desconvocar la vaga» ens sembla premeditat ... si desconvoques la vaga, els i les treballadores es dissolen, el Comitè d'Empresa es queda amb total llibertat per fer i desfer sense oposició ni presència dels i les treballadores, així les coses, esperem que no es produeixi el màrqueting que sembla vénen buscant des que es va convocar la vaga, en primer lloc que l'empresa rebaixi uns 50 acomiadaments i sol·liciti a canvi la retirada de les denúncies (això ve sonant fa temps), d'aquesta manera el Comitè es posarà la «medalleta» de salvar uns llocs de treball, l´Empresa aconseguirà la retirada de les denúncies i tenir les mans netes en aquest procés, i la Generalitat sortirà com salvadora de la planta de Panrico a Santa Perpètua.

Qui se'n va recorda dels 0 acomiadaments 0 rebaixes? Qui se'n recorda dels 80 acomiadaments que s'han de produir? Qui es recorda dels 31 acomiadaments que ja s'han produït? I dels 8 disciplinaris?

L'ERTO fa olor d'arranjament pagant les pagues, les vacances i «medalleta». Tots saben que no hi ha causes per l'ERTO, però això els importa una merda.

La lluita és l'únic camí!

La Secció Sindical de CGT Panrico davant els primers acomiadaments de 2014

Després de l'assemblea del passat 13 de juny en la qual els treballadors i tre-

balladores en vaga van votar a favor de la desconvocatòria de la mateixa, els fets s'han anat precipitant sota la més absoluta desinformació per part del comitè d'empresa.
No s'ha produït cap assemblea, més enllà de la convocada per CCOO en la seva seu de Sabadell, només per a afiliats però amb una votació que vinculava a la resta de treballadors, fossin o no del sindicat. Davant una altra proposta miserable de rebaixar un 40% els acomiadaments a canvi de retirar les demandes que hi ha interposades, els afiliats de CCOO de Panrico van donar una altra mostra del seu rebuig a la mesquinesa de les seves cúpules (18 a favor de la proposta, 98 en contra). És la mateixa proposta de l'empresa, negociada llargues hores en passadissos davant l'evident menyspreu cap als altres sindicats representants dels treballadors, que esperen en les sales ignorants de tot el que es cou "" entre CCOO i empresa. Aquest és l'autèntic sindicalisme que ha tallat els caps dels seus representats amb 20, o 30, o més anys de fidel afiliació!
Com és possible que se'ls demani la retirada de les demandes (que alguna és la congelació de l'IPC des de l'any 2010), quan poques armes els queden per a defensar-se? "Tinc un gran pla: desconvoquem la vaga ja que la gent està destrossada després de vuit mesos, tot el món es dispersa, no informem a ningú, no convoquem assemblees, negociem com volem i li posem una cinta per a regalar. Això sí, estarem en el bar que està enfront de la fàbrica un parell de hores al dia, prenent el solet i amb un magnífic entrepà de pernil, celebrant que a mi no m'acomiaden, perquè qualsevol treballador que ho desitgi s'acosti a consultar. Quin grans sindicalistes som, compadre!"
Casualment, a les poques hores de finalitzar aquesta assemblea, es produïxen els 38 acomiadaments. Uns acomiadaments que, a diferència dels executats el passat desembre, no responen a l'habitual criteri de pla industrial. Si per aquell llavors desapareix la línia de Bollycao i una de les dues de pa que es produïa en la planta de Santa Perpètua, en aquesta ocasió podem comprovar una evident repressió:
- S'acomiada al 33% d'afiliats a CGT (inclosos membres de la seva secció sindical).
- S'acomiaden a tots els nous integrants del comitè de vaga (o a les seves parelles) que significaven una "pedra en la sabata" per als plans del comitè d'empresa i representaven a un ampli espectre de treballadors.
- S'acomiada als integrants d'una plataforma organitzada per a revocar al comitè.
- En definitiva, s'acomiada qualsevol activisme que s'hagi significat en aquests 8 mesos de lluita, en un clar exemple de repressió exemplaritzant. Gent valenta i amb coratge que únicament ha donat la cara per la dignitat de tota la classe treballadora, i que aquest "gran sindicat", CCOO, no ha fet més que trair.
Tot això independentment de línies, torns, flexibilitat i altres "criteris industrials". Després d'aquests, aproximadament 70 acomiadaments, la resta de treballadors es troba afectat per un ERTO de fins a un any de durada des del 1 de juliol, de manera unilateral i tancat el termini de negociació, al·legant l'empresa el "reacondicionament" de la planta.
Un altre aspecte a destacar és el tema de la vulneració de la vaga. En un comunicat de l'Audiència Nacional sobre l'ERO i la vaga de Coca-Cola, informa "la Sala accepta altres dels arguments dels demandants respecte a la irregularitat de les pràctiques de "esquirolatge" posades en pràctica per la companyia de begudes durant la vaga massiva dels treballadors de la planta de Fuenlabrada. Segons els magistrats "en aquest cas ha existit una conducta il·lícita que és imputable a Coca-Cola Iberian Partners i que ha tingut com finalitat i efecte minorar les conseqüències de l'exercici pels treballadors del centre de Fuenlabrada del seu dret constitucional de vaga". La conducta, descriu la sentència, va consistir a modificar les rutes de distribució del producte d'altres factories per a subministrar producte a Madrid, pel que també s'aprecia causa de nul·litat, atès que d'aquesta forma es va desactivar l'eficàcia de la vaga, que és un instrument lícit dels treballadors en el marc de la negociació de l'acomiadament col·lectiu…"
Des que va començar la vaga a Panrico Santa Perpètua s'ha vulnerat aquest dret abastint el mercat català amb productes fets en altres plantes. Fets denunciats a la Inspecció de Treball i Seguretat Social el 21 d'octubre i concloent amb un expedient sancionador "exemplaritzant" a l'empresa de poc més de sis mil euros. Constatant-se per part dels representants dels treballadors a Madrid, Puente Genil i Valladolid la contractació d'ETT i la realització d'hores extraordinàries per a cobrir l'augment de producció a causa de la vaga a la factoria de Santa Perpètua.
Des d'aquesta Secció Sindical volem manifestar el nostre total suport tant als treballadors acomiadats com a la resta, i no només ratificar-nos en totes les demandes existents sinó activar moltes més que s'aniran produint. S'ha creat una autèntica "caça de bruixes", i demostrarem que com més ens vulguin aixafar més fortes ens aixecarem.
La lluita no s'ha acabat. Visca la lluita de la classe obrera!

La Diputació de Barcelona no aplica límits de sou ni als electes ni al càrrecs de confiança

Secció Sindical CGT Diputació de Barcelona

El Ple de la Diputació de Barcelona del passat 24 d'abril, va aprovar per unanimitat de tots els grups polítics presents (CiU, PSC, PP, ICV-EUiA i ERC) acollir-se a les excepcions de la Disposició Transitòria Desena de la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració Local (LRSAL), tant respecte dels límits retributius dels electes, com del nombre màxim de càrrecs públics amb dedicació exclusiva i personal eventual, fins al 30 de juny de 2015. O sigui acabada l'actual legislatura sense aplicar-se les limitacions econòmiques i de càrrecs de confiança establertes per llei. Quina confiança ens poden merèixer aquests representants electes de segon grau, quan ens apliquen les retallades i la pèrdua de drets que fixa llei als que estem en nòmina i ells no s'apliquen el mateix tracte?
Durant el darrer Ple del 29 de maig varem repartir a l'entrada de Can Serra un full denunciant aquesta incongruència i manca de respecta pel conjunt de les persones que treballem amb professionalitat i defensant els serveis públics de qualitat a la Diputació de Barcelona, acaba el full dient que "està a les nostres mans dir PROU i està a les nostres mans desposseir-los del seu món de privilegis. Ja triguem a fer-ho."

Text de l'octaveta repartida a Can Serra durant el Ple del mes de maig

El Ple de la Diputació de Barcelona va aprovar el dijous, 24 d'abril la proposta de que no se li apliquin els límits de sou que preveu la Llei d Racionalització i Sostenibilitat de l'Administració Local (LRSAL).
El punt concret al que ens referim és al que diu que si s'acompleixen els objectius d'estabilitat pressupostària i de deute públic així com el requisit relatiu a que el pagament al proveïdors no superin els 30 dies, aquest límit de sou no s'apliqui als electes així com que es pugui contractar a personal eventual ("alts càrrecs").
Tot i que des d'un punt de vista legal ho poden fer és d'allò més immoral que es vulguin assegurar i garantir una possible pujada de sou en un futur.
Mentre rebaixen el sou dels treballadors públics els polítics de la Diputació vetllen pels seus interessos econòmics de present i de futur.
Mentre cada cop hi ha més nous aturats i aturats de llarguíssima durada, ells es deixen les mans lliures per col·locar a algun amic/amiga d'alt càrrec a la Diputació.
Mentre els ciutadans i les ciutadanes hem de patir els retalles que ens imposen en temes, no importants, sinó essencials i vitals, com ara la sanitat, l'educació, les llibertats... ells juguen a la política de defensar els seus interessos personals i de partit.
Mentre totes i tots patim cada dia lleis que ens retallen llibertats i drets, lleis que ens condemnen a viure pitjor, ells poden gaudir del fet de fer les lleis a la seva mida, lleis per justificar i avalar les seves accions indecents i vergonyoses, però que esdevenen "legals".
Entre totes i tots hem de fer front a tots els fets, com aquest o molts d'altres, que impunement ens alienen i que, cada cop més, ens aboca a una realitat més injusta i indigna. En les nostres mans està el dir PROU i el ferlos fora; en les nostres mans està el desposseir-los del seu món de privilegis. Ja triguem a fer-ho.

Seminari Taifa: 20 anys d'economia crítica per la transformació

Seminari d'economia crítica Taifa
http://seminaritaifa.org/

Aquest any el seminari d'economia crítica Taifa celebrem el nostre 20è aniversari. Han estat 20 anys de construcció col·lectiva de pensament crític i de (auto)formació d'activistes i estudiants en una visió crítica de l'economia. Interpretant la societat des del punt de vista de les classes treballadores amb un enfoc crític d'economia política. Abordant teòricament l'economia des dels paradigmes heterodoxos que les facultats neguen amb el pensament únic de l'economia convencional que naturalitza el capitalisme i sustenta el neoliberalisme. Han estat 20 anys participant dels moviments socials i polítics, proporcionant eines per entendre el nostre món que vagin més enllà de les robinsonades del liberalisme econòmic i serveixin per pensar una economia al servei de les persones i construir col·lectivament una societat més justa. Perquè creiem que cal comprendre el món per a transformar-lo.

El seminari Taifa neix l'any 1994 a la facultat d'Economia de la Universitat Autònoma de Barcelona en el marc de l'assignatura de Desenvolupament Econòmic. La professora Miren Etxezarreta, que impartia l'assignatura, va engrescar diversos estudiants dels últims cursos de la carrera per formar un grup que estudiés críticament temes relacionats amb el desenvolupament econòmic i, més concretament, els projectes d'integració econòmica i monetària que començaven a planar. Eren els anys de consolidació del neoliberalisme, del consens de Washington i de la crisi econòmica dels primers 90. El mal anomenat socialisme realment existent ja formava part de la història, però també eren els anys del sorgiment del zapatisme a Mèxic i s'albirava un horitzó de lluites contra la globalització que arribarien a finals de la dècada dels 90 amb l'auge dels moviments socials contemporanis.

L'objectiu d'aquest primer grup, de moment vinculat a la universitat, era estudiar els projectes d'integració comercial com el Tractat de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord entre Canadà, EEUU i Mèxic (TLCAN), i el Mercosur, el bloc comercial integrat en aquell moment per Argentina, Brasil, Uruguai i Paraguai. Es pretenia realitzar una anàlisi comparativa per observar els efectes d'aquests projectes sobre les poblacions i com es podia diferenciar les conseqüències de la integració econòmica entre països del nord i el sud global, com en el cas del TLCAN, i el que suposava la cooperació entre països del sud com el Mercosur.

Dins del grup era palesa la inquietud per la línia ideològica que es proporcionava en l'ensenyament d'economia i la manca de diversitat d'escoles de pensament dins la facultat.

L'hegemonia de l'escola neoclàssica als plans d'estudi d'economia dificulta el treball acadèmic des d'altres enfocaments heterodoxos. Es va pensar que el grup podria generar un àmbit d'estudi i reflexió econòmica sobretot pels estudiants que finalitzaven la llicenciatura i veien limitada la continuació d'una carrera investigadora crítica amb l'ortodòxia dominant. A mesura que els estudiants acabaven la seva llicenciatura, el grup es consolidava com a seminari permanent i espai autònom fora de la universitat, desplaçant el lloc de trobada a la ciutat de Barcelona.

Per altra banda, el projecte original d'anàlisi dels processos d'integració econòmica no es va completar donat que, segons el Ministeri d'Educació, el grup no reunia les suficients qualificacions acadèmiques per optar al seu finançament -s'exigia comptar amb diversos doctorats, però el grup, a part d'algun professor, estava format majoritàriament per estudiants i llicenciats-, a part de les dificultats de treballar acadèmicament fora de la universitat.

Durant un temps el seminari continuà estudiant aquesta mena de processos centrant-se ara en la UE i el procés d'integració monetària en marxa a partir del Tractat de Maastricht. Dins del grup sorgia a mesura que s'anaven estudiant temes d'economia aplicada, la reflexió sobre la deficient formació crítica que es tenia.

El seminari es va decantar llavors per l'anàlisi crítica de la teoria econòmica ortodoxa. Calia conèixer en profunditat les escoles de pensament ortodoxes, des dels autors clàssics i neoclàssics fins els monetaristes, passant pels keynesians i les noves escoles neo i post-keynesianes. Durant més de 2 anys es va fer una tasca de recapitulació, selecció, traducció i estudi de textos crítics de l'economia ortodoxa. El resultat d'aquest treball, a part de l'enriquiment intel·lectual que suposà per aquest grup d'economistes que no havien tingut una formació crítica i rigorosa pel biaix ideològic de les facultats, va ser la publicació del llibre *Crítica a la economía ortodoxa*, editat per la Universitat Autònoma de Barcelona.

La tasca formativa del seminari Taifa no s'ha limitat a l'aprofundiment d'aquesta crítica de l'economia convencional. Sempre ha estat present l'interès per paradigmes alternatius que ens permetin entendre millor el desenvolupament del capitalisme, l'acumulació del capital, la teoria del valor-treball i l'explotació, el paper de l'Estat, el mercat i la globalització.

La llista d'autors que ens ha acompanyat tots aquest anys d'aprenentatge col·lectiu és llarguíssima, des dels clàssics del marxisme com Marx, Engels, Lenin, Luxemburg o Gramsci fins pensadors actuals com Federici, Harvey, Lebowitz, Bookchin, Bellamy Foster, O'Connor, Brenner, Prior Olmos i un llarg etcètera.

És a partir de 2004 que es decideix anar plasmant i oferint de portes enfora tant els debats que tenim dins del seminari com l'anàlisi que es fa de la situació econòmica. A partir d'aquest moment el seminari esdevé un referent formatiu pels moviments socials. Es decideix donar-li una major importància a la tasca de divulgació acceptant invitacions de molts grups socials per impartir xerrades que ajudessin a entendre el món en què vivim, amb l'objectiu de cooperar en la formació de tots aquells que vulguin transformar la societat. Així mateix, comencem a publicar informes periòdicament sobre els temes que creiem que poden interessar a les persones vinculades al pensament crític, als activistes dels moviments socials, als militants d'organitzacions polítiques o sindicals, o simplement a les persones inquietes i preocupades que lluiten per una societat més justa.

Fins a dia d'avui s'han publicat 10 informes: sobre la situació de l'economia espanyola, el sector públic, el mercat de treball, les desigualtats i la redistribució de la riquesa, la crisi immobiliària i financera, la teoria de les crisis, el rescat dels poderosos, l'estratègia del capital en la present crisi, les alternatives al capitalisme i la Unió Europea i el sistema de la moneda euro.

A les xerrades i a la publicació dels informes s'afegeixen els cursos més amplis que cada any oferim: Introducció a l'anàlisi de la societat actual, El procés de construcció europea, i els més recents: Per entendre la crisi, Per entendre el capitalisme actual i Reflexionant sobre les alternatives.

Aquesta activitat de divulgació dirigida a col·lectius i persones interessades en la formació i participació política activa dins dels moviments socials, no es fa incompatible amb l'activitat de formació continuada dins del seminari. En els darrers anys, a part del grup d'estudi de Crítica a l'economia ortodoxa que treballa sobretot amb estudiants o joves economistes el llibre abans citat, se n'han creat d'altres. Com el seminari d'Introducció a l'economia crítica, que persegueix anar més enllà de la crítica de l'escola ortodoxa estudiant els paradigmes crítics que ens poden servir en l'anàlisi i interpretació de la societat capitalista, o el seminari d'Introducció al marxisme on s'intenta conèixer les bases essencials d'aquest paradigma. El llibre de Paul M. Sweezy, o el de Louis Gill, *Fundamentos y límites del capitalismo,* ens han acompanyat en aquesta formació. A més de la lectura i estudi de l'obra de Marx, especialment *El capital*, llegint directament les fonts.

Per altra banda, els companys més veterans del seminari han continuat (auto)formant-se i investigant sobre temes tant diversos com l'imperialisme, l'Estat, el diner o les alternatives al capitalisme. Actualment animen el seminari sobre Marxisme i ecologia que ha començat en el present curs. Darrerament, també es publica el Senzillament, una proposta de material pedagògic per treballar als instituts impulsada per professors de batxillerat i ESO que pertanyen a Taifa.

Aquests grups de treball, que estan oberts a la participació de persones interessades en la matèria, no treballen de forma aïllada sinó que busquen sinèrgies que els permeten enriquir-

se del treball d'uns i altres al mateix temps que servir de major preparació per als cursos i els informes que presentem regularment.
Per això, un altre moment important en l'esdevenir del seminari Taifa són les trobades trimestrals on posem en comú el treball de tots els grups d'estudi aquí presentats. I aprofitem per debatre col·lectivament sobre qüestions més enllà de l'economia per ampliar la multidisciplinarietat necessària per entendre societats complexes com la capitalista.
Amb la intenció d'incidir políticament en un projecte transformador a través de la formació econòmica i de la socialització del coneixement, dins del seminari Taifa, com hem vist, li donem molta importància a la formació i al pensament crític, però no com a element d'erudició sinó com a eina per interpretar el nostre objecte d'estudi que és la societat. L'objectiu de la nostra tasca és, per tant, entendre quines són les variables que regeixen la dinàmica d'aquesta societat per tal que serveixi en el nostre dia a dia militant i ciutadà i poder participar amb el conjunt dels moviments socials, en la transformació envers una societat ecològicament viable, més justa i satisfactòria per al conjunt de la població.
Per tot, tot i que molts dels membres de Taifa segueixen les seves opcions personals d'adscripció política, el seminari Taifa com a tal es manté independent i autònom de la pertinença a cap grup polític, precisament per poder estar a disposició de tots els variats i nombrosos col·lectiu que lluiten per la transformació de la societat. Des del debat i la discussió rigorosa, amb honestedat i alegria.
Tot plegat es fa especialment important en l'actual context de crisi i agressió a les classes populars, sumat al bombardeig mediàtic monolític que patim, mancat de diversitat d'interpretacions de la crisi i de l'economia. Per acabar, una frase que ha esdevingut el nostre lema i resumeix l'esperit del seminari Taifa: "Comprendre el món per a transformar-lo".

Tractat UE-EUA: un nou pas cap al neoliberalisme ferotge i sense control

Víctor Yustres

El tractat transatlàntic de lliure comerç entre la Unió Europea i els Estats Units es presenta sovint com una oportunitat de creixement econòmic però, en realitat, suposa un atac frontal als drets socials, laborals i mediambientals de la ciutadania, sobretot europea. Repassem els efectes d'un acord comercial fet a mida per a les grans empreses, sota la pressió dels 'lobbies' i que es negocia en total opacitat.
El govern d'Obama i el president de la Comissió Europea, Jose Manuel Durão Barroso, van anunciar oficialment, el febrer de 2013, les negociacions entre ambdues federacions per aprovar el Tractat Transatlàntic de Lliure Comerç i Inversions (conegut per les seves sigles en anglès, TTIP). El macroacord comercial entre la Unió Europea (UE) i els Estats Units (EUA), que s'està cuinant des de fa anys, és el projecte de zona de lliure comerç més ambiciós i de més envergadura al món. L'objectiu forma part de l'estratègia de la UE i els EUA per mantenir el lideratge global davant el creixement dels països emergents (BRICS). El TTIP es presenta com una oportunitat pel creixement econòmic i la creació de llocs de treball, però diverses associacions i moviments socials ja assenyalen que amaga una privatització ferotge dels serveis públics i una desregulació a molts sectors que fa perillar drets assolits en l'àmbit laboral, la protecció mediambiental o la llibertat d'expressió, entre d'altres.
Tot i l'impacte del tractat per a la vida futura de les classes populars europees, les negociacions s'estan fent sota un secretisme extrem i només se'n poden conèixer petits detalls per poder analitzar els seus possibles efectes gràcies a algunes filtracions. Grups d'activistes que s'oposen al TTIP, com Ecologistes en Acció o ATTAC, assenyalen que la regulació (o desregulació) comuna a tots els sectors es farà sota el mínim comú denominador i, per tant, suposarà el debilitament o la supressió de les conquestes socials dels estats europeus.

Drets laborals a la baixa

Un dels impactes més notoris del TTIP es fa palès en els drets de les treballadores. Si es fa una harmonització de les legislacions laborals a la baixa als dos costats de l'Atlàntic, caldria recordar que el govern dels Estats Units no ha ratificat alguns convenis de l'Organització Mundial del Treball, com ara el dret a la llibertat d'associació o a certes pràctiques sindicals. A més, la pressió de les multinacionals nord-americanes implicaria una tendència de disminució dels salaris i la reestructuració d'empreses autòctones per poder competir o fins i tot el seu tancament. Això generaria pèrdues de llocs de treball i un impacte en les indústries dels països del sud d'Europa, que estarien exposades a la competència transatlàntica salvatge.
En l'àmbit agroalimentari, el TTIP podria suprimir l'anomenat principi de precaució a la UE, una sèrie de normes de protecció del medi ambient i la salut. Les grans corporacions consideren aquesta regulació com un llast per competir al mercat internacional amb la Xina o els Estats Units. Els aliments transgènics o la carn d'animals hormonats, àmpliament rebutjats a la UE, podrien entrar amb facilitat al mercat europeu sense necessitat de ser etiquetats ni passar gaires aranzels. El tractat tindria, doncs, un impacte crucial en el sector alimentari i donaria un gran poder a les transnacionals agroalimentàries en tot el procés que va de la producció al consum.
Dins el camp del medi ambient i l'extracció de recursos energètics, el TTIP amenaça amb l'extensió de la pràctica del fracking per l'extracció de gas i petroli, molt implantada als Estats Units i amb provats efectes nocius sobre el territori i la salut.
La propietat intel·lectual també torna a estar sobre la taula. Tot i que la UE va rebutjar l'Acord Comercial Anti-Falsificació (ACTA en les sigles en anglès) el 2012, les grans empreses de la indústria proposen un acord semblant, que restringiria l'accés als coneixements i atemptaria contra la llibertat d'expressió i la privacitat, ja que les corporacions podrien controlar informació personal de la ciutadania gairebé sense cap restricció, com ja passa als EUA.

Empreses contra estats

Un dels punts més polèmics del tractat és la clàusula de "solució de controvèrsies entre estats i inversors", que permet que les grans empreses reclamin indemnitzacions als estats si consideren que s'han vist afectades econòmicament per qualsevol canvi de política o per alguna llei en un país. Aquesta denúncia seria presentada a un tribunal internacional privat especialitzat en inversions, uns ens que solen ser favorables a l'empresariat. Això ha estat qualificat com un atac a la democràcia per part de grups ecologistes i associacions com ATTAC.
Als documents filtrats de manera anònima el mes de juny a Filtrala.org, la Unió Europea presenta un llistat de tot el que podria ser negociable dins el tractat. La sanitat, l'educació i altres serveis públics hi figuren. En l'àmbit de la sanitat pública, el TTIP significarà la privatització d'un sector que, tot i haver patit fortes retallades, encara continua sent un pilar de l'estat del benestar europeu. Gairebé tot és negociable, però hi ha excepcions. Una d'elles és el mercat financer. Els Estats Units volen deixar fora de l'acord un àmbit en el qual tenen una regulació més forta que la de la UE. El mercat armamentístic i de defensa també ha estat apartat a priori de les negociacions, ja que els estats volen salvaguardar el control d'aquest sector estratègic. La pesca i l'agricultura i alguns mercats d'extraccions sembla que, de moment, no es troben sobre la taula.
Les filtracions, malgrat tot, són escasses. "Els elements importants no se sabran pràcticament fins que el tractat estigui signat", afirma Juan Garcia, membre d'ATTAC Catalunya. "Després de l'acord fallit de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) a Seattle el 1999, han après la lliçó i, aquest nou tractat, l'han passat per via opaca, més lenta, però més segura. Volen evitar a tot preu les grans reunions, que van de la mà de protestes massives, perquè no volen que la gent s'adoni que el TTIP és un atac a la sobirania popular", afegeix Garcia.
Mentrestant, les negociacions del TTIP segueixen el seu curs. Es preveu que finalitzin el 2015 i que, seguidament, els estats ratifiquin l'acord. El govern espanyol de Mariano Rajoy (PP) ja va anunciar el seu suport al tractat a principis de juny i, juntament amb PSOE, UPyD, CiU i PNB, va rebutjar sotmetre el TTIP a referèndum al Congrés espanyol el 6 de maig de 2014.

** Article publicat al núm. 365 del setmanari Directa.*

Mitjans en Lluita

Els treballadors de la comunicació no volem més retallades ni precarietat

Coordinadora de Mitjans en Lluita
http://mitjansenlluita.wordpress.com/

Un grup de treballadors de diaris de Barcelona vam posar en marxa el febrer de 2013 una iniciativa en defensa dels nostres drets laborals i professionals i del dret a la informació de la ciutadania. Davant la gravetat de la situació al sector, teníem clar que no podíem continuar limitant-nos a lluitar empresa per empresa, ERO per ERO i retallada per retallada, que havíem de començar a coordinar-nos des de la base. La iniciativa, que agrupa treballadors de diversos mitjans de comunicació catalans amb l'objectiu de lluitar contra la precarietat laboral del sector, no partia de cap sindicat ni cap organització en concret, però tampoc pretén excloure ningú.
El nostre objectiu va ser organitzar una assemblea general de treballadors de mitjans de la comunicació per plantejar-nos solucions i alternatives. Som periodistes i altres professionals que treballem (amb contracte o sense) als mitjans de comunicació (premsa diària i no diària, publicacions digitals, televisió i ràdio, siguin públiques o privades). Tothom pateix la crisi i també la paradoxa que la nostra feina és comunicar, però alhora la nostra situació és objecte del més gran silenci mediàtic.
El nostre primer objectiu és trencar aquest silenci. Volem analitzar plegats la situació del sector i, sobretot, plantejar-nos què podem fer. Volem que les patronals sàpiguen que alguna cosa es comença a moure. Les empreses sí que s'organitzen i cal que els treballadors dels mitjans donem una resposta a l'allau d'acomiadaments, les retallades salarials i la reculada generalitzada en les condicions laborals i professionals amb què fem la nostra feina.

Manifest de Mitjans en Lluita

Els mitjans de comunicació som una eina bàsica per fer arribar a la societat la informació que aquesta necessita per tenir opinió pròpia. El dret a la informació és substancial, fonamental, en una societat democràtica pel que suposa de control del poder polític i econòmic. Avui aquests drets a la informació i a la lliure expressió s'estan degradant amb la complicitat de la classe política, que no ha complert mai amb la seva obligació de defensar-los. El sector de la comunicació és el segon més castigat per la crisi després del de la construcció. El periodisme està patint, de fet, tres crisis simultànies que el sobrepassen: l'econòmica, que s'ha traduït en una caiguda dràstica dels ingressos publicitaris; la tecnològica, que ha comportat una transformació sense precedents dels mecanismes de difusió i de les formes d'organització del treball a les redaccions, i la social, que té a veure amb la credibilitat, les noves formes d'elaboració i publicació de la informació i de censura derivada de la manca d'independència.
Aquesta realitat, paradoxalment no arriba al conjunt de la societat, perquè la patronal de la informació s'ocupa de silenciar tant els acomiadaments com la precarietat dels seus treballadors. Més greu encara que aquesta situació dels informadors en plantilla és la que pateixen els col·laboradors o periodistes a la peça perquè són la part oculta de la professió i els que paguen més cruament la pèrdua de la feina i la rebaixa de les seves percepcions, i molts treballen als mitjans en situació laboral totalment irregular. Pràcticament tots els diaris, ràdios, televisions i mitjans digitals, de difusió nacional, comarcal o local, han patit EROS, reduccions de plantilla, retallades de sou i un empitjorament general de les condicions de treball.
Durant els últims anys, els treballadors del sector hem intentat lluitar, empresa a empresa, sense mecanismes de coordinació entre nosaltres i sense poder fer arribar la nostra realitat a la societat. I molts pensem que ha arribat l'hora de dir prou, Per això hem començat un procés per trencar l'aïllament entre mitjans i coordinarnos per defensar de forma conjunta els nostres drets i els drets de la població a rebre una informació lliure i de qualitat.

Diari de Mitjans en Lluita: "La precarietat del periodisme des de dins"

La coordinadora Mitjans en Lluita, va presentar el passat 14 de juny un diari especial editat per la mateixa plataforma que vol donar a conèixer la situació de crisi que pateixen els mitjans i la degradació de les condicions laborals dels seus treballadors. Amb el títol 'La precarietat del periodisme des de dins', aquesta publicació alerta que el control de la banca sobre la propietat dels mitjans de comunicació i la desprotecció dels periodistes posen en perill el dret a la informació dels ciutadans i subratlla que en cinc anys han tancat a l'estat espanyol 280 mitjans, s'han perdut 11.000 llocs de treball i s'han degradat molt les condicions laborals.
El diari, de vuit pàgines i que es distribueix de forma gratuïta, detalla en un gràfic a les pàgines centrals el nom dels mitjans que han deixat de funcionar des que va començar la crisi, l'any 2008, i posa xifres concretes a les retallades salarials patides pels treballadors –de fins al 20% en alguns casos– i del creixement de l'atur entre els periodistes.
El diari també deixa espai per a l'optimisme i dedica una pàgina a subratllar que la crisi estimula la recuperació del periodisme més crític. La publicació inclou també, a la contraportada, una conversa entre Rosa Maria Calaf, Pere Rusiñol i Joao França, representants de tres generacions de periodistes, que debaten sobre el present i el futur de la professió.
La publicació, de la qual s'han editat 12.000 exemplars, es va presentar a Barcelona durant la quarta assemblea de Mitjans en Lluita, celebrada el 14 de juny a La Sedeta.

MITJANS EN LLUITA

La precarietat del periodisme des de dins

El control de la banca sobre la propietat dels mitjans de comunicació i la desprotecció dels periodistes posen en perill el dret a la informació dels ciutadans

En cinc anys han tancat 280 mitjans, s'han perdut 11.000 llocs de treball i s'han degradat molt les condicions laborals

PRESS

KAP

Frau de llei en la contractació a temps parcial a l'FNAC

Inspecció de Treball així ho considera pel que fa a jornades i horaris

CGT FNAC

Inspecció de Treball considera en frau de llei la contractació a temps parcial -majoritària a l'FNAC- sobre jornades i horaris per les denúncies de CGT.

Considera que hi ha un excés de flexibilitat horària a favor d'FNAC i que les clàusules contractuals que fa signar, introduint la distribució irregular de la jornada de treball i el sistema de treball en règim de torns, són contràries a les previsions legals.

Inspecció requereix a l'FNAC que indiqui a cada contracte a temps parcial la distribució de la jornada o, en cas contrari, al fet que els transformi en contractes a temps complet i indefinits.

També es requereix l'eliminació de tot tipus de pressió per part de superiors, per aconseguir objectius.

CGT elevarà aquest requeriment al Comitè Intercentres, realitzarà un seguiment i exigirà el seu compliment.

Des de finals del passat mes de gener i arran de les denúncies de CGT, Inspecció de Treball manté oberta una investigació als centres Fnac de Barcelona.

De moment, les dues inspectores actuants han realitzat un primer requeriment en què destaquen que la voluntat del Fnac d'introduir, mitjançant les clàusules addicionals al contracte, la distribució irregular de la jornada de treball i el sistema de treball a torns és contrària a les previsions legals. Arriben a la conclusió que la disponibilitat del treballador/a cap Fnac resulta excessiva per prestar una quantitat limitada (parcial) de treball.

El treballador a temps parcial té dret a conèixer i que se li s'estableixi en el contracte, tant el nombre d'hores de treball com la seva distribució, impedint d'aquesta manera qualsevol altra fórmula més flexible en l'ordenació del temps de treball.

Inspecció considera, per tant, que no és legalment admissible que es puguin distribuir les, per posar un exemple, 1200 hores anuals fora del contracte de treball i a la lliure conveniència de Fnac (que és el que passa ara). En conseqüència i atenent a la legalitat laboral vigent, tot parcial ha de tenir especificat en el mateix contracte de treball la distribució horària, cosa que portaria a uns horaris plenament estables i totalment fixos. És a dir, els mateixos dies de treball a la setmana i mateix horari laboral al llarg de tot l'any. Això impossibilitaria, entre d'altres, el poder programar el treball en els diumenges puntuals d'obertura.

Les inspectores actuants basen el seu extens requeriment en l'Estatut dels Treballadors, reforçant amb doctrina laboral, jurisprudència, notes tècniques de prevenció de l'Institut Nacional de Seguretat i Higiene i normativa de la Organització Internacional del Treball. Les inspectores recorden, a més, que la distribució irregular de les jornades i el sistema de treball a torns són elements que obstaculitzen la conciliació de la vida personal, familiar i laboral (ja que un contracte a temps parcial també ha de ser plenament compatible amb una altra activitat laboral).

Inspecció considera que l'actual règim d'irregularitat en el temps de treball, tan sols és exigible al treballador a jornada completa, de manera que finalment REQUEREIX a Fnac que "indiqui en cada un dels contractes de treball a temps parcial la distribució horària [...] o, si no, procedeixi a la seva transformació en indefinits a temps complet".

Inspecció també ha requerit a Fnac a avaluar "les conseqüències que, en matèria de conciliació de la vida familiar, personal i laboral es deriven del sistema de distribució irregular de la jornada i de treball a torns" que ha implantat i a que formi en matèria de conciliació a tots els comandaments encarregats de realitzar els quadrants horaris.

Inspecció també constata que les denúncies de CGT i els testimonis de diversos companys/es sobre pressions laborals per a la consecució dels objectius de socis i assegurances tenen una base documental innegable: la dels propis acomiadaments, que incideixen per escrit a la baixa consecució dels objectius comercials. Per això, també s'ha requerit a Fnac a que elimini tot tipus de pressió, per part dels comandaments, per aconseguir objectius; a que entengui que la funció de supervisió no passa únicament pel control de la feina, sinó que ha de servir de suport al treballador/a; i que els treballadors no han de ser exposats a situacions de constrenyiment i urgència de temps davant les mancances de recursos materials i humans.

CGT elevarà en els pròxims dies aquestes qüestions al Comitè Intercentres i a la Comissió de Seguiment del Pla d'Igualtat, pel fet que afecten la conciliació de la vida familiar, personal i laboral.

CGT també realitzarà el degut seguiment d'aquest requeriment, que entenem ha de ser implementat a no més tard en el mes de setembre i denunciarem si arriba a ser necessari l'incompliment del mateix.

Una nova sentència condemna per manca de mesures de seguretat per l'amiant al Prat de Llobregat

Secretaria de Salut Laboral de CGT Catalunya

El Jutjat Social 6 de Barcelona torna a sentenciar que l'empresa del Prat de Llobregat Jurid Iberica SA (actualment Honeywell Frictions España SA, amb majoria sindical simple de CGT) va infringir la normativa d'exposició a l'amiant, i que aquestes infraccions van causar la mort d'un treballador per Malaltia Professional

El Jutjat Social 6 de Barcelona ha dictat una nova sentència, de 13 de juny de 2014, confirmant el recàrrec màxim per manca de mesures de seguretat contra l'empresa del Prat de Llobregat Jurid Iberica SA (actualment Honeywell Frictions España SA, amb majoria sindical simple de la Confederació General del Treball de Catalunya) i que va causar la mort d'un treballador al centre de treball del Prat de Llobregat (Baix Llobregat).

Aquesta sentència del Jutjat Social 6 de Barcelona ve a sumar-se a múltiples resolucions judicials anteriors a la mateixa empresa, i sobretot a les dues sentències del Tribunal Suprem que declaren provat que l'empresa Jurid Iberica SA no va complir les seves obligacions legals en matèria de salut laboral per exposició a l'amiant, i concretament assenyalen la manca de vigilància de la salut específica, les exposicions a amiant per sobre dels límits legals, la roba inadequada i la manca absoluta de cap formació o informació als treballadors dels riscos d'exposició a l'asbest.

L'empresa Honeywell Frictions España SA compta actualment amb majoria sindical simple de la Confederació General del Treball de Catalunya (CGT), secció sindical que amb l'assessorament legal del despatx d'advocats Col·lectiu Ronda, ha portat a terme campanyes de sensibilització dels treballadors afectats d'amiant, a més de col·laborar en les corresponents demandes judicials per tal de que l'INSS reconegués les prestacions de la Seguretat Social com a derivades de Malaltia Professional i les reclamacions contra l'empresa per la manca de mesures de seguretat.

Aquestes sentències del Tribunal Suprem venen a sumar-se a la llarga i negra llista a Catalunya d'empreses condemnades per infraccions legals en matèria d'exposició a l'amiant, com Rocalla SA (Castelldefels), Uralita SA (Cerdanyola del Vallès), o Alstom SA (Santa Perpètua de Mogoda).

Aquestes empreses van fer grans beneficis a costa de la vida i la integritat física dels treballadors, causant morts i greus patologies professionals.

Des de la CGT de Catalunya fem una crida a denunciar els casos d'enriquiment capitalista a costa de la vida dels treballadors, alhora que lluitarem pel reconeixement de que tots els i les treballadores afectades de l'amiant.

O els seus beneficis o la nostra salut!

Notícies sindicals

Digiprocés explota i precaritza

Una afiliada i militant de CGT Rubí va ser acomiadada per l'empresa Digiprocès, de Castellar del Vallès, desprès d'estar contractada 19 mesos a través d'ETT i durant un any directament per l'empresa, (amb un contracte per a "emprenedors "amb un any de prova) acollint-se a la Reforma Laboral i al·legant que no havia superat el mateix. Digiprocès empresa dedicada a la producció de circuits electrònics que està dins del conveni del metall, amb una plantilla fixa inferior a 50 treballadors, en els últims 5 anys s'ha dedicat a contractar treballadores a través d'ETT i en aquest últim any a través de l'empresa de serveis Duna Technics , explotant i precaritzant encara més als i les treballadores.

Des de CGT Rubí denunciem que a Digiprocès:

Es vulneren mesures de seguretat en riscos laborals: No ofereixen les eines de seguretat necessàries ni s'instrueix en l'ús dels forns ni en la manipulació de productes químics.

S'usen mesures extorsió psicològica: S'exigeix al treballador una qualitat de treball per sobre dels mitjans, no posant a la seva mà les eines adequades per realitzar-lo.

Es trafica amb mà d'obra: Es contracta personal extern perquè treballi per a l'empresa, als que s'aplica un conveni diferent del de la resta de plantilla

Es contracta personal d'ETT perquè treballi per l'empresa de serveis, aquesta al seu torn és contractada per l'empresa. És a dir trafiquen amb treballadors perquè d'un salari de 900 € treguin benefici 3 empreses = explotació laboral.

Es precaritza al treballador/a: Es fan contractes "indefinits" amb un any de prova. Abans d'arribar a l'any se'ls acomiada al·legant no haver-la superat.

Abús en les jornades laborals: L'empresa està en ERO, ofereix un calendari laboral per a aquest 2014 on tots els divendres de mes es treballa 6h, restant-les de les hores de vacances. Per motius de producció demana treballar les 8 hores gairebé cada setmana sense pagar com a hores festives de vacances.

Una empresa que podria tenir més de 50 treballadors en plantilla fixa i que no ho fa per impedir que es pugui formar un comitè. Una empresa els delegats sindicals només fan la funció d'informadors de l'empresa i no defensen als treballadors.

Des de CGT Rubí denunciem públicament les vulneracions de drets i animem als companys que han estat en aquesta empresa i han patit abusos en parlin, ho expliquin i no callin.

Acció sindical CGT Rubí

Campanya contra la repressió sindical i de denúncia al gerent de l'empresa editora del Berguedà Actual

Continua a Berga la campanya contra la repressió sindical i de denúncia contra el gerent i director de l'empresa editora de la revista Berguedà Actual. Els dissabtes 7 i 14 de juny, s'han dut a terme el segon i tercer escratxe davant d'on viu Jordi Simon Perayre, gerent i director de l'empresa editora de la revista Berguedà Actual, per tal de protestar pels impagaments de la seva empresa i pel seu assetjament contra les llibertats sindicals. El primer escratxe havia tingut lloc el passat 1 de maig.

Jordi Simon Perayre, gerent i director de la empresa editora de la revista Berguedà Actual, segueix fent la vida impossible a les seves ex-treballadores. L'Empresa administrada per Simon arrossega un deute de 27.115 euros per l'acomiadament d'una de les treballadores que va fer fora el 2011. Tot i que un jutge declarà l'acomiadament d'una de les treballadores improcedent obligant a l'empresa a pagar, a hores d'ara del Berguedà Actual no n'hem vist ni un cèntim. Sembla però, que el fet d'estalviar-se els sous legítims de les treballadores no fa prou content a Jordi Simon, que ara es dedica a la persecució judicial de qui reclama els seus drets. Jordi Simon tira de denúncia per fer callar les veus de les afectades i de qui es solidaritza amb el conflicte. Està clar; de la injustícia no cal fer-ne safareig.

La vida de l'empresari és fàcil; t'enriqueixes mentre la cosa va bé i quan no, tanques i deixes de pagar sous, que ja ho farà Fogasa: es a dir nosaltres. La jugada és rodona, mai hi perden. Com a treballadores la cosa és més difícil, no només has de treballar per diners sinó també per guanyar-te els teus drets i la teva dignitat.

Per això ens sentim identificades amb la lluita de les ex treballadores del Berguedà Actual, perquè patim o hem patit els abusos del món laboral i el seu empresariat. Per això ens solidaritzem i donem ple suport a qui pateix aquest conflicte perquè si volem construir un món mínimament just, la lluita del Berguedà Actual també és la nostra.

Jordi Simon Perayre pot seguir invertint en advocats i procuradors els diners que diu no tenir, però al carrer, el seu nom, seguirà sent sinònim d'injústicia i explotació.

Cap denúncia ens farà callar. Solidaritat activa amb les afectades del Berguedà Actual!

CGT Berga

CGT TV Catalunya: Prou comèdia amb la no vaga!

Des de primers d'any, la direcció ens està martellejant contínuament amb la seva obsessió per a retallar-nos 7,5M€ més de la massa salarial d'uns Pressupostos manifestament fraudulents, mitjançant l'amenaça de l'aplicació de l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, tant si ens hi posem bé (amb acords i complicitats "contra natura"), com si ens hi resistim fins al final. El cert, però, és que mentre la plantilla hem optat per la resistència, l'acció i la mobilització, amb esforç i tenacitat hem aconseguit encadenar èxits, i alguns de ben sonats!, mentre la direcció s'ha anat veient obligada a fer-se enrere, ensenyant les urpes, però enrere.

Lamentablement, però, la majoria de l'actual Comitè de vaga va caure de quatre potes al canvi de ritme provocat per la direcció i no va saber aprofitar el calendari polític de la primavera, abans d'escolar-se definitivament, per a intentar rematar un escenari més favorable de negociació d'un Conveni plurianual seriós mentre se'ns n'apliqués un de transició amb totes les de la llei. Però no, avui per avui continuem tenint exactament el mateix problemàs a sobre!

El temps, l'esgotament i el desànim juguen en contra nostra, i un cop posposada l'agonia fins a la tardor podria semblar que ens hem quedat, literalment, fora de joc i sense opcions fins aleshores... Però la CGT creiem que no. I tant que podem fer!

La CGT creiem, de fa dies, que el següent pas estratègic que hem d'emprendre és el d'eliminar el Comitè de vaga com abans millor. En primer lloc, perquè no té cap sentit mantenir un Comitè de vaga que desconvoca sistemàticament totes les vagues. A qui beneficia això? A nosaltres no, només ens debilita! I en segon lloc, perquè mantenir el Comitè de vaga no és més que fer el joc a la direcció, la qual ens imposa, impertèrrita, els seu escenari, els seus termes i el seu calendari justament amb l'excusa que té com a interlocutor un Comitè "de vaga". Quan, en realitat, no és més que la manera que han trobat de segrestar el Comitè d'empresa sota un òrgan "militaritzat" i allunyat dels veritables representants dels treballadors, més fàcil de manipular, de fer-los claudicar i de fer-los "cremar etapes" perillosament.

La CGT ho rebutgem de ple i volem desemmascarar aquest xantatge. Per això demanem la desconvocatòria de totes les vagues fins al setembre, sense raó de ser, i la dissolució immediata del Comitè de vaga. Què hi guanyem? Recuperem la normalitat de funcionament del Comitè d'empresa. Forcem un canvi d'escenari al marge de la voluntat de la direcció, tot deixant-los a contrapeu. Trenquem una dinàmica de no treball i unes expectatives falses. Recuperem l'acció sindical i donem resposta a les decisions unilaterals que pren la direcció i que trenquen de ple el principi de què ens aplicarà les mateixes condicions laborals. Impulsem la coordinació per aconseguir acords concrets de pressió entre els Comitès d'empresa de TV3 i de Catalunya Ràdio sobre bases sòlides. Perquè la unitat i la solidaritat entre totes i tots és la nostra millor arma en la lluita pels nostres drets i condicions laborals dignes i justes,

Prou "militarització" del Comitè d'empresa!

Secció Sindical de CGT de TV3

Milers de persones el 14 de juny a Barcelona en defensa de l'escola en català

Seguint la convocatòria de Som Escola, el 14 de juny desenes de milers de persones es van manifestar a Barcelona en defensa de l'escola en català.

CGT hi va participar dins del bloc crític de l'Assemblea de docents, amb el lema: NI LOMCE, NI LEC, NI RETALLADES, en el qual es va aprofitar per continuar recollint signatures per demanar a Rigau la insubmissió a la LOMCE i l'aturada del desenvolupament de la LEC.

CGT Ensenyament

CGT reclama la llibertat immediata per a Carmen i Carlos, condemnats a 3 anys i 1 dia de presó per participar en un piquet

Carmen i Carlos, del 15M de Granada, van ser condemnats a 3 anys i 1 dia de presó per participar en un piquet durant la vaga general del 29M 2012 a Granada.

La CGT manifesta el seu suport i solidaritat amb Carlos i Carmen, als quals se'ls ha condemnat de forma injusta per defensar els drets de tots. Aquesta sentència i l'auto que els declara "en crida i cerca", sense donar-los l'opció si més no de presentar-se voluntàriament, com si de perillosos delinqüents es tractés, pretén ser exemplaritzant dintre d'aquesta deriva repressiva dels poders de l'estat cap a tota protesta ciutadana i cap a les persones més coherents dels moviments socials i sindicals.

Això ocorre en un moment en el qual la corrupció política i empresarial campa a pler per tot el territori, amb més de 1500 imputats i centenars de condemnats per delictes gravíssims contra la hisenda pública i l'interès ciutadà, sense que hagi entrat cap d'ells a la presó.

La sentència demostra el desequilibri i la doble "vara de mesurar" que s'empra quan es tracta de jutjar a treballadors o a empresaris. Si un empresari comet el delicte d'impedir el dret constitucional a la Vaga, amenaçant amb acomiadaments o saltant-se els serveis mínims, o bé establint-los abusius, una vegada demostrat i sentenciat el delicte, se li sanciona amb multes econòmiques i mai amb penes de presó.

Carlos i Carmen no han comès cap delicte. Van participar en un piquet informatiu en un bar de Granada durant la Vaga General, de forma totalment pacífica, com és la forma d'actuar i els senyals d'identitat del 15M, moviment en el qual estan adscrits. Van ser identificats aleatòriament per la policia dintre d'un grup companys, i l'estat, el seu poder judicial, els ha condemnat a tres anys de presó.

La decisió judicial és totalment repugnant i ha provocat una resposta contundent dels moviments socials, de les persones que lluiten i de les organitzacions que, com la CGT, no anem a consentir que es trepitgin d'aquesta manera els nostres drets i llibertats més bàsiques.

Es va convocar jornada de mobilització antirepressiva el 28 de juny en solidaritat amb ells i altres afectats per la repressió, amb manifestacions a tot l'estat espanyol i diverses ciutats europees, exigint la seva seva posada en llibertat i la de moltes altres persones que han estat reprimides, empresonades i encausades per defensar els drets i llibertats de totes. A Barcelona un centenar de persones es van concentrar davant la Delegació del Govern espanyol, tallant el tràfic durant 30 minuts.

CGT Barcelona

24 hores en defensa de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona el 3 i 4 de juliol

El Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública de Tarragona va convocar la 2a Jornada de lluita i tancada en defensa de la sanitat pública el 3 i 4 de juliol a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona. Al llarg dels dos dies es

van fer xerrades i accions reivindicatives per a exigir l'aturada del desmantellament de l'Hospital.

Reivindiquem una xarxa de titularitat i de gestió pública, de qualitat i universal com a objectiu a llarg termini, alhora que denunciem el procés de privatització (que considerem encobert per les retallades). A la nostra ciutat aquesta privatització l'hem batejada sota el nom de "teclarització", per raons òbvies.

Alhora, una de les maneres que hem considerat útil per a denunciar els efectes de les retallades i possibilitar la participació directa d'usuaris i usuàries és la campanya "No marxis sense hora!", centrada en posar sobre la taula la realitat perversa de les llistes d'espera, i el patiment que amaguen.

Ara bé, les nostres denúncies mai ha anat adreçades al conjunt de treballadors i treballadores (amb independència de la seva funció: personal sanitari, administratiu, de neteja, etc.) sinó als càrrecs directius de l'Hospital, així com als responsables polítics a nivell autonòmic i de demarcació.

En aquest sentit, aquesta segona jornada de lluita tenia per objectiu defensar que Joan XXIII sigui un hospital públic de referència a la pràctica, i no només sobre un paper. I, per tant, que gaudeixi d'una dotació pressupostària adient per tal que tots els recursos materials i humans puguin aprofitar-se al màxim.

No volem que s'externalitzin serveis, com tampoc que s'acomiadi personal. Volem que els llits i quiròfans estiguin en funcionament i que es contracti el personal necessari per tal que aquest pugui desenvolupar la seva professió de manera diligent i en condicions dignes, fugint de l'estrès al que condueix la política de retallades.

No acceptem que les retallades siguin "imprescindibles". Sabem que és una decisió política que busca afavorir la sanitat privada i convertir la salut en un negoci encara més suculent. El nostre objectiu és avançar cap una xarxa sanitària completament pública perquè considerem que la cohabitació público-privada és la porta d'entrada a la corrupció, tal i com bé expliquen els companys de Cafèambllet.

Volem que la ciutadania de Tarragona i de les nostres comarques s'impliqui en la defensa d'un dret tan fonamental com és la salut, i farem tots els esforços que calguin per tal que el conjunt d'usuaris i usuaris es faci seva aquesta segona jornada de lluita. Necessitem, però, que tant usuàries i usuaris, com el personal s' impliquin també contra el pla mesquí del govern de la Generalitat de Catalunya, amb la connivència de la majoria de partits polítics, per a fer de la sanitat un negoci, que extreu benefici a costa de precaritzar la vostra feina i rendibilitzar la salut dels usuaris i usuàries.

Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública de Tarragona

CGT guanya les eleccions sindicals a Atento Lleida

El 16 de juny s'han celebrat eleccions sindicals a l'empresa Atento en el centre de treball de la demarcació de Lleida. CGT tenia en aquest centre de treball fins ara 1 membre del Comitè d'empresa que va aconseguir en les eleccions parcials que es van celebrar el 14 de febrer de 2011.

En les eleccions d'aquest 16 de Juny de 2014, s'ha renovat completament el comitè d'empresa i CGT ha assolit la majoria dels vots dels treballadors. El resultat ha estat: CGT 105 vots i 5 delegats,

CCOO 93 vots i 4 delegats, UGT 85 vots i 4 delegats.

És evident que el treball dóna els seus fruits i una vegada més hem guanyat unes eleccions sindicals només pel nostre treball. El treball de CGT va començar aquí constituint secció sindical al setembre de 2010 i des de llavors han fet, pas a pas, treball entre els companys.

CGT Atento Lleida

23-J: Vaga a Atento i Extel, subcontrates de serveis de Telefónica-Movistar

Les diferents seccions sindicals de CGT en les subcontrates d'Atenció al Client de Movistar van convocar una aturada de 24 hores el passat 23 de Juny.

Mentre els accionistes de Movistar, Atento i Extel es reparteixen milions de beneficis, les treballadores patim pressió, canvi de funcions amb pèssima formació, tensió que genera estrès, mals de cap i esquena, perduda de qualsevol incentiu, etc.

Els treballadors dels serveis de Telefónica-Movistar hem de fer un salt endavant en les nostres reivindicacions i continuar el nostre camí per aconseguir unes condicions de treball dignes. Per això, i després de diversos mesos de convocatòries d'aturades d'una hora, la CGT va convocar a nivell estatal, vaga de 24 hores el 23 de juny a tots els serveis de Telefónica-Movistar, contra la precarietat, per a recuperar la dignitat laboral.

Movistar i Extel ens exigeixen que atenguem en un temps molt limitat als clients que truquen, l'única cosa que els interessa és que la trucada sigui curta i que fem vendes. Què vol dir això? Que l'única cosa que importa és fer VENDES, VENDES i MÉS VENDES. Si no ho pots oferir en la trucada perquè el client no està receptiu o fins i tot t'insulta, a l'empresa no li interessa, ens obliga a vendre igualment, ja que si no ens sancionen.

Amb la complicitat de Movistar, les empreses segueixen esprement-nos i burlant-se de tots nosaltres. Seguim patint, i cada vegada més, assetjaments, amenaces, pressió psicològica, sancions, acomiadaments, falta de formació, aplicacions que no funcionen, provocant injustes sancions. Seguim atenent una càrrega de treball abusiva sense temps per a acabar la trucada ni realitzar les tasques administratives que demanda el client.

Continuant amb les mobilitzacions iniciades al gener per les treballadores contractades per Movistar, les seccions sindicals de la CGT a Extel i Atento a tot l'Estat espanyol, hem decidit visibilitzar la nostra problemàtica, que està generada per una política de pressió fomentada per Movistar i seguida per les subcontrates Extel i Atento.

Volem recuperar la dignitat en el treball, que les pressions i sancions desapareguin, que es readmeti a les acomiadades, unes millors condicions per a realitzar el nostre treball amb temps entre trucades i descansos administratius per a acabar les tasques, més i millor formació...

CGT Atento

Vaga indefinida de 3 hores per torn de treball a Correus de Barcelona al Centre de Logística Integral

La vaga indefinida de tres hores per torn (matí, tarda i nit) va començar el 25 de juny i va tenir un seguiment del 85% dels aproximadament 275 treballadors de plantilla. En les hores de les vagues dels treballadors es concentren davant del centre de treball.

La Direcció de Correus, tenint coneixement de la convocatòria de vaga, ha ofert hores extres al col·lectiu més desafavorit, els fixos discontinus.

Al Parc Logístic de la Zona Franca (BCN) es va inaugurar el passat dia 23 de juny el CLI (Centre de Logística Integral) el flamant centre amb una superfície de 19.325 metres quadrats, que albergarà la quasi totalitat de l'activitat logística de Catalunya, sent la unificació de tres grans centres de correus: el CTP 2 (Centre de Tractament Postal), el CIT (Centre d'Intercanvi i Transports) i el CAM 2 (Centre d'Admissions Massives).

Els treballadors denunciem: la precarietat que suposa el canvi d'horaris, el transport insuficient dels treballadors fins al centre de treball, la polivalència aplicada indiscriminadament en els llocs de treball que va en detriment de la qualitat en el servei, augmenta la penositat i la pressió sobre els treballadors i suposa una pèrdua d'ocupació considerable, la pèssima gestió del centre es veu agreujada amb la persona designada com a màxim responsable que arrossega darrere seu innombrables conflictes amb els treballadors i la manca de voluntat de la direcció de l'empresa per a suprimir o modificar el treball en dissabtes.

A instàncies dels treballadors aquesta vaga està recolzada per CGT, UGT i SIPCTE-USOC que són majoria sindical a la província de Barcelona.

CGT-Correus Barcelona

Telefònica i quatre contractes van anar juntes a la vaga el 30 de juny a Barcelona contra els acomiadaments i la precarietat laboral

Els Comitès d'empresa de Telefònica, Cotronic, Elecnor, Abentel i Itete de la província de Barcelona van convocar per primera vegada vaga conjuntament el 30 de juny. A més la CGT va convocar el mateix dia una vaga del metall per donar cobertura a aquelles treballadores d'altres empreses del sector que es vulguessin sumar

La vaga es va convocar per exigir que la patronal procedeixi al compliment estricte i legal a les matèries assenyalades i la negociació d'un conveni col·lectiu propi a Barcelona.

- Que passin a la plantilla els subcontractats i falsos autònoms. La fragmentació de les plantilles només serveix per dividir-nos e impossibilita la negociació col·lectiva, precaritza la nostra vida laboral i no permet la conciliació de la vida laboral amb la familiar.
- Exigim que es limitin els suposats legals que permeten la subcontractació, i quan es donin no sigui en condiciones laborals inferiors a les de la contracta.
- Subrogació automàtica de tot el personal en cas de que Telefònica-Movistar assigni una zona de treball a una altra contracta.
- Que quan un treballador acomiadat guanyi un judici tingui la opció de escollir entre la indemnització o recuperar la seva feina.
- Readmissió immediata de tots els acomiadats.

Prou de subcontractació, prou precarietat, prou acomiadaments.

Comitès de Telefònica, Cotronic, Elecnor, Abentel i Itete de Barcelona.

Decisió final d'Unipost: un ERO de 340 extincions de contracte

La Direcció d'Unipost ha comunicat a les seccions sindicals i a l'autoritat laboral que ha decidit portar a terme l'ERO, concretant que seran 340 extincions de contracte com a màxim, mentre i fins que no s'efectuïn tots els acomiadaments se seguirà aplicant l'ERTO que està en marxa actualment. S'obre, així mateix, un nou període d'adscripcions voluntàries fins al 31 d'agost de 2014.

En la mateixa comunicació se'ns feia saber els criteris d'afectació. Queden exemptes les treballadores i treballadors majors de 50 anys i els repartidors i repartidores amb moto, i qui acreditin la condició de víctimes de violència de gènere, i no afectarà preferentment a les empleades i empleats que acreditin pertànyer a una família nombrosa, això és amb 3 o més fills o filles menors de 18 anys.

En canvi, sí es tindrà en compte per a afectar una antiguitat menor de 10 anys (perquè les indemnitzacions siguin menors), també quedaran afectades preferentment les treballadores i els treballadors amb sancions en ferm en els últims tres anys o amb un absentisme superior al 5% anual incorregut en els 12 últims mesos, entenent per absentisme les faltes d'assistència no justificades i per Incapacitat Temporal per contingències comunes (excepte les derivades de l'embaràs i del part).

També quedaran afectats tots els treballadors i treballadores de les poblacions on deixi de prestar-se servei. En el cas del Grup de Personal Tècnic i Prefectures Operatives i al Grup de Personal Administratiu es farà una valoració per a avaluar la competència en el lloc i aquelles i aquells amb menor valoració seran els afectats, 7 en tota Espanya per 333 d'operativa, sense comentaris.

Els serveis jurídics de CGT estan preparant el recurs que es presentarà en l'Audiència Nacional, ja que CGT considera que l'ERO no està suficientment justificat i és una mesura desproporcionada, màxim després de les mesures que ja s'estan aplicant, un ERTO que està consumint les prestacions per atur dels treballadors treballadores, i una rebaixa salarial brutal de la qual la plantilla no tenim culpa.

Quant a les quantitats que se'ns han d'abonar a les treballadores després de declarar l'Audiència Nacional que l'acord del 24 de febrer de 2014 no es pot aplicar amb caràcter retroactiu l'1 de gener de 2014, l'empresa vol recórrer, pel que no cobrarem en breu, encara que l'empresa podria pagar abans que el recurs que va presentar es resolgués i de sortir-li aquest favorable ens descomptarien posteriorment les quantitats que s'haguessin abonat.

CGT presentarà recurs davant el nou atropellament que vol cometre l'empresa, i sabem que ni hem de ni podem jugar-nos-la a una sentència judicial, l'empresa podria esperar a la mateixa per a efectuar la majoria dels acomiadaments per a evitar les conseqüències que li declaressin l'ERO nul, però també ha quedat clar que UGT i USO, i en menor mesura CCOO, no estan per la mobilització.

CGT Unipost

Parlem

Josep Pàmies, un resistent a les multinacionals farmacèu

"El primer que hem d'aconseguir és s

Txema Bofill

En Josep Pàmies ens va acollir molt bé a la seva horta. És emprenedor, treballador i molt atent amb les visites. Xerrant amb en Josep Pàmies s'aprèn molt. És a més de pagès, empresari agrícola, bon pedagog, herbolari i investigador. Malauradament sols podem presentar-vos una petita part de tot el que hem parlat.
Per tant, us animem a llegir el seu llibre "Una dolça revolució", on ens explica el seu itinerari vital: sindicalista de la Unió de pagesos, el pas a la agricultura ecològica, la lluita contra els transgènics, la divulgació i defensa de l'estèvia, les seves investigacions i coneixements sobre les plantes medicinals i les seves denúncies contres les multinacionals farmacèutiques i alimentàries.
El seu itinerari ha sigut i és el de no deixar-se manipular ni influenciar pels poders establerts i combatre qualsevol abús i injustícia.
També us animem a visitar els seus blocs, fàcils de trobar, on hi han els seus escrits i moltes conferències sobre els temes de salut, alimentació i agricultura ecològica.
I finalment us animem a anar a Balaguer els dissabtes a l'horta on es cultiven enciams, flors comestibles, i tota mena de plantes, unes prohibides, la majoria medicinals. Hi ha informació sobre les plantes i consultes grupals on tothom aprèn de tothom. És la República independent del Pàmies, una república on s'escolta als que arriben, i se'ls anima a gestionar la pròpia vida, i a prendre consciència del que es menja, i a ser independents de cos i esperit, de multinacionals i líders.
En Josep Pàmies és un divulgador de la vida natural, sense transgènics, sense glutamat monosòdic, sense medicaments sintètics. Ens mostra les alternatives que la natura ens ofereix, i que els governs de vegades ens prohibeixen
Agrair també l'acompanyament d'en Joan Ribet fins a Balaguer i les seves intervencions puntuals, com per exemple, a la pregunta "Et sents més pagès o escriptor, ara?" En Joan va observar: "mira-li mans". Efectivament les mans del Pàmies són les d'haver treballat tota la vida, mans de pagès, mans nobles de qui ha llaurat la seva independència. un bon herbolari i un bon autodidacta.

- Com et vares conscienciar?
De jove jo ja estava en el món polític, sindical, cooperatiu, en la comissió de pagesos quan encara no hi havia la Unió de Pagesos. Desprès políticament he estat en candidatures independents en els Ajuntaments. En els 60-90 encara tenia la il·lusió que es podien canviar les coses dintre un sindicat agrari, dins un partit. I veus que passen els anys i ja no...

- Has perdut la il·lusió. Per què?
Ho vaig provar, ho intentava, però et deien "Les minories no poden fer el que volen. S'han d'acatar les majories". Són estructures verticals, que trobem en els partits i sindicats. Mana la majoria. He viscut molts anys la frustració continua de ser minoria i de fer el que decideix la majoria per acatar la democràcia interna. Ho entenc per temes generals, però no per a buscar noves vies. És bàsic poder experimentar encara que es sigui minoria. Ens varen expulsar de la Unió de Pagesos per implementar propostes que creiem convenients a la nostra comarca, la Noguera. Volíem que cada comarca s'autoorganitzés. Però com que tot estava centralitzat, varem quedar al marge.

- I què vàreu fer?
Varem constituir la Assemblea Pagesa de Catalunya, on hi entren també no-pagesos, urbanites, amb ganes de transformar l'alimentació, que el menjar que els arribés a ells no fos escombraria, verí. Vam crear una aliança.

- Existeix actualment?
Bé, ha anat evolucionant. De l'Assemblea Pagesa ha sortit "Som el que sembrem", que vam presentar la iniciativa legislativa popular contra els transgènics. També lluitem per una alimentació millor i a favor de l'agricultura ecològica i per les cooperatives de consum.

- Creus que aconseguirem aturar els transgènics?
Lluites similars a les de "Som el que sembrem" han fet que cap país de l'UE cultivi transgènics. Hi ha la mateixa norma que aquí però els diferents estats han dit no, perquè la societat ha dit no. Aquí la societat ha dit no, però tenim uns polítics corruptes. Per això nosaltres vam portar una iniciativa popular al Parlament per a que com a mínim es debatis. Ens pensàvem que els socialistes, que ens semblaven propers a nosaltres ens ajudarien, però ens varen deixar amb el cul enlaire. Es varen aliar amb PP i CiU i varen ignorar més de 106.000 sol·licituds ciutadanes. No varen deixar ni discutir la llei al Parlament. Aquesta és la realitat. Hi ha un front de dretes: Socialistes, PP i CiU i uns grups petits que no varen saber reaccionar. El govern va votar en contra la iniciativa popular acompanyada de 100.000 firmes. I ERC i Iniciativa varen aplanar el cap i varen seguir en el tripartit per interessos de partit.
Com que els de baix estem en inferioritat, la nostra tàctica ha de ser: desobeir i ser autosuficients a nivell alimentari i de salut, i a nivell d'energia i electricitat. I ja no depenem de ningú.

- En el teu llibre dius que el cuiner Santi Santamaria va evocar el seu passat anarquista. En saps alguna cosa?
No, en una protesta davant el Parlament va agafar el megàfon i va escridassar els parlamentaris dient-los de tot, els seus potencials clients, o clients, i va comentar: "He tornat a sentit aquells calfreds de quan era anarquista, de quan era jove. Me'n vaig a casa molt content".

- Quines són les flors que es poden menjar, que es troben pel camp, bosc, jardins
A part de de les flors que et diré concretament, totes les flors que tinguin cinc pètals són medicinals, comestibles. Els pensament, caputxina, els clavells, els clavells indis, les roses, les begònies, les roselles,

- Es poden menjar crues?
Totes es poden menjar perfectament i el més sorprenent és que tenen propietats medicinals. La flor és la màxima expressió d'una planta. El millor és trobar flors variades, el fotut és menjar sols una flor, o sols enciam. La carxofa és una flor, el bròquil i la coliflor també són flors. La flor de pomer, d'ametlla, de taronger, de pèsol, de fava,...

- Quines son les flors que s'han de cuinar?
Totes es poden menjar crues. La flor de carbassó crua, o bé farcida amb formatge de llet de cabra crua a dintre és una delícia, arrebossada amb una mica de farina i ou. Les flors comestibles són una manera d'alegrar la vista i d'incentivar els sentits. Menjar sempre el mateix avorreix. Nosaltres mengem també pels ulls. Però no sols per això, ja que tenen una serie de propietats intrínseques més potents que no tenen la resta de la planta.

- Per promoure les flors comestibles vares tenir problemes amb la Generalitat...
Vaig ser atacat pel la consellera Geli. Al veure que amb l'estèvia no ens podia castigar va començar amb les flors comestibles: "Tu no pots etiquetar com a flors comestibles. Sols com a ornament culinari". No, no. Jo seguiré etiquetant com a flors comestibles què es mengen, i són bones i són medicinals. "Doncs la Llei et diu que no" Però si jo ho venc com a element ornamental aleshores s'haurien d'avisar als cambrers per a dir que les flors són sols per a fer bonic i que avisen als clients que no se les mengin. No veu que això és impossible senyora Geli? "Vostès compleixin la llei", insistia la pobra dona. Doncs no la compliré! "El sancionarem". Doncs sancioni'm. I ja quan la sanció estava en marxa ens varem queixar al regim d'hostaleria. Aquí a Balaguer el cuiner Enric Milà, va fer un bloc "Cuina de les flors comestibles en desobediència a la Sra. Geli". I amb quinze dies es van sumar uns 50 restaurants de Catalunya i de València i es va organitzar una setmana "Cuina de desobediència de les flors comestibles", una iniciativa contra la prohibició de les flors comestibles. La dona es va espantar i va venir aquí a Balaguer a menjar flors comestibles en un restaurant que estava en desobediència, dient que no passava res. "El Pàmies té raó, les flors són comestibles, però la llei no ho te previst. S'ha de fer el canvi, uns estudis, ja l'ajudarem, el subvencionarem. Demà mateix que vingui". L'endemà em telefonen que hauria de presentar-me. "Jo no hem moure, veniu. M'esteu molestant massa. Veniu vosaltres si voleu i en parlem". "Nosaltres no hem de venir. Això li pot costar car". Doncs que em costi car. Ni s'han fet els estudis, ni els expedients s'han tirat endavant.

- Ara tens algun expedient pendent amb la justícia?
Ens deixen tranquils. Saben que quan més ens ataquen, més se'n parla, i més publicitat fan al que volen prohibir o al que sancionen. Tal com va passar amb els transgènics, amb l'estèvia i les flors comestibles.

- I sobre el MMS (Mineral Miracle Solució), diòxid de clor, aquest medicament prohibit per les autoritats, què en dius?
El conseller de Sanitat ens va enviar un burofax, dient que "us tanquem l'associació sinó deixeu de vendre MMS". Ho vam haver de fer. Vam treure de la web la venda del MMS. Però hi segueix l'informe preciós, que va fer un metge de 90 anys amb una experiència de més de 30 anys. També una explicació molt detallada de com es pot fabricar i utilitzar. El MMS cura la malària en 14 hores, el sida, l'hepatitis...

- ... L'MMS és realment extraordinari, o és un negoci, o el producte d'una secta religiosa? L'Andreas Kalcker, l'alemany denunciat per difondre l'MMS i el seu creador en Jim Humble són confiables?
Tothom ha de viure. D'acord? També l'Andreas Kalcker. I si indirectament l'està venent, ha de viure. Però al creador, en Jim Humble, el perseguien pel seu invent. Què va fer per a poder distribuir, vendre el producte? Crear una església. I l'església no es pot perseguir als Estats Units. I tu entres a aquesta església i no hi ha res. És una pantalla per a protegir-se per a poder difondre i expandir el MMS a benefici de molts malalts greus. És com si estigués dintre d'una cooperativa.

- I per què està perseguit?
És un medicament molt potent, molt i molt barat, i va contra els interessos de les multinacionals farmacèutiques que els interessa mantenir les malalties greus en fases cròniques. Els medicaments que curen no són negoci, d'on el rebuig i persecució del MMS. Sols està autoritzat per a desinfectar aigües municipals. I les autoritats sanitàries d'aquí no el recomanen tot i que està autoritzat. Els països més besties, que més merda química produeixen, Alemanya i França, estan canviant del hipoclorit de sòdic, el lleixiu, cap el diòxid de clor, ja que no provoca metabolismes cancerígens. El lleixiu és cancerigen, els trihalometans. El diòxid de clor no, i a més a més quan

n amb...

...tiques i químiques, i als elements tòxics que ens governen

...ser independents nosaltres mateixos”

està dintre l'aigua és el millor desinfectant i te unes propietats medicinals importants ja que oxigena l'aigua.

- I quan es pren com a medicament, què fa?
Oxigena el cos. Aquest oxigen O2, CLO2, ens treu sodi, que sovint el tenim en excés i queda oxigen lliure dintre. Què passa amb l'O2? És antioxidant. Què passa amb l'oxigen d'una sola molècula? És un radical lliure i es carrega totes les malalties. Cal utilitzar-lo sempre? No. S'ha de tenir a la farmaciola i no utilitzar-lo. Però si tens un antibiòtic que no funciona perquè s'ha fet resistent a tots els bacteris, el MMS serveix. I ataca també els virus, ja que els antibiòtics només ataquen els bacteris. S'utilitza si tens hemorràgies, sida, hepatitis C, malària de cavall, etc. Cal utilitzar-lo ja que és un xollo, amb quatre gotes estàs curat!

- I jo ara per a fer-me una neteja, el puc utilitzar o haig d'esperar atrapar alguna de les malalties que has enumerat?
Fes una dieta. I desprès cardo marià, cua de cavall, dent de lleó per a netejar els filtres. Un dejuni també t'aniria de conya, una vaga de fam, també. Jo vaig fer una vaga de la fam de cinc dies pel tema dels transgènics, davant el Parlament. Amb aigua de mar diluïda. Vaig perdre 5 quilos i mai m'he trobat tan bé. Podíem resistir totes les bestieses dels polítics que ens insultaven, quan passaven per allí, podíem resistir les empentes les mossos. Van ser cinc dies meravellosos, amb aigua de mar.

- Bé, a la pròxima vaga de fam avisa'm que vindré a acompanyar-te o fem-ne una
N'hem de fer una exprés! Mai m'he trobat tan bé. Una desintoxicació de tant en tant va bé.

- Així no cal que compri MMS
No aneu a buscar un producte químic per a netejar. Ho pots utilitzar en cas de necessitat. Anem als mitjans normals i guardem això com a eina preciosa per moments crítics. Ara l'ha autoritzat l'UE com un medicament orfe per l'esclerosis lateral amiotròfica. Per que se'n diu medicament orfe? Quan les farmacèutiques no els interessa una malaltia, ja que no hi ha negoci, hi han menys filtres per a autoritzar un medicament nou. S'ha presentat per l'esclerosis lateral amiotròfica i l'UE ho ha autoritzat per a una malaltia. A Espanya tardarem anys i anys per a que el MMS es recepti a la Sanitat Publica. Aquí som al cul d'Europa. Pitjor que a Àfrica. Al menys allà rebutgen el panís transgènic per a us alimentari per por a que els contaminin els seus panissos. A Mali, es va fer una marxa de 400 quilòmetres per oposar-se a milers de tones americanes de panís transgènic per por a que els transgènics contaminin les seves varietats. I aquí som tan bèsties, tan rucs, que no estem a l'alçada dels de Mali. Un país amb fam, però lluiten. Acceptem el panís americà que ens ve tot contaminat. La culpa la te el poble. És que a Mali hi ha més cultura que a casa nostra? No. Estan més conscienciats i els tenen més ben ficats.

- Què penses de independència de Catalunya?
El que hauríem de ser és independents nosaltres mateixos. Aquesta és la primera independència que hem d'aconseguir.

- Ets independent?
Jo em considero independent. Desprès hem d'aconseguir ser independents a nivell de poble. Les independències s'aconsegueixen des de baix. Hem d'anar en compte amb aquests canvis promoguts des de dalt. Són enganyosos. Independència, sí, però primer personal, local, comarcal (els cantons, com a Suïssa). A Suïssa és curiós: sols un 20% saben com es diu el primer ministre. No els importa. La política es fa en els pobles, comarques.

- Com veus les properes eleccions municipals, on et sols presentar?
Crec que els grups afins: CUP, Podemos, Procés Constituent, Iniciativa, etc. s'han d'ajuntar, hi han d'haver aliances temporals, circumstancials. No és important posar un home a dalt. L'important és posar al capdavant les idees que siguin beneficioses al conjunt de la societat. Els lideratges ens estan portant a aquest retard actual. Confiar en els líders és la plaga actual. Si confiem en líders vol dir que som ramats. No hi ha d'haver líders.

- Quin és el teu lema de vida?
Tranquil·litat i bons aliments!

- Que és el que t'ha format en la vida?
Les dificultats i els errors. Per exemple, els errors que he fet en l'agricultura, en política, en el sindicalisme i els que he fet en la vida.

- En quan a sindicalisme, quins errors?
Creure que el sindicat unitari seria la solució a tot. Dintre d'un sindicat unitari hi ha moltes visions. Hauria de ser un sindicat molt obert amb tolerància a les minories, i deixar fer, encara que un s'equivoqui. És la clau. Sinó estem capant moltes iniciatives minoritàries, que s'han capat en aquests anys.

- Algun grup que t'engresqui ara, o sigui referent?
Jo ara estic il·lusionat amb el Procés Constituent, perquè el que vol és una nova Constitució i de moment no hi ha protagonismes. I els dos, que el podrien tenir, no volen protagonisme. La prioritat ara és declarar unilateralment la independència. No per què la independència sigui la solució a tot, sinó per a crear un espai més petit, de més fàcil gestió, on podem desenvolupar una Constitució en favor del poble. Un empoderament del propi poble i que participi a nivell local, comarcal, de baix cap dalt.

- En què estàs investigant ara
Investigo en plantes molt potents, que afegirem dintre uns anys a les que ja tenim ara. Una planta prohibida de Sud-àfrica, una de la Índia i unes d'aquí que hem descobert de nou, una patata salvatge que es fa a terra i no la mata el fred, que soluciona càncers tumorals al cap amb quatre cataplasmes. És tòxica, però no amb cataplasma. També estic molt interessat en la influència que té el que pensem. Cada vegada veig més que el nerviosisme, l'estrès, les pors, les pors a tot, són a l'origen de moltes malalties d'avui en dia.

- Com ho investigues?
Practicant i obrint l'orella a les persones que em volen explicar coses.

- Jo que estic restret a vegades, què haig de prendre?
Carbonat o clorur de magnesi, que es troba en herbolaris, dietètiques. Evitaràs lumbàlgies, taquicàrdies, dolors musculars artrosis,

- També tinc apnees de son. Utilitzo un aparell per a evitar les apnees, respirar millor. M'he aprimat bastant per treure'm l'aparell. Com puc respirar millor?
Aprimar-se va molt bé, cal treure el sobrepès. No conec herbes. N'hi deuen haver. Vicks-vaporub al llavi va bé, ajuda a respirar. L'apnea es deu a un vel que tapona el paladar, l'important és aprimar-se. És una cosa de quilos.

- Una consulta per a la meva companya. Té dolors crònics i li costa dormir.
Carbonat de magnesi, o clorur de magnesi cada dia i sopar poc. I si no n'hi ha prou amb el magnesi, plantes de marihuana, no per ser calmant, sinó perquè és antiinflamatori. Els dolors són inflamació. Amb el magnesi és possible que li marxin els dolors articulars.

>> LES FRASES...

“És bàsic poder experimentar encara que es sigui minoria”

“Confiar en els líders és la plaga actual. Si confiem en líders vol dir que som ramats”

“Les independències s'aconsegueixen des de baix. Els canvis promoguts des de dalt són enganyosos”

SENSE FRONTERES

Als països del Magrib, en diferents graus, existeixen col·lectius llibertaris, lluites obreres, organitzacions feministes, moviments socials que recullen la indignació dels joves i els sectors més dinàmics, associacions de defensa dels drets humans...

Entrevista a Agustín Gómez, Coordinador del grup de CGT per a l'Àfrica del Nord

A las Barricadas

Entrevistem a Agustín Gómez Acosta, coordinador del grup de la CGT d'Andalusia per al Nord d'Àfrica. Ens explica en l'entrevista, de forma introductòria, la realitat dels territoris del nord d'Àfrica, tan propers i tan allunyats de la nostra realitat. El grup CGT-Nord d'Àfrica porta molts anys treballant braç a braç amb organitzacions socials del Maghreb teixint una àmplia xarxa de relacions entre col·lectius i individualitats que estan estenent a poc a poc les idees llibertàries en la forma de funcionar de les diferents organitzacions d'aquelles terres. Es basa en un treball solidari, molt necessari donades les dificultats que viuen els nostres pobles veïns. Per a conèixer el treball de CGT-Nord d'Àfrica, aquí està l'enllaç a la seva web: http://cgtandalucia.org/Norte-de-Africa

ALB.- Què és i quan es funda CGT-Nord d'Àfrica?

El punt de partida va ser l'organització de la Marxa contra l'atur a Amsterdam el 1996. Una de les columnes va partir des de Tànger, pel que CGT va contactar amb la ANDCM (associació d'aturats) del Marroc i es va organitzar una primera trobada amb participació també de companys de Solidaires i de la Xarxa de Euromarches. A partir d'aquí es van iniciar molts contactes en diferents sectors: desocupats, dones, ecologistes, memòria històrica, cultural, etc., que van donar motiu a una primera trobada d'associacions de les dues ribes a Cadis del que va sortir la creació de la Red Dos Orillas. En aquesta xarxa, van participar nombrosos/es companys/es de la CGT-A de Cadis, Sevilla, Màlaga i Almería que van impulsar la xarxa en posteriors trobades a Alhucemas i Tànger. També en el Fòrum Social Mediterrani de 2005 a Barcelona va haver-hi una important presència de la Red Dos Orillas i la CGT, a través de la Secretaria de Relacions Internacionals i del grup d'Andalusia, va organitzar bastantes activitats d'interès. Però va ser en el congrés de Viznar de CGT-A al gener de 2010 on es va aprovar una ponència que recollia els objectius i plantejaments de les nostres relacions amb el nord d'Àfrica i on es va crear el grup de treball per al nord d'Àfrica.

ALB.- Quin nivell d'autonomia té pel que fa a CGT Andalusia?

Precisament, aquest acord del congrés de CGT-A va crear recels en la Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT, que en aquell moment tenia un plantejament de control i centralització de les relacions internacionals. S'argumentava que les relacions internacionals corresponien la Confederació i no a les territorials. Això va crear enfrontaments que van dur al secretari de RR. II. a intentar impedir una trobada programada entre CGT-A i la ANDCM de Alhucemas. Finalment, la trobada es va produir i es va arribar a l'acord d'integrar el grup de treball per al nord d'Àfrica en la S. de RR. II. Per part de CGT-A sempre s'ha respectat l'autonomia del grup, se li ha donat suport, es va preparar en la web de CGT-A un espai per al nord d'Àfrica i s'ha protegit diferents activitats com per un exemple una concentració de suport a la ANDCM a Tànger en la qual van participar gairebé 30 companys/es de CGT-A.

ALB.- Existeixen grups o iniciatives llibertàries en el nord d'Àfrica?

Sí, existeixen clarament al Marroc, Tunísia i Egipte. Hem conegut anarquistes libis a França però no coneixem a cap grup que es declari llibertari a Líbia. A Algèria la repressió és molt forta, hi ha companys que es declaren llibertaris, però no coneixem cap grup o col·lectiu organitzat. Tal vegada sigui Tunísia el país amb més possibilitats per al desenvolupament del moviment llibertari. Hi ha bastants grups, moltes posicions crítiques per als partits i una situació social i econòmica que possibilita el desenvolupament de l'autogestió i de l'autonomia en els moviments socials. A Egipte també s'ha donat un desenvolupament del moviment llibertari però el retorn de la dictadura militar ha frenat el procés. En el Marroc existeixen col·lectius llibertaris a Rabat, Casablanca i Kenitra que es mouen fonamentalment en l'àmbit de la cultura i la comunicació.

ALB.- Existeix un moviment feminista en el Magrib?

Per descomptat. Organitzacions feministes existeixen des de fa molts anys en els països del nord d'Àfrica i la dona ha tingut una participació molt important en els aixecaments de 2011, especialment a Tunísia i a Egipte.

ALB.- Quina és la situació dels subsaharians a l'espera del "salt de la tanca"? existeixen moviments socials al Marroc que els prestin cobertura i suport?

Sí, hi ha una sèrie d'associacions marroquines que treballen el tema dels/les subsaharians/es a Tànger, Larache, Nador, Oujda. També l'Associació Marroquina de Drets Humans treballa aquest tema i li dóna importància. També hi ha associacions de subsaharians que defensen els seus drets i denuncien les persecucions i el tracte inhumà per part de la policia marroquina.

ALB.- Anem ara al tema del Sàhara. Quin és la situació política del Sàhara i dels presos?

La rebel·lia de la població saharaui és permanent. Notícies de detencions, manifestacions, judicis són constants i gairebé diàries. I aquesta rebel·lió no es limita al territori de l'antic Sàhara occidental, colonitzat per Espanya, sinó que s'estén a les zones saharauis en territori marroquí: Guelmin, Tantan, Assa... El Sàhara Occidental és avui un territori ocupat militarment pel Marroc, amb una part de la població importada del Marroc i que genera un important dèficit a l'estat marroquí, tant per la despesa militar com per les inversions tendents a comprar la voluntat de la població saharaui. Sobre els presos polítics, la situació és terriblement difícil, en primer lloc, perquè l'estat no reconeix l'existència de presos polítics; i en segon lloc, perquè l'arbitrarietat en els judicis és total. El cas dels 6 militants del 20F condemnats per participar en una manifestació legal convocada pels sindicats, ha estat escandalós. Tenim uns 260 presos polítics en les presons del Marroc.

ALB.- Què queda de la Primavera àrab i com és vista des de CGT-Nord d'Àfrica?

Mai ens ha agradat el nom de primavera àrab. Primer perquè és una denominació ètnica que prové de la ideologia dominant en la zona l'arabo-islamisme i a més perquè fa invisible a una part de la població que no és àrab com és el cas del Marroc i Algèria on gran part de la població és amazigh. Bé, com passa moltes vegades en la història, els aixecaments populars suposen un avanç en la lluita pels drets, la justícia i la dignitat però també sofreixen la contraofensiva del poder i la limitació de les seves conquestes. En tota lluita hi ha avanços i reculades en funció de la correlació de forces. Els aixecaments de 2011 van acabar

amb la dictadura de Ben Ali a Tunísia, aconseguint un espai de llibertat que avui, quan és utilitzat pels moviments socials per a prosseguir la lluita, és cada vegada més amenaçat i reprimit. A Egipte, la impressionant expressió del poble egipci derrocant a Mubarak, ha obligat al poder a la volta a un règim militar, buscant desviar la lluita popular i reduir-la a la dualitat exèrcit-islamisme. En el Marroc, el moviment 20F va obligar a reformes i canvis constitucionals de façana però el poder segueix basant-se en la repressió i en la col·laboració dels partits i organitzacions del sistema... A Algèria, amb la reelecció d'un moribund Bouteflika, el poder manté la seva línia de continuïtat, assegut sobre un volcà que en qualsevol moment pot esclatar: el poble algerià. De Líbia ens arriben poques notícies però el panorama és un país destruït i en mans de grups armats. Queda una experiència de lluita col·lectiva que ha modificat els sistemes polítics dominants i que ara mateix ha tornat a ser controlada per les elits dominants.

ALB.- En quines trobades i festivals ha participat CGT? Explica'ns una mica que tracten.

Recentment, al febrer, vam participar en el festival de les resistències i de les alternatives a Casablanca. El programa eren exposicions, debats, tallers, projecció de documentals, música, etc., tot entorn d'una cultura i a formes organitzatives alternatives i llibertàries. Per exemple, vam exposar "La revolució llibertària; 19 de juliol de 1936" sobre la revolució espanyola. També participem en el Fòrum Social Mundial de Tunísia, on vam col·laborar amb el col·lectiu llibertari "Desobediència" que va organitzar una manifestació paral·lela a la del Fòrum i va ocupar un espai on s'exposava premsa i llibres llibertaris i on es van realitzar diferents assemblees i accions autònomes.

ALB.- Què suposa Frontex i com es lucra el govern marroquí amb el gas algerià? en definitiva, quin poder tenen les multinacionals en el nord d'Àfrica?

Bé, barreges diverses coses en la pregunta... Frontex suposa la militarització de les fronteres i el concepte d'Europa Fortalesa. I com un cap mafiós que paga als seus matons per a fer el treball brut, la UE paga als països del nord d'Àfrica per a reprimir les migracions subsaharianes i trepitjar obertament els drets humans. La col·laboració entre la guàrdia civil i la policia i exèrcit marroquí són un bon exemple d'això. I sobre les multinacionals, doncs actuen com en tot el món: per sobre dels pobles i els estats. Veiem com la multinacional francesa Lafarge actua a Algèria per sobre de les lleis algerianes, això sí amb la col·laboració de les autoritats algerianes. En general, es dóna una estreta col·laboració entre les multinacionals i les classes dominants, com els militars a Algèria. La majoria de les empreses de catering que treballen per a les multinacionals del petroli i del gas són subcontrates dirigides per militars.

ALB.- Com es troba en l'actualitat el moviment obrer en el Magrib i quines perspectives d'implantació i desenvolupament sindical existeixen?

El sindicalisme en el nord d'Àfrica ha estat condicionat per les lluites d'alliberament nacional a les quals s'ha supeditat el moviment obrer. Tal vegada és a Algèria on un sindicalisme autònom, independent dels partits i del poder, és més fort - encara que la repressió també ho és - i la CGATA (Confederació General Autònoma de Treballadors Algerians) encara no està legalitzada i tot són traves perquè pugui implantar-se i desenvolupar-se. Hi ha més de 7 sindicats que la componen que tampoc han rebut la legalització.

En e Marroc on hi ha pluralitat sindical però amb sindicats institucionals controlats pel poder, han sorgit diverses federacions, expulsades de la UMT, que representen un sindicalisme combatiu i no controlat per la burocràcia que suposen un important avanç. A Egipte s'han creat nombrosos sindicats independents, combatius però encara s'està pendent d'una llei, promesa però no complerta, de llibertats sindicals. A Tunísia, la UGTT es mou entre la burocràcia i la mobilització, entre col·laborar amb el poder i impulsar les lluites.

ALB.- Queda una cosa més que vulgueu afegir des de CGT-Nord d'Àfrica?

Insistir en dues qüestions: D'una banda, la influència negativa del nacionalisme àrab que sota el vel d'un pretès antiimperialisme ha desviat la lluita del moviment obrer cap a la consolidació dels estats-nació hereus i continuadors del colonialisme sense tenir en compte les formes tradicionals d'organització de la societat de caràcter col·lectiu i assembleari, i fonamentalment d'origen amazigh. I per un altre, la posició del marxisme autoritari que es col·loca del costat de les dictadures no controlades directament per EUA atacant el que ells denominen els "ninis" i desprestigiant i minimitzant la lluita d'aquests pobles contra els seus dictadors. La nostra postura és clara: Ni dictadures, ni imperialisme. Sí a la lluita dels pobles per la seva emancipació, contra les dictadures de dretes i esquerres.

** Entrevista realitzada i publicada pel web A las Barricadas http://www.alasbarricadas.org/noticias/node/30662*

La mort del SupMarcos. Un cop a la supèrbia revolucionària

Raúl Zibechi

L'il·luminador comiat del Subcomandant Marcos

El comunicat de comiat del subcomandant insurgent Marcos, llegit la matinada del passat 25 de maig en *el caracol La Realidad* davant milers de bases de suport i de solidaris de tot el món, anunciant la seva mort i reencarnació (desenterrament en paraules del EZLN), és un dels textos més sòlids i potents emesos en vint anys des de la seva aparició pública el 1 de gener de 1994.

L'assassinat del mestre Galeano, *a La Realidad* el 2 de maig, per membres de la *Central Independiente de Obreros Agrícolas y Campesinos Histórica (CIOAC-H)*, una organització esdevinguda en grup paramilitar per obra i gràcia de les polítiques socials contrainsurgents que compren persones i col·lectius sencers, va precipitar un procés de canvis que es venia processant des de temps enrere.

La massiva marxa en silenci de 40.000 bases de suport zapatistes el 21 de desembre de 2012 en les principals ciutats de Chiapas, i la posterior escuelita *La Libertad según l@s zapatistas,* van ser alguns dels eixos d'aquests canvis que vam poder apreciar. La tercera part del comunicat del 25 de maig, titulada *El relevo,* marca molt breument dels quatre canvis interns que s'han vingut processant en aquestes dues dècades.

El primer que s'esmenta és el generacional, el més visible ja que la meitat dels zapatistes tenen menys de 20 anys i "eren petits o no havien nascut a l'inici de l'alçament". El segon és de classe: "De l'origen classe mitja il·lustrat, a l'indígena camperol". I el tercer és de raça: "De la Direcció mestissa a la Direcció netament indígena". Aquests dos relleus es manifesten des de temps enrere amb la constant i creixent aparició dels comandants i comandantes en les diverses compareixences públiques del EZLN. Però l'aparició del subcomandant insurgent Moisés, amb el mateix rang militar que tenia Marcos, va marcar sens dubte un punt d'inflexió que ara es completa al quedar Moisés com el portaveu del moviment.

El comunicat de comiat de Marcos destaca que el més important dels relleus va ser el del pensament: "Del vanguardisme revolucionari al manar obeint; de la presa del Poder de Dalt a la creació del poder de baix; de la política professional a la política quotidiana; dels líders, als pobles". Finalment, destaca la qüestió de gènere, ja que les dones van passar de la marginació a la participació directa, i el conjunt del moviment va passar "de la burla a allò altre, a la celebració de la diferència". Com pot apreciar-se, l'antivanguardisme va de la mà del conjunt de canvis que poden resumir-se en que les bases del moviment manen i la comandància obeïx. Ja no queden dubtes de qui són els subjectes. D'alguna manera, aquests relleus cobren visibilitat des de fora en el paper preponderant que juga ja Moisés, que la seva figura ja venia destacant-se en els seus comunicats vinculats a la escuelita, però que ara adquireix tota la seva rellevància.

D'aquesta manera –en una conjuntura complexa en la qual el govern nacional mexicà i el de l'Estat de Chiapas llancen una forta ofensiva contra els caracoles i el conjunt del zapatisme, en el marc de la recuperació de poder de l'Estat davant les autodefenses de Michoacán i la Policia Comunitària de Guerrero– el EZLN completa un gir plebeu, de llarga durada, d'enorme profunditat estratègica, que mostra el que són capaces de fer els de baix.

Desapareix la figura mediàtica de Marcos, simpàtica per a les classes mitges i els mitjans massius, la personalitat destacada capaç de dialogar amb intel·lectuals de tot el món i de fer-lo d'igual a igual, sent suplantat per indígenes i camperols, gent comuna i rebel. És un desafiament polític i ètic d'enorme envergadura, que col·loca contra la paret als analistes, a les velles esquerres i al conjunt de les acadèmies.

D'ara en més, no hi haurà interlocutors il·lustrats sinó indígenes i camperols. "En el personal –escriu Marcos– no entenc per quina gent pensant que afirma que la història la fan els pobles s'espanta tant davant l'existència d'un govern del poble on no apareixen els 'especialistes' a ser govern". La resposta la dóna ell mateix: "Perquè també hi ha racisme en l'esquerra, sobretot en la quees pretén revolucionària". Molt fort. Molt encertat i molt necessari. El zapatisme no dialoga amb els polítics del sistema, ni amb els de dreta ni amb els d'esquerra. Es dirigeix a qui volem canviar el món, als que aspirem a construir un món nou i, per tant, vam decidir no transitar el camí de les institucions sinó treballar des de baix, amb els i les de baix. I troba que una de les majors dificultats que hi ha en aquests espais és la supèrbia, l'individualisme al que defineix com perfectament compatible amb el vanguardisme.

Amb aquest pas, el zapatisme col·loca el llistó molt alt, tan alt com mai ho havia col·locat cap força política. Finalment, l'individualisme i el vanguardisme són dues expressions centrals de la cultura occidental; maneres de fer emparentades amb el colonialisme i el patriarcat, dels quals tant ens costa desprendre'ns en la vida quotidiana i en la política.

** Article de Raúl Zibechi, escriptor i activista uruguaià, publicat a la revista Diagonal.*

SOCIAL

Les dones estem fartes de les polítiques socials, econòmiques i jurídiques que atempten de forma cada vegada més greu contra els nostres drets, la nostra dignitat i la nostra llibertat

Ni CIE, ni reglaments, ni Llei d'estrangeria

Contra la legitimització del racisme institucional

Tanquem els CIEs
http://tanquemelscies.blogspot.com.es/

Des de la Campanya Estatal pel Tancament dels CIEs manifestem el nostre rebuig als Centres d'Internament d'Estrangers, al Reglament aprovat pel govern el passat mes de març i l'existència de mecanismes de deportació massiva com els vols de la vergonya. Aquests aparells es constitueixen com a moviments que confirmen una política migratòria estatal i europea de continuar aixecant murs cada vegada més alts per mantenir l'Europa Fortalesa.

En primer lloc, considerem que el Reglament aprovat és una maniobra de legitimació i legalització de la barbàrie, ja que empara les vulneracions sistemàtiques de drets que es venen donant des de la creació dels CIEs; en concret: obre la porta a la privatització en la gestió dels serveis del centre, confirma la figura del director -un agent de la Policia Nacional- com la màxima autoritat del CIE, ja que tots els temes importants que hi ocorren estan sota la seva responsabilitat, i es perpetua el model de gestió policial, que consolida l'arbitrarietat en la presa de decisions que afecta a la vida de les persones internes.

El Reglament no planteja cap horitzó de tancament dels CIEs, que al nostre entendre és la única via per garantir els Drets Humans.

En segon lloc, l'aprovació del Reglament juntament amb un seguit d'anuncis com: l'obertura d'un nou CIE a Algeciras, un altre a Saragossa, obres de remodelació en el CIE de Madrid i un centre de detenció d'estrangers a l'aeroport de Barajas, són els nous passos que reforcen una política migratòria europea a favor del capital i en contra de les persones i el seu dret a la mobilitat.

En tercer lloc, la mercantilització de les deportacions en macrovols d'expulsió, a través de la firma de convenis milionaris amb companyies aèries, denoten de nou la lògica capitalista en la que s'emmarquen les polítiques repressives de migracions. Així mateix, aquestes companyies esdevenen còmplices de la persecució de la població migrada, convertint-se en un esgraó més per a l'execució del seu desplaçament forçat.

La deportació no només vulnera el dret reconegut en la Declaració Universal de Drets Humans, que contempla el dret a la lliure circulació, sinó que articula la gestió de les migracions en base a la por i al xantatge a la població migrant. Cal recordar, a més, que en aquests Vols de la Vergonya s'utilitza un Protocol que legalitza l'ús de sedants, corretges i camises de força contra les persones que són deportades forçosament.

La "dignitat humana", argument amb què justificava l'alcalde d'Algeciras la construcció del nou CIE, només podrà ser garantida amb el tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers, la derogació del nou Reglament i la fi de les deportacions massives.

Creiem necessari un canvi profund en les polítiques migratòries europees, que no han d'estar basades en limitar i expulsar migrants arbitràriament, sinó en garantir el dret a la migració i a la ciutadania.

Per tots aquests motius, volem mostrar un rebuig profund a la gestió que està fent l'Estat espanyol en termes de polítiques migratòries, apostant per lògiques policials i de càstig mitjançant els CIEs, el Reglament de la Vergonya, les macrodeportacions i els assassinats a les fronteres. La societat civil treballa per construir justícia, igualtat i accés a drets, i no serà còmplice de la legitimació de la barbàrie en camps, fronteres i mercats on es juga amb la vida de les persones.

Seguirem animant a totes les entitats, col·lectius i persones a mobilitzar-se contra les polítiques migratòries restrictives, racistes i que vulneren els Drets Humans.

Ens plantem contra el racisme institucional, no reconeixem la llei d'estrangeria i davant la barbàrie, cridem a la desobediència.

El 14 de juny es va fer a Barcelona una jornada de lluita contra els CIE i la Llei d'estrangeria

Al voltant del 15 de juny es va celebrar arreu de l'Estat el Dia contra els CIE. Aquest és el segon any i marcarà la consolidació de la lluita contra el racisme institucional.

Tanquem els CIE, com a part de la Campanya estatal pel tancament dels CIE, va convocar a la societat civil a plantar-se contra el racisme institucional en totes les seves formes i matissos.

A Barcelona es va fer el 13 de juny un cine-fòrum amb el documental "Sobren raons" i presentació del nou espai Diàleg entre Cultures a L'Engranatge, Ateneu Popular de La Marina-Zona Franca.

El dissabte 14 de juny una acció de carrer a la plaça dels Àngels (MACBA) de denúncia dels CIE i una manifestació de 300 persones fins el CIE de Zona Franca per tal de fer sentir les nostres Veus contra el CIE. I el diumenge 15 juny xerrada Tanquem Els CIEs i projecció de Sobren Raons al Espacio del Inmigrante.

No tanquem els ulls, tanquem els CIE

BALA PERDUDA

Garcia-Planas, un antimilitarista emboscat

Toni Àlvarez

És un dia de juny i faig el tallat matutí mentre miro la secció d'internacional de La Vanguardia, sense esperar molt més que llocs comuns plens de mort i fotos de grans líder mundials desitjant-se la pau, com a una missa de diumenge qualsevol. Però hi ha un article a doble pàgina que em crida l'atenció pel títol i la temàtica: "Eurosatory, la feria que ofrece todo tipo de armas y complementos para soldados excepto ataudes." Comença forta la cosa, em dic mentre li poso la sacarina al meu tallat.

A mitja lectura de l'article he d'anar a buscar a l'autor del reportatge per assegurar-me que l'ha escrit en Rober Fisk. I no, Plàcid Garcia-Planas és diu el periodista que, al llarg de 10 minuts, em va reconciliar amb la premsa servil. Un reportatge brutalment meravellós, al meu modest entendre, on la barbàrie militar, amb tots els seus eufemismes, queden tant i tan bé retratats.

Reconec que en Plàcid Garcia Planas ha passat, directament i al meu ideari, a ocupar part del buit generat pel Javier Ortiz i en Haro Tecglen. La lectura matutina em va portar a fer una petita recerca del Plàcid i comprovar que, aquest reportatge era fruit del demolidor passeig de quatre jornades per "la zona zero de totes les guerres" com anomena ell mateix a aquesta fira anual que es fa a Paris cada any. En Plàcid, després d'haver cobert moltes de les guerres del món als darrers 20 anys presenta un bagatge personal i professional que li permet afirmar que "Todo en Eurosatory, la mayor feria de armamento del mundo, respira a eso, a guerras que siempre se ganarán. Miles de businessmen sopesando fusiles que ellos nunca dispararán, acariciando todo tipo de misiles y complementos para el soldado. Excepto ataúdes."

Mentre acabo el tallat, i remiro el reportatge, m'adono de l'agermanament que faig mentalment del Plàcid amb l'Evaristo Paramos quan aquest canta aquella cançó del pilot de bombarders Jonnhy: "Johnny no mata a la gente: elimina el objetivo. Johnny no es un asesino, Johnny tiene un buen oficio. Johnny es frío y profesional."

La realitat és tossuda, la massacre i la mort disfressada d'objectius assolits i de recerca de la pau necessita de narradors que desmuntin, de forma intel·ligent i contundent, la mentida que ens volen vendre pel nostre bé i que en Paul Valery va definir de forma inapel·lable fa un segle: "La guerra es una masacre entre gentes que no se conocen para provecho de gentes que sí se conocen pero no se masacran."

En Plàcid Garcia-Planas dubta sobre com "adverbiar el patiment, adjectivar la foscor i puntuar la mort"...i jo, que l'he llegit amb un tallat edulcorat a la mà, penso en com m'agradaria que no hagués de tenir aquests dubtes ètics i periodístics, imagino com tones de sucre inunden aquesta "fira" de la mort i la destrucció, devastant aquesta zona zero de la infàmia i el dolor, tot ben ensucrat!

Mentre pago el tallat, somric pensant que he descobert un altre antimilitarista emboscat a unes pàgines difícils d'imaginar, com a bon emboscat.....

Us deixo l'enllaç del reportatge i un animo a que el llegiu...
http://www.lavanguardia.com/internacional/20120625/54316336593/eurosatory-feria-armas.html

La Verneda s'organitza contra la presència del neonazi Casal Tramuntana

Bertran Cazorla

El Casal Tramuntana, espai d'inspiració neonazi de Barcelona, es trasllada a La Verneda després de deixar la seva anterior seu al barri del Clot.

Pràcticament instantània ha estat la reacció del veïnat i de les entitats del barri de la Verneda a l'arribada del Casal Tramuntana a aquest barri del districte barceloní de Sant Martí. Pocs dies després que la Directa revelés que el casal inspirat en el moviment neofeixista italià de la Casa Pound i impulsat per un regidor de PxC s'havia mudat al carrer Alcalá de Guadaira, diverses entitats i ciutadanes van mantenir les primeres reunions per coordinar una resposta, convocant pel 3 de juliol una assemblea oberta per constituir una plataforma antifeixista, Verneda Antifeixista (VAF), que agruparà i coordinarà la feina per reclamar el tancament del nou Tramuntana. L'endemà, divendres 4 de juliol, es convocava una concentració per reclamar aquest tancament. "Al Clot [on havia estat el Tramuntana des de la seva obertura, el gener del 2012, fins aquest juny] es va fer molt bona feina i volem reproduir-la aquí": així ha resumit l'objectiu de la mobilització una de les veïnes participants.

Unitat Contra el Feixisme i el Racisme ja va avisar, en un comunicat en què saludava la marxa del Tramuntana del Clot, que si els ultradretans s'instal·laven en algun altre barri, donaria suport al veïnat i les entitats de la zona per replicar l'articulació antifeixista. Així ha estat: el Tramuntana es disposa a reobrir no massa lluny d'on era fins ara, a la Verneda. I activistes del Clot han participat en les trobades del veïnat i d'entitats d'aquest altre barri per ajudar-los a teixir una plataforma antifeixista.

Aquesta plataforma es va constituir oficialment el 3 de juliol, a partir de l'assemblea oberta realitzada al centre cívic de la Verneda. Un dia després, el 4 de juliol, se celebrava una concentració antifeixista a la confluència de la Rambla de Guipúscoa i del carrer Alcalá de Guadaira, carrer on una cruïlla enllà, es troba el nou local que ocupa el Tramuntana. A la concentració hi van participar 200 persones.

L'assemblea i la concentració havien estat convocades sota el lema 'El Casal Tramuntana ni a la Verneda ni al Clot ni enlloc! Fora nazis dels nostres barris". A més, ja hi ha operatius el correu electrònic –vernedaantifeixista@gmail.com– el compte de Twitter @VAntifeixista i el perfil a Facebook.

A partir del setembre s'adreçaran a les escoles per fer tasques de sensibilització

L'objectiu a curt termini és organitzar una resposta unitària a la presència del grupuscle xenòfob al barri, han explicat algunes veïnes presents en les primeres trobades, tot destacant que confien a poder aplegar en aquesta plataforma unitària entitats socials i veïnals diverses però unides per la voluntat de fer fora els ultres del barri.

A mitjà termini, les activistes es plantegen altres accions, i consideren prioritari fer prevenció entre el jovent del barri. Per això, quan les escoles i els instituts reprenguin les classes, el setembre vinent, tenen previst posar-se en contacte amb les direccions dels centres de la zona per explorar la possibilitat de fer activitats de memòria històrica del que van suposar els règims feixistes i les polítiques d'extermini sistemàtic que van promoure, i de cultura democràtica.

A més, les activistes antifeixistes d'UCFR Sant Martí ja fa temps que reclamen al regidor del districte, Eduard Freixedes (CiU), que prengui mesures per tancar el centre, i s'han tornat a posar en contacte amb ell després de la mudança. Han assegurat que el regidor els ha respost que continuen el seguiment que ja feien quan el casal era al Clot. Aquest seguiment no ha donat cap fruit palpable en els dos anys i mig que porta obert el Tramuntana.

Un barri amb una realitat diferent

Amb aquests objectius ha començat a caminar una resposta al Casal Tramuntana després del trasllat a un barri amb una realitat diferent a la del Clot. En això coincideixen molts dels i les assistents a les primeres trobades. El grupuscle ultra s'ha traslladat a un barri erigit als anys 50, en ple franquisme, per la falangista Obra Sindical del Hogar. No massa lluny del nou local del Tramuntana hi ha la caserna central de la policia espanyola a Barcelona, on treballa la majoria d'agents d'aquest cos destinats a Catalunya. Uns carrers enllà es troba una de les seccions censals on el PP va obtenir una de les seves majors victòries a Barcelona en les darreres eleccions, les europees del 25 de maig: a la secció censal 108 de Sant Martí va aconseguir una abassegadora majoria dels vots, 45% (a Barcelona no va arribar al 12% de mitjana), i va quedar molt per davant de la segona força a la secció, que va ser Ciudadanos amb el 12% dels sufragis.

La Verneda, però, compta també amb un fort teixit associatiu. En les primeres trobades per impulsar la plataforma antifeixista, per exemple, hi ha participat la coordinadora d'entitats Vern, la colla de Diables del barri o també la plataforma Ojo con tu ojo, que ha estat determinant per prohibir l'ús de bales de goma per part dels Mossos d'Esquadra a Catalunya i de la qual forma part una altra veïna de la Verneda: Ester Quintana.

** Un article de Bertran Cazorla publicat al setmanari Directa.*

Opacitat en la qualitat de l'aigua per a consum humà a tot Catalunya

Plataforma Aigua és Vida i Som lo que Sembrem
http://www.plataformaaiguaesvida.wordpress.com
http://www.somloquesembrem.org/

Aigua és Vida i Som lo que Sembrem denunciem l'opacitat en la qualitat de l'aigua per a consum humà i hem presentat una moció a tots els ajuntaments de Catalunya per a que publiquin les anàlisis d'aigua.

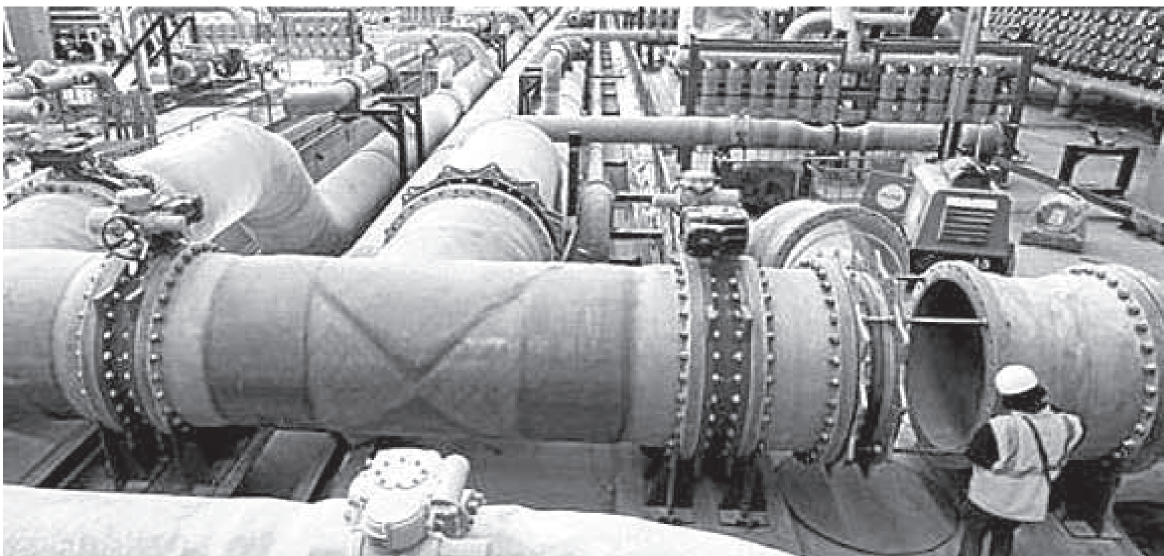
L'aigua és un element bàsic per a la salut i el benestar de les persones, i és per això que, almenys a priori, els controls sanitaris a la que està sotmesa són robustos i rigorosos. Tanmateix, i en contra del que postula la llei 140/2003, que estableix els criteris sanitaris de la qualitat de l'aigua per a consum humà, la ciutadania no tenim accés a aquesta informació.

Més concretament, aquesta llei ens diu que "la informació donada als consumidors haurà de ser puntual, suficient, adequada i actualitzada sobre tots i cadascun dels aspectes descrits en aquest Real Decret, a través dels mitjans de comunicació previstos per cadascuna de les Administracions implicades i els gestors d'abastament." Però un repàs als diferents canals de comunicació d'aquestes administracions demostra una realitat ben diferent.

Així, podem veure com pràcticament cap de les administracions responsables en matèria d'aigua per a consum humà publica els anàlisis d'aigua dels quals és responsable, des de les administracions locals fins al Sistema Nacional de Información de Agua de Consumo (SINAC), màxim òrgan responsable a nivell estatal amb una pàgina web que porta mesos fora de servei.

Les organitzacions sotasignants d'aquest comunicat denunciem l'opacitat amb la que es troba la ciutadania, més alarmant encara en un país on la contaminació als rius i aqüífers és omnipresent. En aquest sentit, i a tall d'exemple, només cal recordar el continu i fins ara impune abocament de sals al riu Llobregat per part de la multinacional Iberpotash o la contaminació (desgraciadament legalitzada) per purins que pateix la conca del Ter.

Per tot això des de la Plataforma Aigua és Vida i Som lo que Sembrem impulsem una moció municipal en la que instem a tots i cadascun dels ajuntaments de Catalunya, responsables últims de l'abastament d'aigua potable, a publicar els anàlisis d'aigua fets fins a l'actualitat i als que es facin en endavant, així com a establir els canals de comunicació necessaris per tal que la ciutadania puguem accedir a la informació bàsica sobre aquest Dret Humà reconegut per l'Assemblea General de les Nacions Unides.

Escac al Rei, mat al Règim

Rafa Cid

És cert. L'abdicació del Rei no suposa la fi de la transició. El "lligat i ben lligat" amb que Franco va lligar la restauració borbònica s'enroca en la figura del Príncep Felipe com el seu successor en la prefectura de l'Estat i de la Forces Armades (dues pel preu d'una). Però solament un sobtat atac d'ignorància o un empatx de fonamentalisme revolucionari pot justificar que s'equiparessin ambdós successos, distints i distants. Hi ha una enorme diferència entre arribar i anar-se'n; no és el mateix un bateig que una jubilació.
La entronització de Juan Carlos i de la monarquia instaurada pel dictador (Llei de Successió 26/06/1947) va ser a causa de la renúncia de l'oposició antifranquista -llegeixi's les direccions del PCE i del PSOE i la condescendència dels seus militants- al llegat de la II República. Aquell va ser un acte de claudicació política. La recent abdicació del Rei, per contra, es deu al desgast de la Corona provocat per la rebel·lió ciutadana i l'activisme social. Llavors van ser els líders de l'esquerra política (i les seves acòlits a CCOO i UGT) qui van acceptar, usurpant la representació de tot el poble, el règim continuista. Ara ha estat la part més activament democràtica d'aquest mateix poble, renovat generacionalment, qui ha amortitzat al monarca i a la casta que li serveix.
Clar que falta molt per fer! Pensem en la França tricolor: van guillotinar al Borbó; gairebé van inventar la República (encara que mai van entendre la res-pública) i en aquests moments és el més semblant a un muladar. I aquí, solament cal veure la disciplinada unanimitat de l'Ibex 35, els intel·lectuals del statu quo i els mitjans de comunicació del númerus clausus a l'hora d'aplaudir la hemofílica transmissió de poders. Flors per al monarca sortint i encens per al que arriba. En la millor tradició d'aquell "Manifest dels perses" amb que els patriotes de llavors reivindicaven el retorn del primat Fernando VII i la seva caverna. L'edició del diari El País del passat dimarts 3 de juny, amb tots els seus glossadors en primer temps de salutació, passarà a la història com exemple d'iniquitat. "El rei abdica per a impulsar les reformes que demana el país", era la consigna de portada de l'autodenominat periòdic global en espanyol. Amb el que, posada l'oració per passiva, Cebrián i els de la seva zarzuelera secta reconeixien que la monarquia és la gran llosa del poble espanyol.
Però si ho analitzem bé, tota aquesta morralla i els seus cínics pitufos, lluny de representar un signe de fortalesa del sistema, mostren una extrema indigència. Tanta lletania, aquest tancament de files files i la seva pesebrera obediència deguda, el que fa és posar data de caducitat a un règim que ha acabat elevant la corrupció d'Estat a l'olimp de les belles arts. El búnquer cleptòman ja no té qui li escrigui. Perquè quan el president del govern Mariano Rajoy es despatxa dient que "si a algú no li agrada la Monarquia que plantegi reformar la Constitució", està utilitzant el mateix fal·laç argument que davant el contenciós català. No cal canviar la Constitució perquè els espanyols puguin opinar en referèndum (no vinculant) sobre la independència de Catalunya o sobre la forma d'Estat. Solament es precisa que la majoria parlamentària necessària habiliti aquest dret a decidir previst en la Constitució (art.92).
El problema no és la Constitució sinó el segrest que de la seva part més democràtica fa la casta política. És quantitativament exacte que quan el Parlament sotmeti a aprovació la Llei d'Abdicació compti amb més dels 2/3 dels vots requerits gràcies al complot borbònic de PP i PSOE. Però no ho és menys que amb els resultats de les últimes eleccions europees ambdós partits manquen de quorum (no arriben al 50%). Per no parlar que si en comptes de comptar diputats, comptessim partits polítics i grups parlamentaris, aquest suport trontolla del costat del pluralisme. Per grups, dels 7 inscrits són tres i quart (amb les individualitats del Mixt) els que estan a favor, mentre que dels 17 partits representats solament vuit són els partidaris decidits de nomenar Rei a Felipe VI sense passar per les urnes. Li diuen democràcia, però…
El que passa és que precisament PP i PSOE, gràcies al lligat i ben lligat que van segellar amb els patibularis de la dictadura, s'han conjurat per a fer impossible tan elemental exercici de llibertat d'expressió. És la llei de l'embut. De baix dalt, res de res; tot de dalt a baix, a comptagotes i com un favor. Sense comptar amb el poble i contra el poble, PSOE i PP es van carregar l'article 135 de la Constitució per a imposar el que denominen equilibri pressupostari (el funambulisme del dèficit zero) i fer prevaler el pagament del deute sobre qualsevol altra necessitat social. I enganyant a aquest poble sobirà amb uns programes electorals que van negar res més accedir al poder, primer el govern socialista de Rodríguez Zapatero i a continuació l'executiu popular de Mariano Rajoy, van aplicar despietadament les polítiques lleonines dictades per la Troica per a salvar al sistema financer causant de la crisi.
Una prova evident que la vigent Constitució està sent usada per PP i PSOE com una llei tancat per a tiranitzar al poble sobirà. Això es diu violència institucional. No és esmorzar-nos el sopar, com diu irònicament Soraya Sáenz de Santamaría esdevinguda en Monja Alférez. Amb la lògica conclusió que si el duopoli dinàstic hegemònic fa oïdes sordes davant el clam dels seus representats, seran aquests els que hauran de prescindir d'aquells, aplicant-los un ERO a la totalitat. "De vegades és necessari que mori un home per a salvar a un poble, però mai que mori tot un poble per a salvar a un home".
En el segon capítol d'Ulisses deslligat l'historiador marxista Jon Elster adverteix sobri el freqüent ús postmodern de les constitucions com camisa de força limitadora de drets en comptes de com garant de llibertats, en la línia amb aquest advertiment d'un perillós "excés de democràcia" esgrimida per l'autor del xoc de civilitzacions, de Samuel P. Huntington. "Si els constituents tracten d'evitar que la constitució es converteixi en un pacte suïcida, pot ser que aquesta perdi la seva eficàcia per a evitar el suïcidi" (pag.192), sosté Elster en una sentència que recorda la sintonia d'aquell "lligat i ben lligat" sota el conjur del qual els "pares de la pàtria" rubricaren la Constitució de 1978.
En la mateixa línia, el professor de la universitat Autònoma de Mèxic (UAM) Clemente Valdés afirma: "La Constitució val en la mesura en la qual expressa la voluntat de la població i serveix a la societat. Quan no és així és únicament un instrument d'opressió del govern" (La Constitució com instrument de domini, pàg. 48). En suma, amb la negativa de PP i PSOE a possibilitar el referèndum com mitjà de legitimació política, estem davant la màxima expressió del "no ens representen". La qual engloba no només als nostres teòrics "representants" sinó també a les seves criatures jurídiques. Ni el govern, ni els partits, ni cap institució poden erigir-se en una finalitat en si mateixa.
La clau està en no tornar a ballar-la i repetir la tèrbola jugada de la transició, configurant una política de competició entre oligarquies partidistes amb el poble com cimbell. La logística de grans gestos gairebé sempre acaba com una reunió de pastors. Ara, a la guerra convencional dels senyors de la guerra, amb les seves medalles, travetes, culte a la personalitat i tripijocs, l'ha succeït la guerra d'escamots de "l'esperit del 15-M". Per més que alguns que van ser part decisiva del problema (gràcies per venir!) tinguin la temptació de confiscar de nou la seva desbordant i subversiva creativitat.

Totes a la vaga el 22 d'octubre. #VagaDeTotes!

Les dones movem el món, ara l'aturarem

Vaga de Totes
http://vagadetotes.wordpress.com/

Vaga de Totes és una iniciativa que sorgeix des de diferents espais feministes com a conseqüència de la gravetat amb què s'atempta contra els nostres drets, llibertats i dignitat a través de les diferents mesures polítiques, legals, socials i econòmiques que s'han anat aprovant i que afecten especialment a les dones.

Les dones estem fartes de les polítiques socials, econòmiques i jurídiques que atempten de forma cada vegada més greu contra els nostres drets, la nostra dignitat i la nostra llibertat.

Lleis retrògrades com la de l'avortament o la de la reproducció assistida que ens neguen el dret a decidir lliurement ser o no ser mares, perquè el control sobre el cos de les dones i la nostra capacitat reproductiva ha estat, sempre, estratègia central de la construcció del poder masclista i patriarcal. No volem avortaments clandestins ni la solitud de les dones en ells. Exigim el dret a avortar en condicions segures, dignes, en un sistema de salut pública, que no criminalitzi les dones ni ens abandoni a la nostra sort.

Segueix el degoteig de dones assassinades en els primers mesos de 2014 a l'estat espanyol i més d'1 de cada 4 dones ha patit agressions greus, però les violències masclistes segueixen sent invisibilitzades i el treball de prevenció i educació en igualtat des de la infància segueix absent dels plans educatius. A més al 2013 es va donar una reducció del 39% dels pressupostos d'igualtat i un 27% en l'atenció integral a la violència de gènere (quan la mitjana de retallades fou del 8,9%).

Retallades criminals de serveis públics i de benestar social (educació, sanitat, serveis socials, etc.) que ens afecten més a nosaltres que a la resta de la població: som la majoria de les empleades en aquests sectors i per tant les que ens quedem a l'atur; continuem sent les que ens fem càrrec de criatures, grans i dependents i per tant les que amortim la desaparició d'aquests serveis; ens trobem entre els sectors més precaritzats i empobrits de la població i, per tant, les que tenim menys possibilitats d'accedir a aquests serveis si no són públics.

Una repressió brutal que ens deté, empresona i mutila, pel sol fet de manifestar-nos, de no romandre en silenci, quan ni la por ni la repressió policial ni cap intent de criminalització podrà aturar els nostres somnis d'una veritable vida, en la que el benestar de les persones i el respecte a la natura no estiguin subordinats al benefici de pocs.

Exclusió sanitària, lleis d'estrangeria que ens condemnen al treball submergit, al racisme i les agressions xenòfobes, a la vulnerabilitat, a les redades racistes, quan no a l'enclaustrament en CIEs on la vulneració dels drets humans és quotidiana i fins i tot a la deportació. Les retallades i la falta de perspectives laborals a propiciat la tornada de persones autòctones als treballs mal pagats i això ha empès a moltes dones migrants (que abans realitzaven aquests treballs mal pagats i sense garanties ni drets laborals) a viure en la misèria, condemnades a la pobresa i a l'exclusió social, que és una més de les tantes cares de la violència vers les dones.

Reformes laborals que aprofundeixen en les desigualtats laborals que ja de per sí enfrontem les dones. La congelació del salari mínim, la reforma de l'IRPF, l'augment de l'IVA, la reforma laboral (que precaritza el treball remunerat de les dones i augmenta les diferències de salaris), l'aplaçament de la millora de la pensió de viudetat o la congelació de pensions, ens deixen en situació de major vulnerabilitat.

Al ser responsables gairebé en exclusiva de les tasques de cura, les dones acabem intensificant el temps de treball domèstic per tal de compensar retallades i privatitzacions en serveis socials.

El deute i les reformes que s'apliquen en el seu nom reforcen i aprofundeixen una estructura laboral que descansa en la doble o la triple jornada de les dones, i en el manteniment dels rols tradicionals del patriarcat. Les contribucions econòmiques no retribuïdes i el treball no pagat de les dones constitueixen un incommensurable deute amb les dones.

Aquestes i moltes altres raons ens porten a voler convocar una vaga general. La idea de vaga sorgeix de l'esgotament de moltes davant la situació cada vegada més greu d'atac als drets socials, econòmics, civils, sexuals i reproductius, etc.

Ens plantegem que les formes de lluita que estem duent a terme: manifestacions, concentracions, etc. si bé necessàries no són suficients i ens ve de gust donar un pas més, provocar un escenari de mobilització i ruptura nou, que sigui espurna per una activació de totes les que estem fartes, no únicament les que a més de fartes estem politització. ENS INTERESSA UNA VAGA POLÍTICA, creativa, que trascendeixi la vaga productiva i que incorpori noves actores que aquesta no inclou, UNA VAGA SOCIAL, UNA VAGA DE CONSUM, UNA VAGA FEMINISTA, una vaga de totes i tots.

Per què una vaga?

Per què pensem que és una eina combativa carregada de potència; perquè volem recuperar la tradició de les dones que han jugat papers clau en vagues històriques; perquè ens la volem reapropiar perquè deixi de ser una eina només al servei del treballador formal, blanc i mascle i passi a ser una eina de totes.

Pretenem reapropiar-nos de la vaga com a eina de lluita, però deixant al marge el concepte de vaga tradicional que es dirigeix al treballador assalariat dins d'un mercat de treball reconegut, excloent i invisibilitzant a múltiples persones i tipus de treball.

Aquesta iniciativa es ve gestant des del 8 de març a través d'un procés assembleari obert i a la qual se segueixen sumant dones i col·lectius de dones pertanyents a àmbits diversos, amb diverses trajectòries i bagatges personals i professionals.

Però, quin tipus de vaga?

Volem una vaga que visibilitzi específicament les condicions de desigualtat en què ens trobem les dones, una vaga de totes i tots que sigui convocada per dones, on les dones i les nostres demandes siguin protagonistes. Una vaga a la qual puguem sumar-nos des de les nostres possibilitats, i que reflecteixi la nostra realitat (la de cadascuna i la de totes), donant cabuda a totes aquelles persones treballadores i en situació d'atur i a tots els treballs: productius, reproductius, sexuals, submergits, domèstics, etc.

Una vaga productiva, sí; però sobretot una vaga que se surti dels clàssics patrons androcèntrics, que serveixi a totes les persones, treballadores i no treballadores, i a tots els treballs, productius, reproductius, domèstics, sexuals, formals o submergits. Una vaga de consum, que denunciï el sistema de mercat depredador i capitalista; una vaga d'aturades que mostri que les aturades som actives i estem en lluita; una vaga de jubilades i de jubilats, una vaga de desobediència civil, una vaga d'estudiants, una vaga de totes.

Per quan?

S'ha decidit que la data per a la Vaga de Totes serà el 22 d'octubre de 2014. Volem donar a conèixer la iniciativa a col·lectius de dones, lesbianes i trans de tot el territori català i propiciar un espai d'intercanvi d'idees i creativitat, per donar-li forma entre totes a aquesta vaga.

Les dones movem el món, ara l'aturarem! Vaga de Totes! Totes a la vaga!

Perquè nosaltres ja vivíem en crisi abans de la crisi

Cap a la vaga de dones.

E-mail: vagadetotes@gmail.com
twiter: @vagadetotes
blog: http://vagadetotes.wordpress.com/
facebook: www.facebook.com/vaga.detotes

DINAMITA DE CERVELL

La fugida endavant de CiU

Joni D.

El 26 de maig CiU donava l'ordre de desallotjament de Can Vies. El dia era força significatiu: no havien transcorregut ni 24 hores des de la desfeta electoral més estrepitosa de CiU després la desastrosa actuació del Tripartit i faltaven 24 hores per què es complissin tres anys del desallotjament de la plaça de Catalunya per part dels Mossos.

El 26 de maig marca la fi d'un cicle. Però, a quin cicle ens referim? Doncs parlem del cicle que els propis directius de CiU van obrir en el moment que els joves van començar a plantar les tendes de campanya a la plaça Catalunya i, sobretot, a partir del moment que la gent, de moltes diverses edats i procedències, els van començar a donar suport de manera activa i massiva. El 15 de maig de 2011 els joves ocupaven la plaça de Catalunya i dotze dies després, el 27 de maig, Artur Mas, Felip Puig, Manel Prat i Jordi Arasa quedaven en evidència. La policia nacional no podia. El poble no permetia el brutal desallotjament de la plaça i es mobilitzava per donar suport als seus joves. Les escenes de violència policial gratuïta i de posterior retirada dels vehicles policials donaven la volta al món. Allò no s'ho esperaven i a partir d'aquell dia es va començar a traçar el pla.

El pla era senzill: consistia en posar en marxa tota la maquinària comunicativa per desviar l'atenció sobre la problemàtica social i que els creadors d'opinió de la federació catalana focalitzessin tota la tensió en les desigualtats econòmiques provocades per l'Estat espanyol (sense tenir en compte, ni tan sols esmentar, l'espoli interior, és a dir, el robatori que les elits catalanes, votants de CiU, realitzen al propi poble català). Al mateix temps, tots els sectors dels dos partits (Convergència i Unió) s'abocarien de manera "independent" en l'arrelament d'una organització "desvinculada" de la federació que donés veu a les demandes nacionals i que "exigís" la transversalitat nacional per aconseguir l'objectiu comú (la independència). Aquesta organització (al servei de CiU) ha estat l'ANC. Es tractava de mobilitzar el "poble" (catalanistes d'esquerres i de dretes) al voltant de l'objectiu nacional per desmobilitzar el "poble" (les classes populars, catalanistes o no) preocupat pel conflicte social.

Òbviament ERC s'hi va apuntar molt ràpidament al projecte. Vots manen. Tots els mitjans (televisions, ràdios i publicacions) de la burgesia catalana es van concentrar en aquest objectiu. Tenien pressa. No podien permetre que l'esclat social produït el maig de 2011 arrelés.

En paral·lel a l'estratègia comunicativa, l'estratègia al carrer feia també un gir. Es tractava de provocar constantment a aquells que continuessin demanant canvis socials i que no acceptessin la unitat d'acció cap a la independència. L'objectiu excloent. A partir d'aquell moment totes i cadascuna de les protestes hauria d'acabar molt violentament. I així ha estat. Sense miraments. D'una banda per demostrar als manifestants que el règim no permetria dissidències i de l'altra per crear un corrent d'opinió contrari als grups que no s'empassaven aquella planificació de despatx del nostre dia a dia. Llavors es van fonamentar les bases de l'"ara no toca". Un únic objectiu i desqualificació de tota la resta de plantejaments. Es començava a tibar de la corda d'una forma escandalosament sospitosa i les provocacions (amb casos com els d'Ester Quintana o Juan Andrés Benítez, entre molts d'altres) arribaven a extrems inimaginables tres o quatre anys enrere.

Aquesta planificació, però, també preveia un final i un cop plantejat el referèndum per la independència, l'única opció possible per CiU era la fugida endavant. La oligarquia catalana mai ha buscat la independència, ni històricament, ni ara, i aquest cop el plantejament rupturista es feia exclusivament per desviar l'atenció dels problemes de classe.

A més, els qui havien creat aquest discurs sabien perfectament que els seus amics, els oligarques espanyols (aquells amb qui es van unir per acabar amb l'esclat revolucionari fa prop de 80 anys), no permetrien mai el referèndum. Així doncs, l'única sortida possible es trobava en l'enfrontament amb l'enemic intern. Trencar la transversalitat del moviment des de dins. La fugida endavant. Preparar de manera molt calculada el desenvolupament dels fets que permetessin a CiU (i per extensió a ERC) plantejar la possibilitat de retardar (potser de forma indefinida?) la consulta doncs les condicions no serien les idònies per aconseguir la independència del país. Passar del "primer la independència" al "primer la pau" (o millor dit "primer la seguretat dels nostres privilegis").

La primera mostra d'aquesta estratègia de l'enfrontament la trobem en la pròpia pregunta de la suposada consulta, pregunta que directament deixava fora d'opció a un sector important de la població catalana. L'enemic intern.

I l'enemic intern érem (i som) nosaltres, el moviment autogestionari, les anti-autoritàries. Les anarquistes i els de les CUP. Les PAH, els centres cocials. I el moviment ha arrelat els darrers anys d'una manera important. I ens comencen a tenir por. I la seva prepotència ens ha ajudat perquè som incapaços de mirar cap a una altra banda davant de tanta injustícia: desnonaments, acomiadaments, retallades, violència policial...

I, de sobte, l'endemà del dia en què la major part de la població s'ha mantingut absent davant del seu plebiscit però tenint en compte que la meitat de la "població qualificada" (aquells que democràticament han anat a votar) els han votat a ells (CiU i ERC), decideixen tibar de la corda. No podem obviar, a més, que una part molt important dels votants de CiU havien transvasat el seu vot al soci (ERC), la situació estava cantada. Sabien, perfectament, que si provocaven hi hauria resposta, i això és exactament el que buscaven, l'esclat social.

L'esclat social mitjançant el qual poguessin presentar el projecte de marxa enrere. "Independència sí, però no a qualsevol preu". "Primer el control social i després l'Estat propi".

Però, com és possible que no hagin passat ni 24 hores des del tancament dels col·legis electorals fins a l'assalt a Can Vies? Doncs és possible, precisament, perquè aquesta opció estava planificada temps abans. La dimissió (pactada amb ERC) de Manel Prat i la provocació envers el barri de Sants i un ampli sector de la dissidència organitzada serien la resposta de CiU si perdien la majoria electoral en favor d'ERC. I ERC, o ha estat d'acord o ha decidit mirar cap a una altra banda. Traspàs de poders.

Tot plegat ha estat una excusa. Tal i com va demostrar el diumenge 25 de maig, la burgesia catalana (i les seves forces armades) no està disposada a saltar-se la legalitat espanyola. I ho va demostrar acabant físicament amb la voluntat democràtica del sector del poble català que volia opinar sobre diversos problemes propers a la ciutadania. I doncs? Doncs un cop s'havien tret la mascara i havien deixat clar, de manera activa, que tampoc el 9 de novembre es saltarien la legalitat constitucional, l'única opció possible era provocar, ja, les condicions necessàries perquè la ciutadania (és a dir, els seus votants i els votants del capitalisme espanyol) anés de la mà contra els qui volen un altre model de societat. Buscar l'enfrontament que fes acceptable el retrobament de les dues societats que han estat enfrontades durant els darrers dos anys. Fer acceptable el canvi d'estratègia. L'endarreriment de la consulta.

I és així com sorgeixen des de tots els estaments burgesos catalans els crits que acusen a okupes, cupaires i falangistes (m'ha fet molta gràcia aquesta paraula venint de qui ve, aquells que es van passar a zona nacional per acabar amb les aspiracions del poble obrer català el 1936) d'haver treballat amb el CNI per acabar amb les possibilitats d'autodeterminació, amb un populisme esfereïdor que desvia l'atenció sobre els dos fets claus del final d'aquest procés: 1) Ha estat CiU qui ha perdut les darreres eleccions (tot i que els seus caps han estat conscients que han perdut en benefici d'ERC i que els seus electors serien fàcilment recuperables si tornava el conflicte intern, doncs els vots perduts havien anat a ERC precisament perquè ells mateixos havien plantejat el conflicte extern per desviar l'atenció de la situació social provocada per ells mateixos). 2) Ha estat CiU qui ha decidit que l'endemà de perdre les eleccions esclatés el conflicte intern, amb l'enemic intern. (I ha estat CiU qui ha decidit on, quan i com esclataria aquest conflicte).

Però a nosaltres no ens fa por la independència, no hi tenim res a perdre. Sempre hem cregut que aquesta proposta tàctica de la dreta catalana i del capitalisme local no aniria enlloc. Teníem clar que acabaria buscant l'enfrontament intern per trencar el consens i poder trobar la condescendència dels seus militants un cop trencat el somni de la independència.

I mentre ells busquen, i troben, el suport del seu, suposat, gran enemic (el nacionalisme espanyol), nosaltres continuarem, als centres socials i al carrer, fent país.

** Joni D. és autor entre d'altres del llibre Grups Autònoms. Una crònica armada de la transacció democràtica (El Lokal, 2014). Article publicat al setmanari Directa.*

Festa, diversitat i ciutadania

Manuel Delgado
http://manueldelgadoruiz.blogspot.com.es/

"Festa, diversitat i ciutadania", un article encarregat per l'Ajuntament de Barcelona i que finalment no va ser publicat. Fa uns deu anys van demanar-me un article per no sé exactament quina publicació de l'Ajuntament de Barcelona. S'havia de parlar de festes. Els hi vaig enviar aquest text d'ací sota i van trucar-me per dir-me que no me'l podien publicar. La veritat és que no vaig entrendre perquè. Ironitzo, és clar.

El procés ha estat, si fa o no fa, el mateix que han conegut altres ciutats de l'Estat espanyol i del món. En el marc d'una dinàmica revitalitzadora i reiventora de festes que afectà als anys 1980 la pràctica totalitat de les societats urbanoindustrials, Barcelona coneix en matèria festiva una fase que s'inicia a finals dels 70, en l'etapa coneguda com la "transició" i que es va presentar com un canvi de règim. Aleshores determinades celebracions van ser recuperades o inventades per convertir-les en marcs d'existència d'una voluntat de reprendre l'espai públic com a escenari per la lliure expressió d'idees i sentiments col·lectius fins aleshores clandestinitzats. Aquesta dinàmica no sols cercava i aconseguia enfortir el sentiment de comunitat, sinó igualment crear formules d'associacionisme i de participació civil que van demostrar abundantment la seva eficàcia enquadradora, eficàcia que ha continuat vigent, servint no sols per incorporar a la normalitat social a aquells que ja hi eren, sinó també els nouvinguts d'altres indrets de l'Estat espanyol i darrerament fins i tot de més enllà.

Aquell moment d'efervescència festiva, que sorgia des de baix, des de la capacitat de la gent per autoorganitzar-se i ocupar uns carrers que els havien estat vedats, va anar deixant pas a una creixent monitorització dels àmbits festius, que aviat van caure en mans d'enginyers professionalitzats en invenció, producció i manteniment d'un aparell festiu purament funcionaritzat. Aquest sistema de producció de festes –cada cop més deutores bé d'una estètica pseudopopular, bé dels models de representació que els hi prestava el llenguatge publicitari– es va anar posant al servei de les necessitats en matèria d'identitat tant a nivell de la nova estructura de l'estat de les autonomies com a nivell dels requeriments dels Ajuntaments, sempre en ordre a generar adscripcions polítiques adequades i que se suposava que havien de ser "participatives". En aquest darrer cas, a les inicials demandes municipals en matèria d'identificació simbòlica entre administradors i administrats, se li van anar sumant les sorgides de la necessitat, forçada per la creixent desindustrialització i els imperatius del procés de globalització, de vendre una determinada imatge de ciutat que fos atractiva a turistes i a inversors.

La funció d'aquesta voluntat de fer-se amb el control de la dimensió festiva de la vida urbana era la de generar conviccions i sentiments d'adhesió a valors abstractes que eren els promocionats en cada moment pel poder polític –cohesió social, diversitat cultural, ciutadania, civilitat....–, valors que se suposava que havien de ser els que dotessin de congruència simbòlica uns universos socials –Barcelona, posem per cas– que fins aleshores havia estat una pura dispersió de subgrups canviants i precaris, un sistema de classes socials que mantenien entre si un dissens crònic i sovint violent i un conglomerat de barris autosegretats i aliens a qualsevol intent de centralització política. Per tant, la prioritat havia estat la de generar allò que diuen "integració" i fer-ho, a més, a partir i en torn principis abstractes de solidaritat capaços de generar una certa unitat d'esperit, una mena de patriotisme urbà basat en afectes identitaris específics.

Convé recordar, al respecte, que el ciutadanisme i la civilitat són, sens dubte, les ideologies de referència en aquesta tasca d'adoctrinament col·lectiu del qual la festa ha estat emprada com a instrument. Estem parlant de cossos dogmàtics que obliguen les condicions de vida real dels ciutadans i que convoquen als membres d'una suposada comunitat urbana a superar llurs antagonismes en nom de valors suposadament autònoms com ara "sostenibilitat", "pau", "convivència", al mateix temps que fan l'elogi d'una diversitat cultural degudament expurgada del seu potencial qüestionador. Tot plegat concebent l'espai públic com una mena de limbe neutral i innocent els usuaris del qual són éssers lliures i iguals que obeeixen amablement un seguit d'instruccions de bona conducta, manuals per la concòrdia entre aquells que han assumit oblidar-se'n de les desigualtats i injustícies que tan sovint els afecten.

Tenim, així doncs, que la festa es va constituir, superat un primer moment de trànsit en el qual va poder donar la impressió que havia quedat en mans dels seus practicants, en un estri a disposició d'un ambiciós pla destinat a fer de ciutats com Barcelona models de cohesió social que no es reclamaven ja fonamentats en singularitats històriques o tradicions compartides –a la manera dels vells nacionalismes d'inspiració romàntica–, sinó en una determinada idea de civilitat, un amor cívic capaç de donar consistència moral a la diversitat humana que aplegaven de forma tant sovint polèmica. Si l'arquitectura i el disseny urbans han intentat conformar Barcelona com un escenari predisposat per a inspirar, orientar i emmarcar les produccions d'identitat ciutadanes, la ritualització del temps urbà que les autoritats municipals han afavorit és necessari situar-la en aquest mateix procés que fa de Barcelona, en conjunt, un banc de proves on experimentar els efectes i les possibilitats de determinats recursos simbòlics proveïdors de congruència emocional. La seva tasca: justificar, per la via ornamental, el que ara per ara és un gran projecte polític-empresarial, el nom del qual és Barcelona.

El desplegament d'aquests recursos simbòlics i rituals l'eficàcia dels quals ha quedat amplament demostrada ha convertit la Ciutat Comtal en un punt de referència internacional per les modernes tendències neobarroques, és a dir de la recuperació de tot aquell tarannà, socialment estèril, que durant els segles XVII i XVIII va resultar tan propens a conrear els efectes realistes i teatrals, sempre sacrificant qualsevol contingut a les exigències de l'aparença i on en el marc del qual l'ostentació i l'aparatositat festives mereixien un lloc nodal entre les formes de presentació en públic dels poders polítics. Davant l'espectacle de milers i milers de ciutadans bocabadats contemplant les grans exhibicions pirotècniques que tenen lloc per les festes de la Mercè, posem per cas, és fàcil reconèixer una reedició d'aquella grandiloqüència buida i laudatòria dels focs artificials de les festes barroques. El happening permanent en què ha acabat transformada la ciutat de Barcelona significa aquest triomf final, a principis del segle XXI, de la pompositat rococó. Avui, Barcelona pot mostrar-se –i és mostrada arreu del món– com a paradigma de la manera que té l'Estat de recuperar –a més d'un sentit trascendent, religiós, a través del culte a la Cultura, amb equipaments que constitueixen de fet la reedició de les noves catedrals medievals– la seva dependència dels grans bastidors teatrals, dels decorats ficticis, de les màquines escenogràfiques i de tots aquells dispositius retòrics que desmenteixen els pronòstics que un dia es feren sobre l'imminent i imparable desencantament del món.

Així doncs, la festa ha estat posada a Barcelona al servei de l'autoenaltiment i la legitimació dels poders polítics municipals, de les sistemàtiques campanyes pedagògiques per l'adoctrinament dels ciutadans en les "bones pràctiques" civils i, darrerament, de la promoció publicitària de la pròpia ciutat com a producte de consum. Aquesta lògica d'aprofitament governamental de la capacitat de la festa per generar unitat afectiva ha conegut moments culminants, com ara la boda de la Infanta Cristina, l'octubre de 1997; les projeccions més urbanes del fracassat Fòrum de les Cultures –la Carnavalona de Carlihos Brown al passeig de Gràcia– i, com la seva expressió més extrema i frenètica, els fastos que prepararen i envoltaren els Jocs Olímpics del 92. Es manifesta també en la manera com s'han concebut les Festes Majors d'estiu i d'hivern –la Mercè i Santa Eulàlia–, així com en tota mena d'oportunitats menors –cada inauguració oficial, per exemple–, sempre en la línia de fer que els ressorts festius renovessin les seves qualitats com a motors d'adhesió col·lectiva a les institucions polítiques. En paral·lel, aquesta concepció purament instrumental de la festa ha implicat el menyspreu quan no l'hostilitat dels governs municipals contra qualsevol expressió festiva que s'antullès no parasitable o desplegament d'espontaneïtat no controlable. L'abandó del Carnestoltes, la desconfiança respecte de festes de barri com les de Gràcia i l'odi –traduït en mesures ja obertament repressives– que les autoritats municipals no són capaces de dissimular contra una celebració com la de la nit de Sant Joan –la festa més popular i més massivament viscuda de la ciutat– en serien exemples.

Que no ens enganyin

Pepe Berlanga

El passat diumenge 25 de maig la ciutadania europea va ser convocada per a triar nou parlament, 54 eurodiputats corresponien a la circumscripció única del Regne d'Espanya, dels 751 escons (750 més el President) que fixa el Tractat de Lisboa de 2007. Amb una participació que no va arribar a la meitat del cens electoral (45,84%) van ser guanyades pel partit Popular, que va obtenir el 26,06% dels vots emesos i, conseqüentment, va aconseguir 16 escons, mentre que el Partit Socialista Obrer Espanyol va assolir el 23% i 14 llocs, altres 8 candidatures van obtenir representació en la càmera, 3 d'elles concursaven per primera vegada.
A pesar dels cants de sirena de qui concorrien al procés electoral, el descontentament generalitzat de la ciutadania, també amb les institucions europees, han passat factura encara que s'han superat sis dècimes les xifres obtingudes el 2009 (44,9% de participants).
Després de reflexionar la classe política i els mitjans de comunicació sobre aquests resultats, tan sols els preocupava i van especular sobre l'augment de participació a Catalunya, un 47,4% de l'electorat, 10,5 punts més que l'any 2009 (36,94%). Encara que en percentatges, La Rioja ha estat la comunitat on més electors han intervingut, el 49,97%; seguida de la Valenciana amb 49,61%; Castella-Lleó amb 48,49%; Madrid 48,10%; Castella-la Manxa 46,95; Cantàbria 46,90; Aragó 46,81; Navarra 46,30; Galícia 45,35; Extremadura 44,78; País Basc 44,55; Astúries 43,17; Múrcia 43,03; Andalusia 42,73; Balears 36,36; Canàries 35,42; Melilla 27,25 i Ceuta 26,85. Totes per sota del llindar del 50% del cens.
Ara bé, centrant-nos en el cas català, tanta sorpresa sorprèn, valgui la redundància. El desenvolupament publicitari desplegat per la majoria dels candidats a Catalunya girava prioritàriament sobre el vincle inqüestionable a Europa, alguns fins i tot imaginaven que votar per Europa era garantir la certesa del nou Estat Català. Doncs la veritat és que tot apunta que l'electorat no ha entès d'igual manera aquesta fe cega en que la Unió Europea ens traurà de l'actual cul de sac en que la classe política ens ha col·locat.
Però, és que si analitzem atrevidament els resultats dels diversos partits, no sortirem de la nostra sorpresa. D'entrada l'òstia que els partits que han governat a nivell estatal han sofert, gairebé mig milió de vots han perdut per aquestes terres. Els convergents, encara que milloren numèricament, baixen prop de 0,60 punts. Els d'Iniciativa recullen cent quaranta mil vots més i es col·loquen per davant dels populars. Ciutadans es consolida i millora resultats i apareix una nova formació política liderada pel professor Pablo Iglesias, que ha aixecat grans devocions i que ja està sofrint els atacs de l'estament polític i mediàtic.
Amb tot, per una vegada i sense que serveixi de precedent les enquestes han encertat!, la gran guanyadora de la disputa amb més de quatre-cents mil nous votants ha estat la candidatura que ha accentuat el seu discurs soberanista, de tal manera que el grup de partits que defensen la consulta milloren disset punts els seus resultats, mentre que qui la rebutgen perden vint-i-dos punts.
No obstant això, no ens duguem a engany, el gran triomfador de la cita electoral ha estat l'abstenció, 52% dels votants no han acudit a dipositar cap papereta. Per aquesta raó, si recalculem els resultats obtinguts per les diverses opcions i els traslladem a una hipotètica situació de major participació, tot es trastoca i relativiza, encara que d'això la classe política no vol ni escoltar parlar.
Alguns es preguntaran i ara què? Doncs res digne de recalcar, cadascú continuarà amb el seu discurs. Els uns amb la unitat i uniformitat incontestable i els altres en les antípodes, això sí, amb la meta posada en la consulta del 9N, per cert, cada dia amb més dubtes si cap sobre la seva celebració en aquesta data. A manera d'exemple les recents manifestacions de l'Alcalde de Barcelona, on va deixar meridianamente clar que serà legal o no es farà i que si el Tribunal Constitucional la paralitza acataran la decisió. Qui pensi que el desenllaç no serà aquest que tinguin en compte el comportament del govern català amb la convocatòria, el mateix dia 25, del Multirreferéndum. Després de la prohibició de la Junta Electoral Central i el Tribunal Suprem, van enviar els Mossos a desmantellar les urnes i a identificar a qui formaven part de les mateixes, fins i tot van arribar a denunciar a diverses per desobediència.
I si no hi ha consulta què? Doncs ja ho han advertit per activa o per passiva, eleccions plebiscitàries, ara bé, el partit governant s'ho pensarà dues vegades abans de convocar-les, no pot deixar de costat com perd suports en benefici del seu més directe contrincant, al cap i a la fi, sempre ha estat millor optar per l'original que per una mala còpia, amb tot, el President compta amb un suport popular inconcebible a pesar de les constants retallades. Fins als més enrevesats profetitzen la necessitat d'una còmoda travessia del desert de les forces convergents, cedint el govern als republicans perquè s'estavellin, pensant que el poble tornarà al corral més aviat que tard.

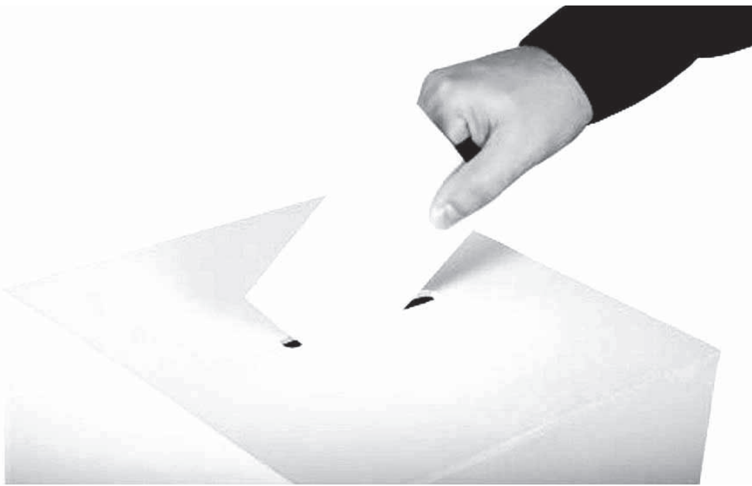
Resum de l'escrutini a Catalunya 2014 i 2009

- 2014 Escrutat 99.99 %
Vots comptabilitzats 2532629 47.63 %
Abstencions 2785160 52.37 %
Votos nuls 22524 0.89 %
Vots en blanc 43565 1.74 %

- 2009 Escrutat 100 %
Vots comptabilitzats 1984066 36.94 %
Abstencions 3386540 63.06 %
Votos nuls 15023 0.76 %
Vots en blanc 57297 2.91 %

Vots per partits a Catalunya

- 2014
ERC-NECat-EPDD 594149 23.67 %
CiU 548718 21.86 %
PSC-PSOE 358539 14.28 %
ICV-EUiA 258554 10.3 %

PP 246220 9.8 %
C's 157873 6.28 %
PODEMOS 117096 4.66 %
UPyD 32618 1.29 %
PACMA 32036 1.27 %
Altress 143261 5,66 %

- 2009
ERC-NECat-EPDD 181213 9.2%
CiU 441810 22.44 %
PSC-PSOE 708888 36 %
ICV-EUiA 119755 6.08 %
PP 354876 18.02 %

>> Contraanunci

Synusia, llibreria alternativa i espai cultural per a Terrassa

Entrevista a Alcira Padín

Miquel Gordillo i Jordi F. Fernández

Alcira Padín és una de les cares visibles de Synusia —un projecte que se situa en el context del centre social Ateneu Candela de Terrassa— que és al mateix temps una llibreria especialitzada i de proximitat i un espai de desenvolupament i formació cultural que pretén enfortir una comunitat de diàleg i d'intervenció en el teixit de la ciutat.

- Alcira, ens agradaria saber com vas arribar a la nostra ciutat i què et va induir a integrar-te en l'Ateneu Candela?

A Madrid formava part de diverses d'iniciatives articulades al voltant de la lluita contra les fronteres, els controls d'identitat, el tancament dels centres d'internament d'estrangers i la despenalització de la venda ambulant: la xarxa de suport Ferrocarril Clandestino i l'Asociación de Sin Papeles de Madrid. Doncs bé, el 2009, integrants de diversos col·lectius de Madrid, Màlaga i Barcelona ens desplacem fins a Terrassa per gravar un cedé de rap i hip hop en l'estudi de Post Scriptum Radio, a l'Ateneu Candela, HipHopLabs Against The Crisis, un cedé editat per ser venut exclusivament per manters, en el marc de la campanya «Stop redadas» o «La manta no es mi sueño».

Complicitats com aquestes van anar generant una relació afectiva i política que va fer que m'establís a Terrassa, el 2012, i que m'integrés en el projecte polític que encarna l'Ateneu Candela.

- Pots concretar la posició ideològica a partir de la qual desenvolupes la teva activitat?

Al meu adn polític i en el de projectes com Synusia hi ha la defensa dels drets socials, la cultura lliure, el programari de codi obert, la renda bàsica, el comunitarisme urbà y la democràcia real; així com la denúncia del govern de les finances, etcètera. De fet és el mateix adn polític que el d'altres projectes que tenen la seu aquí, al Candela, com ara Post Scriptum Radio i Communia.

- I quina correspondència hi ha entre Synusia i la teva visió de l'activitat política?

Hi ha situacions en què determinades iniciatives permeten conjugar vida, política i accés i generació de renda. Així, davant la conjuntura de crisi, ens plantejàvem com fer confluir feina, militància i vida. En les mateixes pràctiques on construeixes —al costat de més gent— espais de discussió i trobada, d'intervenció en l'àmbit ciutadà, de producció crítica de continguts, també et correspon fer apostes fermes per donar viabilitat a aquestes iniciatives associatives, és a dir, per fer-les sostenibles. Això requereix fer apostes vitals molt fortes, perquè els projectes perdurin en el temps. I dic apostes vitals perquè al voltant d'aquests projectes discuteixes sobre precarietat, la maduresa de les apostes polítiques, l'escalabilitat, l'articulació amb altres espais...

- Centrem-nos ara en Synusia. Quins són els seus objectius com a llibreria?

Facilitar que certs continguts —no només l'assaig polític, sinó també sobre feminismes, ecologia ... així com narrativa i poesia— enriqueixin el fons editorial a què pot accedir amb facilitat la ciutadania de Terrassa, més enllà del que es pot trobar a les grans superfícies.

I ser també una llibreria propera a la gent, petita, però especialitzada, amb el desig d'establir una relació de proximitat que no descarti l'accés a determinats materials pel fet d'estar fora del circuit de distribució comercial.

Els nostres desitjos, a més de conformar una llibreria alternativa, estan també posats en aconseguir sostenir una agenda cultural variada d'activitats —com presentacions de llibres, recitals de poesia, xerrades ...— que complementin l'activitat cultural que hi ha a Terrassa, i d'altra banda una acció formativa amb cursos o sessions, coneguts com Nocions Comunes, que es programen en funció de propostes que sorgeixen del propi col·lectiu de Synusia o, de vegades, d'altres centres socials, observatoris i llibreries amb les que constituïm la Fundació dels Comuns. Enguany s'estan duent a terme els cursos «Quant pot un cos col·lectiu?», continuació d'un curs sobre feminisme que vam dur a terme l'any passat, i el titulat «Código Gallardón».

- Ja que parlem de Synusia com a col·lectiu, ens agradaria saber quina estructura de funcionament teniu i qui formeu part del grup que impulsa el projecte?

Synusia és una associació, una llibreria associativa, que té un equip motor format per tres persones: Maria, Elena i jo, però hi ha un grup de suport ampli —d'unes 10 o 12 persones— sense el qual seria impossible sostenir el projecte i fer les tasques que ajuden a mantenir-lo: des de la gestió de la web (synusia.cc, que es va estrenar a principis d'any), anar a buscar o a retirar material a Barcelona, el disseny dels materials, etc. Aquest grup no només ajuda, sinó que també participa en la presa de decisions. En un altre nivell comptem amb un grup de socis lectors —ara mateix són una vintena— que paguen una quota mensual i són compradors habituals. Són un dels eixos que permeten afermar el projecte i per això apostem perquè més gent conegui aquesta opció i esculli aquesta forma de donar-nos suport. Nosaltres desitgem que el projecte sigui viable, perquè ara mateix no ho és, tal com ens agradaria que ho fos.

D'altra banda, també hem de considerar que, en algun cas, com a resposta a algun dels cursets formatius s'han format grups permanents de treball i debat que podem considerar vinculats afectivament a la iniciativa.

- Penses que ara i aquí, a Terrassa, es coneix prou el vostre projecte?

En realitat, el projecte el deu conèixer un 1% de la població, la que es mou en determinats ambients del centre. Això no té per què ser negatiu, però dóna una bona idea sobre quins és la situació en que es troba. Cal expandir-se. Pensem que el projecte té poc temps d'existència, no arriba a dos anys, i que tenim el camí obert per poder fer-lo escalable.

Ara, a més, tenim la llibreria consolidada, lo que ens pot ajudar a tenir una major difusió. Després de dos anys desenvolupant la nostra activitat, hem comprovat la importància d'una difusió eficaç del que significa la nostra proposta i creiem que és un bon moment per a què més gent de la ciutat conegui els continguts i els projectes vinculats a la llibreria de l'Ateneu Candela.

** Entrevista realitzada per Miquel Gordillo i Jordi F. Fernández el 21 de maig de 2014*

>> La recepta

L'estiu, temps d'albercocs

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

L'albercoc és una fruita de polpa carnosa que daurada sota el sol de les illes Balears adquireix el sabor dolç i fresc que ens acompanya des de finals del mes de maig (en les seves varietats més primerenques) i durant tot l'estiu. El galta vermella, el bord capona, moscatell, son algunes de les varietats que es cultiven principalment a Porreres. La varietat de galta vermella es una de les mes apreciada per a fer confitura i conserves.

CONFITURA D'ALBERCOC

Ingredients:

Albercocs de galta vermella madurs
400-600 g de sucre per quilo de fruita (*)
Pots de vidre

Elaboració:

Seleccionar albercocs que siguin ben madurs. Els feim ben nets i els xapam per llevar-lis els pinyols i els posam dins la greixonera amb el tall per amunt, juntament amb el sucre, entre quatre-cents i sis-cens grams per quilo (*). Deixam els albercocs i el sucre que reposin tot el vespre. L'endemà ens trobarem que els albercocs han fos el sucre i tenen suc abundós. Posam la greixonera al foc i la remenarem sovint amb una cullera de fusta, amb molt d'esment perquè no s'aferri. El més adient es fer-la d'una sola tirada, però hi ha gent que ho fa en dues. La deixa refredar i l'horabaixa li dona un altre bull. La d'albercoc ens sortirà millor si la feim d'una sola tirada. La farem bullir unes dues hores aproximadament. Hem de tenir en compte que ha de ser ben cuita. Si ens agrada el color i la textura ja la podem empotar dins pots ben nets, els quals posarem al bany maria uns vint minuts. Deixarem refredar i ja podrem guardar. Bon profit!

(*) La quantitat de sucre va a gust del consumidor i de la dolçor dels albercocs. Diuen que en la meitat està el punt just.

ALBERCOCS EN CONSERVA

Ingredients:

Albercocs de galta vermella tirant a verds
Pots de vidre
Almibar suau (100 g de sucre per litre d'aigua)

Elaboració:

Seleccionam els albercocs més verdets, els madurs ens serviran per fer la confitura, i els feim ben nets i els xapam per llevar-lis els pinyols. Prèviament haurem fet ben nets el pots de vidre i anirem ficant els migs albercocs amb el tall cap avall fins omplir el pot i així un darrera l'altre. Mentrestant haurem posat al foc una olla per fer el sucre amb aigua (almibar). Apagarem el foc quan comenci a fer bimbolletes. No ha de bullir i deixarem refredar. Després posarem l'almibar fins a bé a dalt i tancarem ben tancats els pots, els quals posarem al bany maria uns 15 minuts. Deixarem refredar i ja estaran llest per guardar al rebost. Bon profit!

COCA SENZILLA D'ALBERCOCS

Ingredients:

1 iogurt natural
1 mesura d'oli de gira-sol
2 mesures de sucre
3 mesures de farina
3 ous
1 sobre de llevat químic
un pelinoi de sal
un pot d'albercocs amb conserva
Canyella

Elaboració:

Per l'ordre dels ingredients els anirem posant dins un bol i després les remenarem fins aconseguir una pasta homogeni. Queda bastant líquida. Prèviament haurem untat un motllo rectangular de fer coques amb un poc de saïm. Posarem la massa dins el motllo i, cuitosament, anirem col·locant els albercocs un devora l'altre, a la distancia que cadascú vulgui, en fileres. Amb el tall per amunt. Això és molt important. El següent pas serà posar un pelinoi de sucre i canyella damunt cada albercoc i la coca ja estarà llesta per a enfornar durant 25 0 30 minuts.. Prèviament haurem encalentit el forn a 180º. Sempre surt bona. Bon profit i bon estiu.

El far

Federica Montseny, primera dona ministra d'Europa

Ferran Aisa

La historiadora i escriptora Antonina Rodrigo s'ha especialitzat en el gènere literari de la biografia, entre les seves obres destaca les realitzades sobre la vida de García Lorca, Margarida Xirgu, Ana Maria i Salvador Dalí, Mariana Pineda, Doctor Trueta, Amparo Poch, María de Lejárraga, etc. Ara amb l'editorial Base acaba de publicar *Federica Montseny, primera ministra electa en Europa.*

Es tracta d'un treball realment excel·lent que t'atrapa des de les primeres línies del llibre. Antonina, d'una manera planera, desgrana la vida de la "leona", com recorda l'autora, per la seva força d'oratòria davant de milers de persones. La biografia arriba en un moment oportú, doncs el pas del temps va corcant la memòria i la va desfent com un tarró de sucre. A més enguany es compleix el vintè aniversari del seu traspàs, que ha passat completament desapercebut.

Federica Montseny Mañé va néixer circumstancialment a Madrid el 1905, on els seus pares vivien extraditats després del Procés de Montjuïc. Filla dels mestres racionalistes i propagadors de l'anarquisme, Joan Montseny (Federico Urales) i Teresa Mañé (Soledad Gustavo), fundadors de *La Revista Blanca,* Federica Montseny s'educà en l'ideal llibertari. Antonina va relatant la vitalitat dels Montseny al seu retorn a Catalunya, les seves diverses residències (Horta, Sant Andreu, L'Hospitalet, Cerdanyola i el Guinardó).

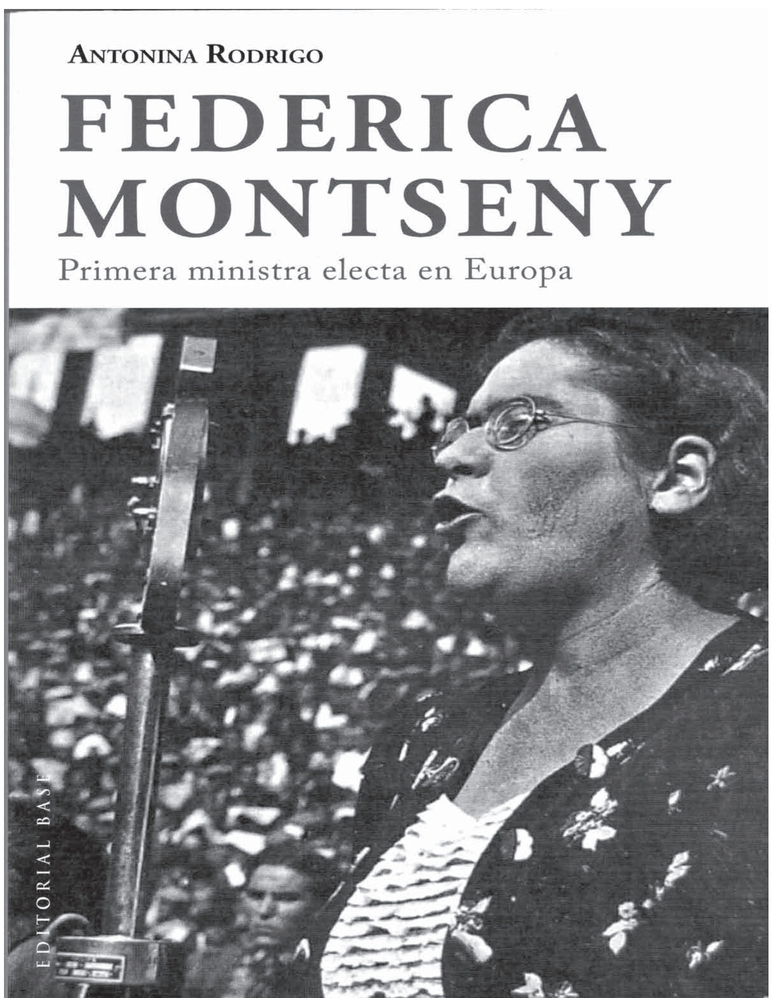
L'educació rebuda a l'entorn de la seva mare i la formació cultural a base de lectures escollides van fer d'ella una dona intel·lectualment avançada al seu temps. Els primers impactes socials de la jove seran les vagues de 1917 i la de 1919, també en aquest anys coneix a personatges del sindicalisme, del periodisme o de les lletres com Salvador Seguí, Lluís Companys, Juli Vallmitjana, Peius Gener..., que li aporten grans coneixements, que complementa amb els mítings sindicals que s'efectuen al Clot on parlen els cenetistes Ángel Pestaña i Paco Miranda. Aviat debuta com escriptora a la premsa amb el pseudònim de Blanca Montsant.

L'any 1923 la jove Federica amb 18 anys s'afilia al Sindicat d'Oficis Varis de Cerdanyola-Ripollet i comença a col·laborar a S*olidaridad Obrera* en la secció "Relieves sociales", però la suspensió governativa del diari anarcosindicalista farà que les seves col·laboracions apareguin habitualment a *La Revista Blanca*. L'any 1926 ja n'és autora de novel·les curtes de tipus social que apareixen publicades a "La Novela Ideal", la primera d'elles porta per títol *La Victoria,* on se centra en la llibertat sexual de la dona, tema que continua i supera a *El hijo de Clara* (1927).

A la segona meitat dels anys vint Federica Montseny coneix a Germinal Esgleas, el qual es convertirà en el seu company sentimental. Antonina Rodrigo desenvolupa un treball excel·lent en què la popular militant llibertària esdevé el centre d'una època de tensió però d'esperança. Són els anys de la II República i de l'adveniment hegemònic de la CNT en el moviment obrer ibèric. Per aquesta època la Federica s'afilia al Sindicat de Professions Liberals per la seva professió de periodista.

Antonina ens narra el naixement de la primera filla de Montseny, Vida, així com totes les vicissituds viscudes de l'escriptora anarquista en el temps convuls de les grans lluites del anys de la República. L'aixecament militar de 1936 i la defensa del poble són presents en el capítol "A las barricadas!"; així com el seu ingrés a la FAI. La gran activitat desplegada per Federica Montseny no decaurà fins el final de la guerra.

El seu pas per el Ministeri de Sanitat i Assistència Social, on es converteix en la primera dona ministre d'Europa, és narrat per Antonina Rodrigo amb una gran quantitat de dades sobre l'activitat incansable de la ministra anarquista: Hospitals de sang, dispensaris i clíniques d'urgència, alliberament de la prostitució, decret d'avortament, ajuda als refugiats, protecció de la infància, etc. Al front del seu ministeri va col·locar dues metgesses, Amparo Poch (CNT) i Mercedes Maestre (UGT). Federica Montseny mantindrà també una bona relació amb l'Agrupació Dones Lliures.

Antonia Rodrigo relata els difícils moments en què va viure amb motiu de les Jornades de Maig de 1937 i el final de la guerra amb els terribles dies de la fugida a França. La seva tasca al davant de la Confederació a l'exili i el seu retorn a la península, una vegada mort Franco, per continua treballant a favor de l'anarcosindicalisme i de les idees llibertàries.

Finalment Antonina narra l'enterrament de Federica Montseny a Toulouse el gener de 1994, on va ser-hi present la ministra de Sanitat i Consum del govern espanyol María Ángeles Amador, però, com diu Antonina, no va assistir-hi cap autoritat ni de la Generalitat ni de l'Ajuntament de Barcelona.

>> La taula de Porrera

Com convertir els problemes socials en problemes neuronals

Artur Sardà

Llegeixo un article sensacionalista sobre la marihuana. És una entrevista de La Vanguardia (16/06/14) al sr. Miquel Casas, psiquiatra i especialista en drogodependències; el títol "Fumar marihuana lleva al fracaso escolar y a la psicosis". I la resta de declaracions són per l'estil: reduccionistes i horripilants. En cap moment anomena el sr. Casas cap estudi científic que vingui a demostrar les seves afirmacions. En cap moment el periodista li qüestiona res, sinó que, tot el contrari, li dona peixet.

Em pregunto quina hauria estat l'actitud del periodista si l'entrevistat defensés unes altres idees. Però d'alguna manera alarmar sobre els riscos de la marihuana es considera políticament correcte i s'ha de fomentar. És perquè es considera prevenció?

Crec que ja he comentat en alguna altra ocasió que, segons Escohotado, l'estudi més extens i complert que mai s'ha fet sobre la marihuana data dels anys 30 als Estats Units, es va encarregar per buscar motius que justifiquessin la planificada prohibició i, tot i així, la conclusió fou que "els perills de la marihuana s'han exagerat".

Però aquest estudi és de fa molts anys; n'hi ha de més moderns, així com una extensa literatura sobre les propietats medicinals d'aquesta planta. Però ara no m'entretindré a buscar-la. Per a què? Aprenem del dr. Casas!

El que sí que vull anomenar són unes estadístiques de l'Òrgan Tècnic de Drogodependències de la Generalitat de Catalunya dels anys 2004 al 2006, segons les quals fins a un 80% dels adolescents entre 14 i 18 anys havien consumit marihuana en alguna ocasió.

Segons les teories del sr. Casas ara hauríem de tenir tota una generació entre els 24 i els 28 anys amb el cervell fregit.

I què tenim? Tenim una generació amb xifres d'atur del 50 %, amb treball precari i esclau els pocs que treballen, sense expectatives de futur, vivint dels pares, amb massa temps lliure per avorrir-se i amb massa pocs recursos per cultivar-se,... En fi, una generació a la que li ha tocat viure en unes condicions socials que els poden abocar a comportaments antisocials, trastorns mentals i actituds irresponsables diverses, entre elles també l'abús de drogues.

Els que tenim més de 50 anys ja hem viscut situacions similars, a finals dels 70 i als 80, quan un seguit de crisis econòmiques i unes males polítiques socials es van visibilitzar i camuflar en forma de Guerra contra la Droga. D'aquesta manera els polítics estan més tranquils.

Ara potser n'estem preparant una de semblant. Potser per això els srs. Casas i tota la purria inquisitorial de bata blanca cada vegada surten més als diaris, abocant al món falses pistes per combatre, en definitiva, la consciència social de la població.

Un exemple. A Reus, ciutat famosa pel seu comerç, fa poques setmanes es va celebrar una manifestació contra la droga i la delinqüència en un barri dels més pobres de la ciutat: el barri Sant Josep Obrer, també famós pel seu comerç.

La manifestació la promovia l'Església Evangelista i el lema era "Este barrio es de Cristo". A la manifestació s'hi van personar l'alcalde (CiU) i la tinent d'alcalde (PP), els quals foren aclamats pels manifestants pel seu suposat suport solidari. És a dir, que els dos principals representants locals dels dos partits que estan fent unes polítiques més antisocials, més lesives precisament pels habitants d'aquests barris, transformen la indignació popular en suport i probablement en vots, per obra i gràcia de la Droga passada pel filtre de Crist.

Ho veieu com la prohibició serveis per moltes coses? Ho veieu com el sr. Casas te les seves raons?

Una mirada crítica des del cinema

The end. (Or to be continued...)

Joan Canyelles Amengual
joancamen@gmail.com

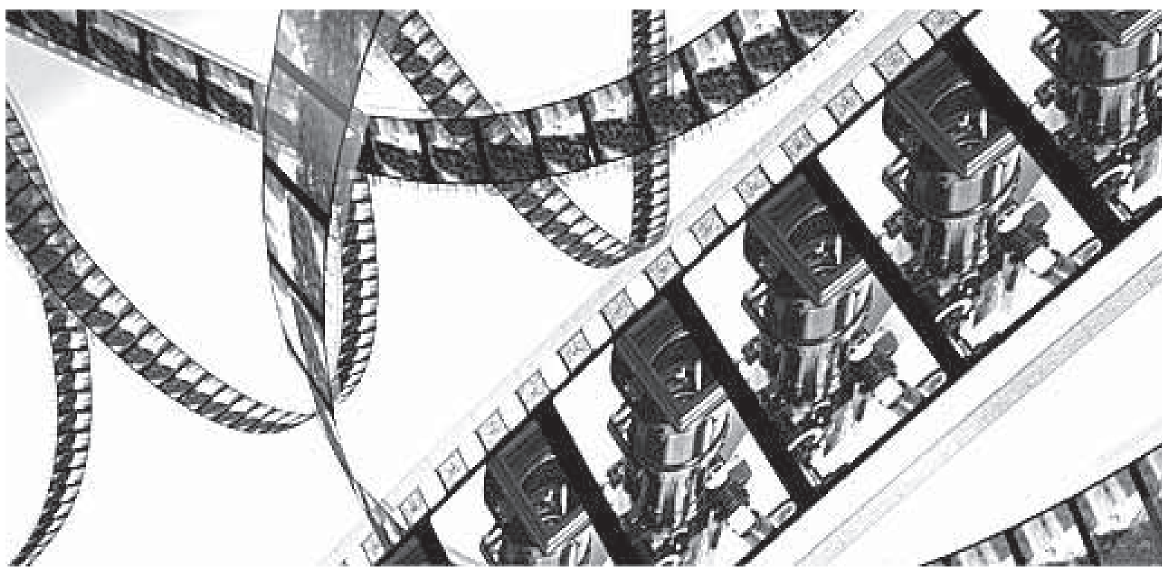
M'agradaria poder explicar que la meva afició al cinema, que trapassa la frontera del senzill plaer de veure pel·lícules, em ve de molt enrere. Que quan tenia onze anys em vaig començar a interessar per qui havia fet aquells films que tant m'agradaven, que als catorze llegia i coleccionava les revistes "Fotogramas", "Dirigido por" o "Objetivo", i que en els primers anys a la facultat organitzava cinefòrums sobre Ford, Ozu o Murrnau.
Però res de tot això seria cert. En realitat aquesta afició al cinema és bastant tardana. Escoltant un programa de ràdio que es deia "Polvo de estrellas" i que conduia Carlos Pumares, vaig començar a sentir parlar de pel·lícules com "El maquinista de la General", "Historias de Filadelfia" o "Los cuatrocientos golpes" i de directors com Hawks, Wilder, Lang o Truffaut. Era a finals del 80 i principis del 90. La curiositat (tal volta latent) es va despertar.
Més endavant el programa de José Luís Garci "Que grande es el cine", em va ensenyar a a mirar les pel·lícules d'una altra manera. No tinc cap simpatia per aquest director (cada vegada més i més a la dreta) ni per la majoria del tertulians que participaven a la tertúlia posterior. Però vaig començar a aprendre a fixar-me amb la composició del pla, amb els moviments de càmera, amb les el·lípsis, amb els actors i les actrius, amb el muntatge. I passats tants d'anys no he deixat de ser un aprenent.
I a finals dels 90, les circumstàncies em permeteren anar formant una certa videoteca i biblioteca cinematogràfica. Aquesta és la petita història de la meva passió pel cinema,(no dic cine-filia, perquè crec que aquesta paraula exigeix bastants més coneixements dels que jo tinc). Com segurament ha quedat clar en aquestes col·laboracions per a la revista de la CGT, les meves preferències es decantaren sobre tot pel cinema clàssic de Hollywood i per alguns moviments cinematogràfics europeus (Novelle Vague, Free Cinema, Neorrealisme....).
També vull dir que per la meva edat (soc del 1961), vaig arribar a temps per veure les acaballes d'un temps en el qual el cinema era una cosa bastant diferent a la d'ara. Quan jo era petit a les sales es projectaven dues pel·lícules: la de l'estrena i la de complement. Record que quan van llevar aquesta, a molts i moltes ens va semblar que la gent no pagaria l'entrada per veure "només" una pel·lícula.
Naturalment no hi havia "multicinemes". Totes les sales tenien una pantalla gran. I també gairebé totes tenien l'olor característica d'una producte químic del qual ara no record el nom. Aquestes pantalles estaven protegides per unes cortines. Algunes vegades, la projecció començava quan aquestes cortines s'anaven obrint d'esquerra a dreta i de dreta a esquerra. A mi, aquest moment em semblava màgic.
Les llums d'algunes sales (la del Rívoli, per exemple, que estava i afortunadament encara està, molt aprop de casa meva), s'anaven apagant molt lentament. El meu germà i jo, tencavem els ulls durant uns segons i els tornavem obrir. Era un petit joc per acursar el temps d'espera a que la sala estigués completament a les fosques i començàs la pel·lícula.
I per descomptat, anar al cinema era una festa. La televisió franquista només tenia dues cadenes amb blanc i negre i els televisors eren petits i la qualitat de les imatges no era per tirar coets (encara que això, nosaltres, en aquell temps no ho sabíem).
Per a mi ha sigut un autèntic privilegi i un orgull col·laborar en aquesta revista. Ho dic molt sincerament. I una sorpresa que s'hagi allargat durant tant de temps. Record que sempre que enviava els articles al meu amic Pep, sempre afegia al final :"si trobau que no té prou nivell ho entendré perfectament". El meu agraïment per la vostra paciència i per haver-me donat aquesta oportunitat es immens. Molt i molt especialment al Pep, que tant sovint m'ha hagut de reclamar l'article perquè s'estava acabant el temps límit per enviar-lo. Mai, i quan dic mai és mai, el vaig enviar en el termini acordat. GRÀCIES PEP.
Amb relativa freqüència he tingut la impressió de que alguns i algunes podríeu pensar que la pel·lícula triada era inadecuada per aparèixer a una revista com la nostra. Crec que ja ho vaig escriure una vegada (soc conscient de que m'he repetit molts de cops). Seguramen teniu raó, però a mi em falta preparació per parlar d'un cinema autènticament alternatiu i revolucionari. La meva ignorància, com la meva peresa, es oceànica. Tal vegada aquest és un dels motius del meu comiat. (Comiat temporal esper-ho. "La guerra ha terminado" de Resnais, "La gran ilusión" de Renoir, "El acorazado Potemkin" de Eisentein o "La clase obrera va al Paraiso" de Petri entre d'altres, son pel·lícules del les quals encara m'agradaria poder parlar algun dia).
En qualsevol cas, la meva intenció era obrir un petit espai de cultura cinematogràfica i parlar amb vosaltres de les pel·lícules que m'agraden i de les quals es pot treure algú missatge alternatiu, encara que estigui amagat i no sigui fruit de la deliberada voluntat del director.
Pels i les aficionades al cinema, les pel·lícules són un tema de tertúlia gairebé inesgotable. A mi m'ha agradat imaginar que les col·laboracions eren una mena de diàleg, una conversa amb la qual, vosaltres amb la revista a les mans discrepàveu radicalment de les meves opinions o hi estàveu més o manco d'acord.
La meva militància a la CGT és llarga. Si fa no fa, uns vint anys. Dic això perque és l'anarcosindicalisme i el nostre caràcter combatiu el que ha fet que durant tot aquest temps mai m'hagui plantejat donar-me de baixa o canviar de sindicat.
Més enllà de cojuntures, d'afinitats o discrepàncies amb les distintes secretaries i més enllà també de la predominança del cololr vermell o el negre, de les estratègies sindicals o d'actituds que de vegades m'han desagradat força, sempre he tengut clar que partir no era la solució. Únicament ho hauria fet si hagués vist una actitud pactista o traïdora o una renúncia expressa als nostres principis.
Però per altra banda, estic convençut de que l'anarquisme del segle XXI no pot ser explicat de la mateixa manera que en el segle XIX. Quan llavors es parlava de l'abolició de la propietat privada la majoria dels treballadors i les treballadores no podien ni somiar en ser propietaris d'alguna cosa. I quan es parlava de l'abolició del Estat, no hi havia sanitat pública, ni prestacions d'atur, ni pensions de jubilació, ni escoletes, ni serveis socials.
L'Estat era sola i únicament el braç armat del capitalisme. Certament es podrà argumentar que aquestes prestacions no són més que el mur de contenció de la revolta, però el que vull dir es que s'ha d'elaborar molt bé el discurs que impulsa la lluita per la desaparició de l'Estat, al mateix temps que es combaten les seves retallades.
Des del meu punt de vista, l'anarquisme és la més alta expressió de llibertat de l'ésser humà. Però no una arma de superioritat ideològica. Ha de tenir molt, d'una ètica personal que et faci gairebé refractari a l'exercici de qualsevol tipus de poder o d'imposició. I crec tambè que ha de ser generós i obert.
Personalment crec que sense moltes i molts companys i companyes de CCOO i UGT i d'altres que no estan afiliats a cap sindicat, no podrem capgirar les coses. Sense ells i elles, l'autèntica revolta mai serà possible. No vull confondre l'enemic ni menysprear a les persones que no van al mateix port que jo. Vull que la ràbia ocupi l'espai just i necessari per combatre el capitalime i el patriarcat, no a una bona part de les seves víctimes inconscients. No vull estar barallat amb mig món. Senzillament vull ser feliç aprenent a ser llibertari i com diu aquella cançó de Lluís Llach "Amb el somriure, la revolta".

Gràcies per tot una altra vegada.

Una molt forta i sincera abraçada per totes i tots. I fins molt aviat.

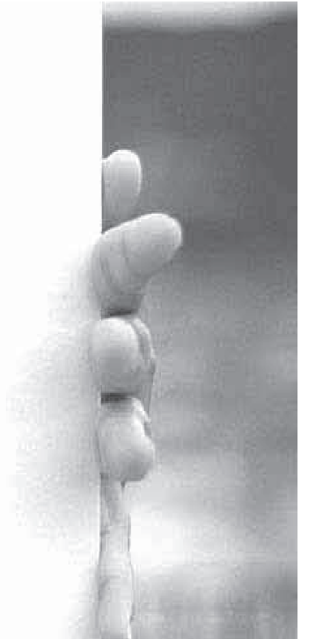
VISCA EL CINEMA!

SALUT, ANARQUIA I REVOLTA.

#sentitcrític: nou projecte de periodisme d'investigació

#sentitcrític
http://www.sentitcritic.cat/

QUÈ ÉS CRÍTIC?

Crític és un mitjà digital especialitzat en investigació, periodisme reposat i anàlisi crítica. L'impulsa una cooperativa de periodistes formada per Roger Palà, Sergi Picazo i Joan Vila, amb el suport i participació d'una xarxa de periodistes i col·laboradors. Editarem cada setmana un reportatge en profunditat sobre un tema d'actualitat política, econòmica i social. També publicarem continguts diaris d'opinió i anàlisi i una entrevista setmanal. Puntualment editarem revistes monogràfiques en paper sobre temes de gran interès social. Una aposta pel periodisme amb #sentitcrític, que es finançarà mitjançant la subscripció.

PER QUÈ FEM CRÍTIC?

Ens adrecem a una comunitat interessada en el periodisme d'investigació. Creiem en el periodisme incòmode, el que aborda els temes amb profunditat, context i dades, contrastant les fonts i sense caure en el pamflet. Apostem pel periodisme reposat o slow journalism: menjar poc i pair bé. Volem defugir el fast food informatiu i el "periodisme de tuits". També volem visualitzar i potenciar veus crítiques en l'àmbit de l'anàlisi i l'opinió, amb l'objectiu de trencar amb l'univers autoreferencial dels "opinòlegs" i tertulians. Creiem que un millor periodisme vol dir uns millors ciutadans, més ben informats i més lliures a l'hora de prendre decisions.

QUÈ FAREM A CRÍTIC?

Un reportatge d'investigació setmanal. Prioritzarem el periodisme de dades, el fact checking i l'anàlisi de l'activitat d'administracions i grans corporacions privades. Política, economia i societat seran els grans eixos, posant el focus als Països Catalans i a l'Estat espanyol. Aquest contingut serà, en un primer moment, exclusiu per a subscriptors, i posteriorment s'obrirà a tota la comunitat.

Una altra mirada al dia a dia. No tenim ni la capacitat ni la necessitat d'estar pendents de l'última hora i l'actualitat. Això ja ho fan molts altres mitjans. Per això a CRÍTIC prenem el compromís de publicar cada dia de dilluns a divendres un únic contingut d'actualitat. Una anàlisi en alguns dels nostres blocs temàtics o de col·laboradors, un article d'opinió d'un tema clau, una entrevista en profunditat... Aquests continguts seran en obert per a tota la comunitat.

Avantatges exclusius per a subscriptors. Crític es finançarà principalment gràcies als subscriptors. Tots ells tindran accés als continguts abans que siguin publicats en obert, els seus comentaris seran destacats entre els de tota la comunitat i rebran de forma periòdica la Selecció Crític, un recull d'articles i reportatges bàsics de la premsa nacional i internacional. Tots els subscriptors podran participar en el debat sobre CRÍTIC a través d'un bloc col·lectiu obert a aportacions autocrítiques, d'enquestes sobre els continguts i de trobades periòdiques de subscriptors. Proposarem al subscriptor participar en entrevistes d'autoria col·lectiva per a la web de CRÍTIC.

Monogràfic CRÍTIC: El Procés. Som digitals, però també som uns fans del paper. CRÍTIC publicarà periòdicament monogràfics en paper sobre temes de gran rellevància. El primer es titularà El Procés i serà una anàlisi en profunditat de totes les derivades obertes amb el procés sobiranista. L'objectiu és publicar, si la capacitat del projecte ho permet, com a mínim un monogràfic a l'any.

QUÈ INCLOU LA SUBSCRIPCIÓ A CRÍTIC?

Hi haurà dues modalitats de subscripció: semestral (30 euros) i anual (52 euros). Durant els 40 dies de micromecenatge, la subscripció semestral costarà 25 euros i l'anual, 40. Totes les subscripcions inclouen els següents avantatges:

- Accés en exclusiva als reportatges d'investigació abans de la seva publicació en obert.
- Enviament periòdic de la Selecció CRÍTIC, un recull d'enllaços a articles i reportatges de premsa nacional i internacional.
- Reconeixement en la comunitat. Els teus comentaris apareixeran destacats respecte la resta d'aportacions.
- Participació en les trobades de subscriptors fora de la xarxa.
- Participació a FemCRÍTIC, blog col·lectiu sobre periodisme en què periodistes i subscriptors comentarem i analitzarem els continguts de CRÍTIC i aportarem reflexions sobre el present i el futur de l'ofici.
- Monogràfic CRÍTIC en paper (només amb la subscripció anual).

LA COOPERATIVA CRÍTIC: QUI SOM?

CRÍTIC serà una empresa cooperativa perquè els seus impulsors apostem per un format empresarial de gestió democràtica, amb participació econòmica equitativa dels socis, autonomia i integrat en l'àmbit de l'economia social i solidària.

Socis de treball. Els tres socis de treball de CRÍTIC i fundadors del projecte són els periodistes Roger Palà, Sergi Picazo i Joan Vila. Els tres han pres part del projecte de l'Anuari Mèdia.cat, impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils. En Roger i en Sergi deixen les seves feines per implicar-se el 100% a CRÍTIC, coordinant tots els àmbits redaccionals i empresarials. En Joan tindrà una implicació a temps parcial, dedicada a la comptabilitat i gestió econòmica de la cooperativa. Podeu consultar les seves biografies en detall en aquest enllaç.

Equip CRÍTIC: La nostra "redacció pirata". Comptem amb un petit equip de col·laboradors regulars, que elaboraran gran part dels reportatges d'investigació. Seran Marc Andreu, Laia Altarriba, Xavier Alegret, Marc Font i Núria Vilà, a més del fotoperiodista i il·lustrador Jordi Borràs. Provenen d'àmbits periodístics diversos, la majoria han col·laborat a l'Anuari Mèdia.cat i han treballat tant en mitjans tradicionals com a la premsa alternativa.

Col·laboradors d'opinió i anàlisi. Una trentena d'analistes aportaran de forma puntual continguts a CRÍTIC. Hem intentat combinar experiència amb joventut i persones amb presència als mitjans tradicionals amb apostes de futur. Són Jordi Armadans (periodista i director de la Fundipau), Antonio Baños (periodista i escriptor), Josep Manel Busqueta (economista i membre del Seminari Taifa), Miquel Carrillo (secretari executiu d'Enginyeria Sense Fronteres), Albano Dante i Marta Sibina (editors de la revista Cafè amb Llet), Manuel Delgado (antropòleg), David Espinós (consultor en comunicació), Iolanda Fresnillo (especialista en deute), Oriol Fuster Cabrera (periodista i traductor), Gemma Galdon (professora de seguretat, tecnologia i societat a la UB), Aitor Hernández (professor de dret constitucional i ciència política a la UB), Marina Llansana (consultora en comunicació), Helena López Vallejo (periodista), Guillem Martínez (periodista), Ivan Miró (sociòleg i cooperativista), Fabián Mohedano (treballòleg), Merche Negro (periodista i comunicadora), Ismael Peña (professor de dret i ciència política de la UOC i director d'Innovació de la Fundació Jaume Bofill), Homera Rosetti (periodista), Elisenda Rovira (periodista), Nel·la Saborit (enginyera i secretària tècnica de l'ANC), Martí Sales (poeta i músic), Montse Santolino (periodista i directora de comunicació de la FCONGD), Antoni Soy (catedràtic d'economia de la UB), Joan Subirats (catedràtic de ciència política de la UAB), Joan Manuel Tresserras (doctor en ciències de la informació i professor de periodisme de la UAB), Gemma Ubasart (doctora en ciència política per la UAB) i Ricard Vilaregut (politòleg i director del CIEMEN).

Socis col·laboradors. CRÍTIC compta amb una cinquantena de socis col·laboradors d'àmbits socials, polítics i culturals molt diversos, que han aportat capital inicial al projecte amb quantitats que sumen entorn de 50.000 euros. Els socis col·laboradors formaran part del consell editorial de CRÍTIC i tindran el 40% dels vots en l'assemblea general anual de la cooperativa. El 60% restant dels vots recaurà sobre els socis de treball, que seran els responsables finals de tots els continguts.

A QUÈ DEDICAREM LES VOSTRES APORTACIONS?

Els micromecenes de CRÍTIC seran els seus primers subscriptors. Volem que CRÍTIC sigui des del primer moment un producte del tot professional. El procés d'arrencada i el cost del primer exercici s'eleva fins als 80.000 euros, que inclouen tant els recursos humans que faran possible el projecte (dos periodistes a jornada completa, un gerent a temps parcial i una xarxa de prop de trenta col·laboradors remunerats) com tota l'estructura administrativa bàsica. Part de la inversió serà coberta amb el crowdfunding. Una altra part serà coberta a través de les aportacions dels socis col·laboradors i del capital invertit pels tres socis de treball.

La clau del projecte serà la consolidació dels primers micromecenes en subscriptors regulars. Segons el nostre pla d'empresa, la viabilitat del projecte serà a quatre anys quan hem d'assolir un mínim de 1.000 subscriptors.

Això permetria mantenir l'estructura i els col·laboradors. El finançament col·lectiu serà la clau de la independència d'un projecte que no es basarà en grans anunciants, d'un inversor individual o de crèdits bancaris. A més, també ens finançarem amb publicitat (amb criteris ètics), però mai podrà representar més del 25% dels ingressos de la cooperativa.

CALENDARI DE LLANÇAMENT

En aquests moments estem treballant en la pàgina web de CRÍTIC. També fa mesos que estem treballant en la recerca i investigació de temes periodístics. A hores d'ara ja tenim en marxa el blog de la campanya #sentitcrític.

CRÍTIC publicarà el seu número zero el mes de setembre de 2014, i a partir de llavors començarà a publicar amb regularitat.

El llançament anirà acompanyat d'un acte de presentació per a micromecenes que hagin realitzat inversions de 60 euros o més. El mes d'octubre, coincidint amb el llançament de la revista EL PROCÉS, realitzarem un acte obert al públic general a Barcelona.

Llibres

La guerra del pan

Hambre y violencia en la 9Barcelona revolucionaria. De diciembre de 1936 a mayo de 1937.

Agustín Guillamón

Aldarull / Dskntrl, 2014, 564 pàg,

La pugna entre el PSUC i la CNT, de desembre de 1936 a maig de 1937, va ser un conflicte ideològic, però sobretot l'enfrontament de dues polítiques oposades d'abastament i gestió econòmica de la gran urbs barcelonina.
Comorera, des de la Conselleria de Proveïments, prioritzava el poder del PSUC a l'abastament del pa o la llet a la ciutat de Barcelona. Millor sense pa ni llet, que un pa i una llet subministrats per els sindicats de la CNT. Fam i penúries dels barcelonins eren el preu a pagar per l'increment del poder del PSUC i de la Generalitat, en detriment de la CNT.
El PSUC, en una ciutat sotmesa a les penalitats i privacions de la guerra, oposava la llibertat de mercat a la racional distribució alimentària, realitzada molt eficientment per els comitès de proveïments de les barriades.
La fam dels treballadors va ser causada per la maniobra conscient dels partits burgesos i contrarevolucionaris, des d'ERC (republicans) fins al PSUC (estalinistes), per debilitar i derrotar als revolucionaris. A aquest procés l'hem anomenat guerra del pa.
El desarmament dels treballadors era l'objectiu fonamental d'aquests partits. També els comitès superiors llibertaris van veure en els comitès de barri als seus pitjors enemics, quan aquests es van negar a acatar els decrets de desarmament pactats amb el govern.
A finals d'abril, els comitès revolucionaris van desbordar als comitès superiors cenetistes. La insurrecció dels treballadors, al maig de 1937, no va ser derrotada militarment, sinó políticament, quan els líders anarcosindicalistes van donar l'ordre d'alt el foc.
La fam i el desarmament eren els dos objectius necessaris per a l'inici del procés contrarevolucionari, que va desencadenar tota la seva força repressiva contra els militants cenetistes i les minories revolucionàries en l'estiu de 1937.

La barbarie deportiva

Crítica de una plaga mundial

Marc Perelman

Virus editorial, 2014, 240 pàg.

En pocs decennis, l'esport s'ha convertit en una potència mundial ineludible, la nova i veritable religió del segle XXI. La seva litúrgia singular mobilitza al mateix temps i en tot el món a immenses masses amuntegades en els estadis o congregades davant les pantalles de tot tipus i grandària que els afeccionats visualitzen de manera compulsiva. Aquestes masses gregaries, obedients, moltes vegades violentes, mogudes per pulsions xovinistes, de vegades xenòfobes o racistes, estan assedegades de competicions esportives i reaccionen eufòriques a les victòries o als nous rècords.
La pròpia organització d'un esport d'abast planetari, fonamentat en un ordre piramidal opac, s'ha erigit i consolidat com una manera de producció i reproducció socioeconòmic que ho envaeix tot. L'esport, convertit ja en espectacle total, s'afirma com el mitjà de comunicació exclusiu, capaç d'estructurar en tota la seva profunditat el dia a dia de milions de persones, des de la fisonomia de les ciutats, fins als ritmes de treball i l'estructuració del temps lliure.
Màquina d'apiconar aniquiladora de la Modernitat decadent, l'esport-espectacle ho ofega tot al seu pas i esdevé el projecte d'una societat sense projecte.

El terror estalinista en Barcelona (1938)

Agustín Guillamón

Aldarull & Dskntrl.ed!, 2013, 332 pág.

El deu de febrer de 1938, a Barcelona, cap a les deu de la nit, un jove d'uns vint anys, vestit amb l'uniforme de capità de l'Exèrcit, havia encès un cigarret. Tenia una cita.
Era un fred dia d'hivern. El lloc era solitari i desapacible, les cases més properes es trobaven a uns cinc-cents metres de distància. Estava esperant en el carrer Legalitat, a l'altura d'Alegre de Dalt, en una zona despoblada, sense urbanitzar, propera a la casa coneguda com Can Compte.
Es van aproximar els dos homes amb els quals havia concertat la cita. En resposta a la seva salutació el més proper, a la seva esquerra, li va disparar, a mitjan metre de distància.
La bala va penetrar per la cara cap a l'esquerra de la boca, seguint una trajectòria de baix dalt i d'esquerra a dreta que va destrossar dues peces dentàries, part del paladar i es va incrustar en el crani, sense provocar orifici de sortida. El segon home es va assegurar la mort del capità disparant dues vegades en el cap del cos ja tendit en el terra, decúbit supí.
Qui era el jove assassinat? Qui i per què el van assassinar? Qui va investigar l'assassinat?
Qui, i per què, van ser detinguts, torturats i jutjats per aquest crim? Quines implicacions polítiques van desviar la investigació criminal? És possible solucionar un assassinat setanta anys després de ser comès? Pot resoldre la investigació històrica un crim que, en el seu moment, va ser despatxat descuidadament per la investigació policial? Dilucidar avui aquest crim, pot ajudar-nos a comprendre una societat que, en el 1938, estava immersa en una cruenta guerra civil?
Què importava una altra víctima més, en una Barcelona bombardejada i famolenca, sotmesa al terror policíac, en la qual els revolucionaris eren perseguits i, de vegades, desapareixien en les checas?

>> Revistes

MITJANS EN LLUITA

Publicació de la coordinació Mitjans en Lluita que agrupa treballadors de diversos mitjans informatius, http://mitjansenlluita.wordpress.com

LA BURXA

Periòdic de comunicació popular de Sants (Bcn) i barris veïns, http://laburxa.cat

NO JUGUEM!

Publicació de campanya Aturem BCN World, http://www.nojuguem.cat

METRO DE PAPER

Butlletí de la Secció Sindical de CGT al Metro de Barcelona, http://www.cgtmetro.org

35 anys de la mort de Valentín González a València

CGT València

El passat 25 de juny es complien 35 anys de la mort Valentín González Ramírez, treballador de la Colla del Mercat de d'Abastos de València, militant anarcosindicalista de 20 anys d'edat. Va ser assassinat el 25 de juny de 1979 d'un tret a boca de canó per la Policia Nacional durant una Vaga legalment autoritzada en defensa de les reivindicacions de la classe treballadora.
Per això la Confederació General del Treball i especialment el sindicat de Transports, Comunicacions i Mar de la CGT (abans sindicat de Transports de CNT) a València, van organitzar un seguit actes el 25 juny: una concentració d'homenatge al company Valentín a l'entrada principal de l'Antic Mercat dAbastos de València, i la xerrada "Valentín González 35anys després, Transició versus Repressió" amb José Manuel Muñoz Póliz, Antonio Pérez Collado, Paqui González i Ricard Camil Torres, al Centre Cultural Octubre.
També es va publicar un Quadern amb motiu del 35 anniversari del seu assassinat. Editat pels sindicats de la Confederació a València, a través de les seves 28 pàgines, recull aquest quadern els fets del Mercat d'Abastaments i l'assassinat de Valentín. El quadern inclou fotos, cartells, cròniques i articles, que pretenen recuperar la memòria de la classe treballadora.
Finalment, remarcar que s'està preparant el documental "Valentín. La otra Transición", un documental sobre la Transició i l'assassinat del jove cenetista Valentín González el 1979, un treball audiovisual que es podrà veure a finals de 2014.
Avui més que mai seguim reivindicant la memòria i la justícia del company Valentí. El nostre company va morir per l'impacte d'una pilota de goma disparada a menys de tres metres de distància durant la vaga de proveïments, al centre on treballava juntament amb el seu pare. La repulsa per la mort de Valentín va mobilitzar una de les manifestacions més importants durant l'anomenada Transició a la ciutat de València, a més de la convocatòria total i unitària de Vaga General recolzada per totes les organitzacions polítiques i sindicals.
Parlar de Valentín González és parlar de repressió, de memòria, de justícia i sobretot de DIGNITAT I SOLIDARITAT OBRERA.
Juntament amb les companys i companyes, familiars i amics de Valentín González, seguirem donant guerra, guerra a l'explotació, guerra a la injustícia i l'oblit. Més informació al web http://valentin.cgtvalencia.org/

Valentín González Ramírez
NO OLVIDAMOS
1979-2014 CGT

Miquel Amorós, historiador

"Per canviar de model de transport cal canviar de societat"

"La classe política sorgida de la Transició va fer seves totes les tendències totalitàries de l'urbanisme franquista"

> LA FRASE...

"El TAV és una eina dissenyada per comunicar les elits de la perifèria amb el centre dirigent"

Josep Estivill

Historiador, teòric i militant anarquista. Ha estat en diversos grups, a la presó (durant mesos) i a l'exili. Ha escrit llibres, articles i pamflets; ha fet investigacions sobre l'anarquisme, també traduccions, i ha donat moltes conferències i xerrades.

— En xerrades i articles qüestiones el model del tren d'alta velocitat. Quin és el seu impacte social i polític?
El TAV és fonamentalment un instrument de reordenació del territori en favor de les aglomeracions metropolitanes, però a l'Estat espanyol és, a més a més, una eina de centralització política, dissenyada per comunicar les elits de la perifèria amb el centre dirigent. L'impacte és múltiple: degradació ambiental, fragmentació del territori, concentració de la població a les conurbacions, desequilibri territorial, reforç de l'Estat autoritari i de l'aparell burocràtic, malbaratament de recursos, encariment del transport ferroviari, empobriment de les economies camperoles, etc.

— Podem fer alguna cosa per aturar l'AVE (de manera efectiva)?
Per aturar el TAV cal que la població afectada es mobilitzi. Quan ha estat així –a Euskal Herria, a la Valsusa- s'ha forçat un debat públic sobre l'alta velocitat i s'ha aconseguit aturar o, al menys, retardar les obres del TAV. Actualment, amb un Estat sobreendeutat, les obres es ralentitzen o, fins i tot, s'aturen soles. No n'hi ha de calés.

— Quin model de transport sostenible és el que caldria potenciar com a alternativa a l'alta velocitat?
No pot plantejar-se un model ferroviari sostenible en una societat que no ho és. Podem apel·lar a formes de mobilitat menys impactants i ruïnoses, com ara l'extensió del transport públic convencional, no elitista, amb tecnologia moderna, encara que això no fóra efectiu sense restringir dràsticament el transport privat. Nogensmenys, per canviar de model de transport cal canviar de societat.

— Lligues la tecnologia de l'alta velocitat amb un model d'urbanisme dissenyat a conveniència de les oligarquies on les ciutats esdevindran gairebé presons.
En propietat ja no podem parlar de ciutats, sinó de conurbacions. És la forma d'hàbitat que, primer, durant el procés d'industrialització i, després, durant el de motorització privada, va substituir les ciutats tradicionals. Es tracta d'una constel·lació de fragments urbans despersonalitzats connectats per vies de circulació, sense centre real, ni tampoc projecte comú, sense teixit social ni límits. És el lloc on viuen les poblacions massificades, la vida de les quals està sotmesa als imperatius del consum.

— Continuant amb els temes d'urbanisme, com valores l'aprovació de la llei de rebaixa fiscal dels casinos i la construcció del complex BCN World?
Els projectes sobiranista, federalista o centralista per a Catalunya, semblen materialitzar-se tots amb la idea d'un paradís anti-ecològic de flexibilitat laboral i permissivitat fiscal. Un parc temàtic per masses ludòpates. La classe dirigent catalana vol demostrar que sigui quin sigui el model polític per adoptar, aquest ha de ser compatible amb les formes més salvatges de capitalisme. El desenvolupament ferotge d'una economia globalitzada sembla ser la base de totes les variants de l'autogovern, tal com ens el venen els polítics de tota mena.

— La teva anàlisi de l'urbanisme i la mobilitat et porten a desmuntar el mite de la Transició Democràtica
He dit des de l'inici de la mateixa Transició que aquesta no era més que un pacte de conservació del Franquisme sota aparences superficialment liberals. La Transició no va alterar la composició orgànica de la classe dirigent, ni va desbancar l'aparell administratiu i funcionarial franquista. Simplement va deixar espai per la creació necessària d'una nova classe política professionalitzada. En quant a l'urbanisme, aquesta classe política va fer seves totes les tendències totalitàries de l'urbanisme franquista. Podem dir que van dur a terme l'expansió urbana més depredadora amb el territori, afavorint els constructors i especuladors, bé facilitant-los el finançament alliberant el capital de les caixes, o bé promulgant lleis permissives del sòl i plans d'ordenació expansius. La Transició va significar la realització sistemàtica i organitzada d'un procés d'urbanització que el Franquisme havia endegat amb desordre.

— Com veus l'evolució del pensament anarquista dels darrers anys i el creixement d'organitzacions anticapitalistes com la PAH o la CUP?
Són dues coses diferents. La PAH és un moviment social reivindicatiu que lluita contra els efectes devastadors entre la població més desfavorida de l'especulació immobiliària, de la que és principal responsable la banca i els polítics. No és expressament anticapitalista ni es declara així, encara que intrínsecament ho sigui, ja que reflecteix d'alguna manera per on va la nova lluita de classes. La CUP és un moviment polític independentista, que utilitza les eleccions per aconseguir posicions de poder dins les institucions. No cal confondre la qüestió social amb la qüestió nacional, encara que aquesta confusió serveixi per recol·lectar vots i captar militants. La lluita social porta a la confrontació amb el sistema capitalista i l'Estat, sigui aquest català o espanyol. No implica aliances circumstancials amb sectors burgesos. La lluita nacional només porta al xoc entre l'Estat central i la comunitat que vol segregar-se, sense qüestionar els models polítics i econòmics de la nova entitat independent. Per a tal fi tots els pactes directes o indirectes semblen bons, fins i tot amb l'oligarquia. Per un anarquista, els procediments de l'enemic — partits, eleccions, Estat, economia més o menys "social" de mercat— no serveixen per lluitar contra ell. Els mitjans no poden separar-se dels fins. Les eines porten inscrites el seu ús: els parlaments, la televisió o el nacionalisme només són bons per allò pel que es van fer.

QUI PAGA MANA

D'agents socials a delinqüents

Emili Cortavitarte Carral

En el llenguatge políticament correcte s'entenia per agents socials a les organitzacions sindicals i a les empresaris. Especialment, si les primeres contribuïen a l'engranatge del sistema capitalista mitjançant una sèrie de pactes o acords que mantenien la pau social, permetien la competitivitat de les empreses i l'augment dels beneficis, contenien els salaris, "flexibilitzaven" la normativa laboral, "modernitzaven" el mercat laboral...
D'alguna manera, l'expressió agents socials s'ha anat desplaçant (considerar-los socials era una provocació per a empresaris i especuladors financers) cap a la definició dels sindicats responsables i col·laboracionistes al llarg de les darreres dècades, en les quals el discurs ha anat migrant des "d'aquests sacrificis seran recompensats quan arribem a la fita" fins a "aquesta és l'única política possible en l'únic sistema possible". Entre les justificacions, una especialment afortunada: "millor un mal acord que una imposició".
Ara que uns no necessiten acords, ni pactes, ni consultes...la cosa pot quedar en una curta reunió amb els caps dels agents socials uns dies abans de les Marxes del 22 de març o del Primer de maig. Però, totes les circumstàncies tenen els seus perills. En l'actual, que la pressió sobre la classe treballadora i l'eufòria per les contrareformes, els despenjaments de conveni, les flexibilitats, les precarietats... provoqui una resposta social no calculada i perillosa.
I aquí intervenen altres agents (de l'ordre) per procurar el joc net ("bonito") per part dels treballadors i treballadores, sense dificultar el sacrosant dret al treball (per un dia o unes hores, que es perd la resta de l'any o de la vida), a la circulació de les persones, els diners i els interessos dels més poderosos...I, per detenir i denunciar unes suposades infraccions que per interpretació espúria de les fiscalies, convenientment alliçonades, es converteixen en delictes.
Una altra cosa no, però en l'estat de dret quan es posen amb els delinqüents són inflexibles! No, no parlem d'infraccions o faltes lleus, encara que aquestes puguin haver portat a la ruïna a milers de persones, deixat al carrer a centenars o de la utilització d'un càrrec polític o societari o d'una influència, fins i tot règia. No, parlem dels delictes de classe. D'enfrontaments amb el poder polític i econòmic i amb la seva lògica. De delictes per l'exercici del nostre dret a la protesta i de la nostra defensa contra aquest sistema caníbal.
Centenars de sindicalistes i d'activistes socials han sigut detinguts, empresonats i esperen un judici amb penes de presó per actuacions que formen part de l'autodefensa i de l'extensió de la vaga i de la lluita social. La nostra solidaritat amb totes és un deure inexcusable.